

Διόδωρος Ράμμος
Ίστορικός – Αρχαιολόγος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΜΑΣΟΝΙΑ

*Έλληνική φιλοσοφία και
έβραϊκός Γνωστικισμός*

Α΄ ΕΚΔΟΣΗ

Αθήνα 2019

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....	7
A. Εισαγωγή.....	8
A.1 Θεός, Έβραϊα και Έλληνες.....	8
A.2 Θεός και σύμπαν.....	10
A.3 Η προέλευση του κακού.....	11
B. Φιλοσοφία και Έπιστήμη.....	13
B.1 Μεσοποταμία, ή πατρίδα της ανθρωπότητας.....	13
B.2 Σουμέριοι και ο πρώτος πολιτισμός.....	14
B.3 Έλληνική φιλοσοφία.....	15
B.4 Οι πρώτοι Έλληνες φιλόσοφοι.....	16
B.5 Όρφισμός, ή δεύτερη θρησκεία.....	18
B.6 Πυθαγόρας, ο όρφικός έπιστήμονας.....	20
B.7 Πλάτωνας, ο πατέρας της Ακαδημίας.....	21
B.8 Αριστοτέλης, ο θεμελιωτής του όρθολογισμού.....	23
B.9 Στωική φιλοσοφία.....	24
Γ. Έλληνορωμαϊκή εποχή.....	25
Γ.1 Δεδομένα των άλεξανδρινών χρόνων.....	25
Γ.2 Ρώμη και άποκρυφισμός.....	26
Γ.3 Νεοπυθαγορισμός.....	27
Γ.4 Μεσοπλατωνισμός.....	28
Δ. Έβραϊοι άποκρυφιστές.....	30
Δ.1 Η άποστασία των Έβραίων από τον Θεό.....	30
Δ.2 Φαρισαίοι και Ραββίνοι.....	31
Δ.3 Ταλμούδ, ή νέα έβραϊκή θρησκεία.....	32
Δ.4 Γνωστικισμός, τό πολύμορφο θηρίο.....	33
Δ.5 Γνωστικές Θεωρίες.....	35
Δ.6 Γνωστικισμός και Χριστιανισμός.....	36
Δ.7 Η μαγεία στον Γνωστικισμό.....	37
Ε. Αρχαίες Γνωστικές Όμάδες.....	39
Ε.1 Όφίτες.....	39
Ε.2 Καϊνίτες.....	40
Ε.3 Σηθίτες.....	41
Ε.4 Έβιονίτες.....	41
Ε.5 Μαρκίων, ο Έλληνας Γνωστικός.....	42
Ε.6 Μανιχαϊσμός.....	43
Ε.7 Μανδαϊσμός.....	44
Στ. Θρησκείες της ύστερης άρχαιότητας.....	45
Στ.1 Μιθραϊσμός.....	45

Πρόλογος

Οι περισσότερες τεκτονικές στοές, είτε στην Ελλάδα είτε στο εξωτερικό, ασχολούνται με την ελληνική φιλοσοφία. Ορισμένες, μάλιστα, ονομάζονται με ονόματα Ελλήνων φιλοσόφων, όπως «Πυθαγόρας» ή με στοιχεία παρμένα από την ελληνική μυθολογία, όπως «Εννέα Μούσες». Τί σχέση υπάρχει ανάμεσα στον τεκτονισμό (ή μασονία, όπως αλλιώς ονομάζεται) και την ελληνική φιλοσοφία; Και πώς δικαιολογείται το γεγονός ότι οι μασόνοι διδάσκουν απόκρυφες εβραϊκές θεωρίες και ασχολούνται με τον εβραϊκό αποκρυφισμό, μέσω του οποίου αναβιώνει ο αρχαίος Γνωστικισμός;

Ο άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό με την δυνατότητα της αθανασίας και την άγνοια του κακού. Δυστυχώς, τα σφάλματα των δύο πρώτων ανθρώπων προκάλεσαν την είσοδο του θανάτου στην ανθρωπότητα, καθώς και την γνώση του κακού. Το κακό, ωστόσο, δεν είναι μόνο έννοια ή κατάσταση, αλλά κάτι χειρότερο, είναι πρόσωπο, όπως πρόσωπο είναι και κάθε άνθρωπος. Είναι ο Κακός, που οδηγεί στο κακό. Ο Κακός στην Αγία Γραφή ονομάζεται Σατανᾶς (=κατήγορος) ή Διάβολος, «ὁ ὄφις ὁ μέγας, ὁ ἀρχαῖος...ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην» (Απ. 12, 9). Και είναι πρόθυμος νά συνεργαστεί με τον άνθρωπο, προκειμένου νά καταστρέψει τον άνθρωπο.

Ἡ συνεργασία τοῦ Διαβόλου με τὸν ἄνθρωπο ονομάζεται μαγεία. Ἐπειδὴ κατὰ κανόνα ἡ γνώση τῆς μαγείας δὲν ἦταν κτῆμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἦταν γνώση κάποιων συγκεκριμένων ἀνθρώπων, πού συνήθως τὴν ἔκρυβαν, ονομάστηκε καὶ ἀποκρυφισμός, δηλαδή κρυμμένη γνώση. Αὐτὴ ἡ μαγικὴ, ἡ ἀπόκρυφη γνώση, ταξίδεψε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τὴν νεότερη ἐποχὴ, μέσα ἀπὸ θρησκείες ἢ φιλοσοφίες καὶ τελικὰ διοχετεύθηκε στὶς μασονικές στοές, ἀλλὰ καὶ στὴν εὐρωπαϊκὴ ἐπιστῆμη!

Κάθε λαὸς εἶχε ἀσχοληθεῖ με τὸν ἀποκρυφισμὸ, ἀλλὰ αὐτοὶ πού κατέχουν τὰ πρωτεῖα εἶναι οἱ Ἑβραῖοι ἀποκρυφιστές, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦν τὴν μαγικὴ γνώση γιὰ νά κατακτήσουν ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ νά δημιουργήσουν μία αἰώνια αὐτοκρατορία, τὸ κράτος τῶν Σιωνιστῶν.

Στ. 2 Ἑρμητισμός	46
Στ. 3 Νεοπλατωνισμός	48
Στ. 4 Τὸ τέλος τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ	51
Z. Μεσαιωνικός Γνωστικισμός	52
Z. 1 Ἰσλάμ, ἡ κορυφαία γνωστικὴ θρησκεία	52
Z. 2 Παυλικιανοί	55
Z. 3 Βογομίλοι καὶ Καθαροί	57
Z. 4 Ναῖτες Ἰππότες	57
Z. 5 Καμπαλισμός	59
H. Ἡ Νέα Ἐποχὴ	62
H. 1 Ἑλληνικὴ καὶ Ἑβραϊκὴ Διασπορά	62
H. 2 Ἡ μαγικὴ Ἀναγέννηση	63
H. 3 Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος	64
H. 4 «Χριστιανικός» καμπαλισμός	65
H. 5 Ροδοσταυρικὴ ἐπανάσταση	67
H. 6 Λουριανικός Καμπαλισμός	68
H. 7 Ἀγγλία, τὸ καταφύγιο τῶν ἀποκρυφιστῶν	69
H. 8 Ἡ μετάλλαξη τῆς Μασονίας	70
H. 9 Σαμπαταϊστὲς καὶ Τουρκοκαμπαλιστές	72
H. 10 Ἡ γένεση τοῦ Σιωνισμοῦ	74
H. 11 Ἡ δράση τῶν Σιωνιστῶν	76
Θ. Ὁ θρίαμβος τῶν Ἀποκρυφιστῶν	78
Θ. 1 Πρωσσία, τὸ κάστρο τῆς συνωμοσίας	78
Θ. 2 Ἡ γερμανο-γαλλικὴ μασονία	79
Θ. 3 Πυθαγόρας καὶ τεκτονισμός	80
Θ. 4 Ἀντίχριστοι καὶ ἀνθέλληνες	81
Θ. 5 Ὁ Διαφωτισμός τοῦ Σκότους	82
Θ. 6 Ὁ Μεγάλος Χαγάνος τοῦ Σιωνισμοῦ	83
Θ. 7 Ἴλλουμινάτοι	84
Θ. 8 Τὸ βασίλειο τῶν Τραπεζιτῶν	86
I. Γνωστικὰ μονοπάρτια τοῦ 19οῦ αἰῶνα	88
I. 1 Ὁ Ἑρμητικὸς Χέγκελ	88
I. 2 Μαρξιστικὸς καμπαλισμός	89
I. 3 Δαρβινικὸς Γνωστικισμός	89
I. 4 Ἡ σύγχρονη μασονία	92
I. 5 Γνώση ἢ Ἀγάπη;	93
I. 6 Σιωνισμός καὶ Ἀποκάλυψη	94
Ἐπίλογος	96
Παράρτημα	97
Βιβλιογραφία – Πηγές	99

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Α.1 Θεός, Έβραϊοί και Έλληνες

Στήν ἀρχή (בְּרֵשִׁית beresit) ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα (עֲשֵׂרֵים Elohim), δημιούργησε ἀπὸ τὸ τίποτα, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, (בְּרֵאשִׁית bara) τοὺς οὐρανοὺς (חַסָּמַיִם hasamayim) καὶ τὴν γῆ (הָאָרֶץ haares). Μὲ αὐτὴν τὴν φράση, σὲ ἑβραϊκὸ πρωτότυπο καὶ ἐλεύθερη μετάφραση, ἀρχίζει ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή.

Ὁ Θεός εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Κάποτε αὐτὸ ἦταν αὐτονόητο, τώρα χρειάζεται ἀγώνας, γιὰ νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε. Ὁ Θεός εἶναι ἕνας, εἶναι μία φύση. Ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶναι τρία πρόσωπα, γι' αὐτὸ καὶ στὸ ἑβραϊκὸ κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ λέξη Θεός (Elohim) εἶναι σὲ πληθυντικὸ ἀριθμὸ, ἀλλὰ πολὺ σωστά οἱ Ἑβδομήκοντα μεταφραστές τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν μετέφρασαν τὴν ἑβραϊκὴ λέξη στὰ ἑλληνικά ὡς «Θεοί» ἀλλὰ «Θεός».

Καὶ μόνο αὐτὸ τὸ στοιχεῖο, τὸ πῶς τὰ τρία πρόσωπα εἶναι ἕνας Θεός, εἶναι μυστήριο, εἶναι κάτι πού ξεπερνᾷ τὶς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ. Παρόλα αὐτά, εἶναι κάτι πού ὡς Χριστιανοὶ τὸ πιστεύουμε, διότι μᾶς ἀποκαλύφθηκε. Ὁ Θεός, ἐπομένως, δὲν εἶναι κάτι πού μπορούμε νὰ γνωρίσουμε μὲ τὴν στενὴ μας λογικὴ, εἶναι κάτι πού ἀποκαλύπτεται, φανερώνεται. Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἴτε δέχεται τὴν ἀποκάλυψη εἴτε τὴν ἀρνεῖται.

Μέσα ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ γνωρίσει καὶ νὰ προσεγγίσει τὸν Θεὸ δημιουργεῖται ἡ θρησκεία. Ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνουμε ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἡ θρησκεία εἶναι μία ἀποτυχημένη προσπάθεια, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ἀπὸ μόνος του νὰ γνωρίσει τὸν Θεό. Κάθε θρησκεία εἶναι ψέμα, πλάνη, καὶ στὴν καλύτερη περίπτωση μπορεῖ νὰ περιέχει κάποιες ἀλήθειες γιὰ τὸν Θεό, ἀλλὰ ὄχι ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι θρησκεία, ἔστω καὶ ἂν συγκαταλέγεται στὶς διάφορες θρησκείες τῆς ἀνθρωπότητας, ἀφοῦ δὲν εἶναι κίνηση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο, κίνηση τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀποκάλυψη πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ τελικὰ ἐμφάνιση τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, μέσω τοῦ Θεοῦ-ἄνθρωπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ πῶς ὁ Θεός μπορεῖ ταυτόχρονα νὰ εἶναι καὶ ἄνθρωπος, δύο φύσεις σὲ ἕνα πρόσωπο, ἐπίσης ξεπερνᾷ τὶς δυνάμεις τοῦ μυαλοῦ μας. Ἐνα ἀπὸ τὰ λάθη πού κάνουμε οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι εἶναι τὸ νὰ θέλουμε νὰ καταλάβουμε τὰ πάντα μὲ τὸν ἐγκέφαλό μας, μὲ τὴν λογικὴ μας, μὲ τὴν δύναμη τοῦ νοῦ. Ἀλλὰ ὁ Θεός ζητᾷ πρῶτα νὰ Τὸν ἀγαπήσουμε καὶ ἔπειτα νὰ Τὸν γνωρίσουμε. Ἄν δὲν ἀγαπήσουμε τὸν Θεό, δὲν μπορούμε νὰ Τὸν γνωρίσουμε, ἔστω καὶ ἂν μᾶς ἀποκαλύπτεται.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπαθαν οἱ Ἑβραῖοι. Τοὺς ἀποκαλύφθηκε ὁ Θεός ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, ἀλλὰ λίγοι Ἑβραῖοι Τὸν ἀγάπησαν καὶ Τὸν γνώρισαν. Καὶ ὅταν ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἐμφανίστηκε ὡς Μεσσίας στὸ ἑβραϊκὸ ἔθνος, οἱ περισσότεροι Ἑβραῖοι Τὸν ἀπέρριψαν, διότι δὲν Τὸν ἀγαποῦσαν. Ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι πού ἀγαποῦσαν τὸν Θεό, ἀργὰ ἢ γρήγορα Τὸν γνώρισαν καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ Ἕλληνες δὲν γνώριζαν τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴν ἔψαχναν, τὴν ἀναζητοῦσαν. Ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας ὀδήγησε τοὺς Ἕλληνες στὸ νὰ ἀγαπήσουν τὴν σοφία, τὴν γνώση, γι' αὐτὸ καὶ ἔγιναν φιλόσοφοι! Ἡ φιλοσοφία τῶν Ἑλλήνων γέννησε τὶς ἐπιστήμες, ἀλλὰ καὶ τοὺς βοήθησε νὰ γίνουν Χριστιανοί. Ἀφοῦ ἔψαχναν τὴν ἀλήθεια τόσους αἰῶνες, ὅταν γνώρισαν τὸν Χριστό καὶ τοὺς Ἀποστόλους Του, κατάλαβαν ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ σοφία, στὸν Χριστό καὶ τὸ κράτος Του, τὴν Ἐκκλησία.

Ἀσφαλῶς, δὲν ἔγιναν ὅλοι οἱ Ἕλληνες Χριστιανοί, ἀλλὰ ὅσοι εἶχαν ἀγάπη μέσα τους. Ὅσοι δὲν εἶχαν ἀγάπη, Τὸν ἀπέρριψαν, ὅπως καὶ οἱ σκληρόκαρδοι Ἑβραῖοι. Ἐτσι, μέσα στὴν Ἐκκλησία, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χριστοῦ, βρέθηκαν Ἑβραῖοι, Ἕλληνες καὶ κάθε ἄλλος ἄνθρωπος, πού ἀναζητοῦσε τὴν ἀλήθεια.

Ὡστόσο, δὲν μπορούμε νὰ ἀρνηθοῦμε ὅτι αὐτὰ τὰ δύο ἔθνη, τὸ ἑλληνικὸ καὶ τὸ ἑβραϊκὸ, ἐπηρέασαν ὅσο κανένα ἄλλο τὴν παγκόσμια ἱστορία. Καὶ στὴν μετὰ Χριστὸν ἐποχὴ, μέσα ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ

ἔθνος προέκυψαν οἱ περισσότεροι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀπό τό ἐβραϊκό ἔθνος προέκυψαν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι πού μισοῦν τόν Χριστό καί ἀγωνίζονται νά καταστρέψουν τήν Ἐκκλησία!

Α. 2 Θεός καί σύμπαν

Χρησιμοποιώντας τήν Ἁγία Γραφή, τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, ἀποκτᾶμε καί γνώσεις γιά τήν φύση καί τό σύμπαν. Μαθαίνουμε ὅτι ὁ χρόνος καί ἡ ὕλη ἔχουν ἀρχή, δηλαδή κάποτε δέν ὑπῆρχαν, μέχρι τήν στιγμή πού ὁ Θεός ἀποφάσισε νά δημιουργήσει τόν κόσμο. Αὐτή ἡ δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενός εἶναι βασικό δόγμα τῆς χριστιανικῆς θεολογίας.

Μέχρι τήν στιγμή πού ἀρχίζει ἡ δημιουργία τῶν πάντων, δέν ὑπῆρχε οὔτε χῶρος οὔτε χρόνος οὔτε κάτι ἄλλο. Μόνο ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει χρόνο, ἀρχή καί τέλος, ἀλλά εἶναι μόνιμα ζωντανός, εἶναι ζωή πού δέν ὀφείλει τήν ὑπαρξή της κάπου ἄλλοῦ. Αὐτό ἀκριβῶς τό δεδομένο τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι ἄχρονος, ἀγέννητος καί ἀδημιούργητος, ἐκφράζεται στήν Παλαιά Διαθήκη, ὅταν ὁ Μωυσῆς ρωτᾷ τόν Θεό γιά τό ποιός εἶναι, ποιό εἶναι τό ὄνομά Του.

Καί ὁ Θεός τοῦ ἀπαντᾷ: «Εγὼ εἰμι ὁ Ὡν» (Ἐξ. 3, 14), δηλαδή εἶμαι αὐτός πού εἶμαι, αὐτός πού ὑπάρχει, πού ζεῖ, ὁ αὐθύπαρκτος, χωρίς νά ὀφείλει τήν ζωή του ἄλλοῦ. Στό ἐβραϊκό πρωτότυπο αὐτή ἡ μετοχή «ὦν» τοῦ ρήματος εἰμι (hayah) εἶναι τό περίφημο *Τετραγράμματον* ὄνομα τοῦ Θεοῦ (יהוה), πού μάλλον προφερόταν ὡς Γιαχβέ.

Ὁ Θεός δημιουργεῖ πρῶτο τόν πνευματικό κόσμο καί ἔπειτα τόν ὑλικό. Ἡ δημιουργία τοῦ πνευματικοῦ κόσμου δέν περιγράφεται στά πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, ἀλλά συνάγεται ἀπό ἄλλα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Πνευματικός κόσμος ἦταν οἱ Ἄγγελοι, τά πρῶτα νοήμονα πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

Συνηθίζουμε νά ἀποκαλοῦμε τόν πνευματικό κόσμο ἄυλο, ἀλλά κατ' ἀκρίβειαν ἄυλος εἶναι μόνο ὁ Θεός. Τά πνεύματα, οἱ ἀγγελικές δυνάμεις, δέν εἶναι ἐντελῶς ἄυλες, ἀλλά πλάστηκαν μέ ἄλλο τρόπο καί ἄλλα χαρακτηριστικά ἀπό τόν ὑλικό κόσμο, ἀποτελοῦνται δηλαδή ἀπό κάποια «δομικά ὑλικά», τά ὁποῖα μᾶς εἶναι ἄγνωστα καί

ἀόρατα. Ἴσως θά ἦταν πιό σωστό νά μιλάμε γιά πνευματική ὕλη καί κοσμική ὕλη.

Μετά τήν δημιουργία τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ὁ Θεός δημιουργεῖ τό σύμπαν, τήν κοσμική ὕλη καί ἐνέργεια, τό ὁποῖο θέτει σέ κίνηση. Τό σύμπαν ἀπό τότε μέχρι σήμερα κινεῖται, συστέλλεται καί διαστέλλεται. Τό πῶς ἀκριβῶς καί πότε δέν μᾶς τό φανερώνει ὁ Θεός, μέσω τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Μᾶς ἄφησε νά τό βροῦμε, ἂν θέλουμε, μέσω τῶν θετικῶν (ἢ φυσικῶν) ἐπιστημῶν!

Τό μόνο πού ἀναφέρει ἡ Γένεσις εἶναι ὅλα αὐτά ἔγιναν σέ ἕξι ἡμέρες δημιουργίας, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ἕξι 24ωρα, ὅπως σωστά ἐπισήμαναν οἱ Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος, στούς λόγους του *Ἐξαήμερος* «ὥστε κἂν ἡμέραν εἵπης κἂν αἰῶνα, τήν αὐτήν ἐρεῖς ἔννοιαν» (Β' 44). Οἱ ἕξι ἡμέρες τῆς δημιουργίας εἶναι ἕξι χρονικά διαστήματα, ὄχι ἡμερονύκτια. Στό τέλος τῆς δημιουργίας, ὁ Θεός δημιουργεῖ τόν ἄνθρωπο, ὁποῖος ἔχει ταυτόχρονα σωματική καί ψυχική φύση.

Α. 3 Ἡ προέλευση τοῦ κακοῦ

Μέχρι ἐδῶ ὅλα βαίνουν καλῶς, ὅλα εἶναι *καλά λίαν*, μέχρι πού τό κακό εἰσβάλλει στήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Τόσο ἡ φιλοσοφία ὅσο καί ἡ θρησκεία καλεῖται νά ἀπαντήσει σέ αὐτό τό ὀδυνηρό ἐρώτημα: γιατί ὑπάρχει τό κακό στόν κόσμο; Μήπως ὁ Θεός εἶναι ὁ δημιουργός του κακοῦ; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι.

Τό κακό δημιουργήθηκε ἀπό μόνο του καί γιά τήν ἀκρίβεια, δέν εἶναι τό κακό ὡς κατάσταση ἀλλά ὁ Κακός, ὡς πρόσωπο. Ἀπό τούς ἀγγέλους πού εἶχε δημιουργήσει ὁ Θεός, ὁ κορυφαῖος λεγόταν Ἐωσφόρος (Lucifer). Κάποια στιγμή ὁ Ἐωσφόρος ὑπερηφανεύτηκε, κυριεύθηκε ἀπό ἔπαρση καί ἐγωισμό, καί θέλησε νά γίνει θεός στήν θέση τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή ἡ ὑπερηφάνεια ἀμέσως ἀποξένωσε καί ἀπομάκρυνε τόν Ἐωσφόρο ἀπό τόν Θεό, διότι ὁ Θεός εἶναι ταπεινός, δέν ἔχει σχέση μέ τήν ὑπερηφάνεια. Ἡ ἀποστασία τοῦ Ἐωσφόρου ἐπηρέασε καί ἄλλους ἀγγέλους, πού τόν μιμήθηκαν, καί ἔτσι προέκυψε μία ὀλόκληρη ὁμάδα ἀγγέλων, πού ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τήν ἀγάπη

τοῦ Θεοῦ, ἀποστάτησαν, ξέπεσαν καί ἐγιναν ἀκριβῶς τό ἀντίθετο ἀπό τόν Θεό.

Ἔτσι δημιουργήθηκε τό κακό, ἀπό μόνο του, ἀπό τήν κακή χρήση τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Διάβολος μισεῖ τόν Θεό, τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, τήν λογική του Θεοῦ, τήν δημιουργία τοῦ Θεοῦ, τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο. Ἐνῶ θέλει νά καταστρέψει τόν ἄνθρωπο, ταυτόχρονα θέλει νά ὑποχρεώσει τούς ἀνθρώπους νά μήν λατρεύουν τόν Θεό, ἀλλά νά προσκυνοῦν τόν Ἐωσφόρο καί νά τόν λατρεύουν σάν θεό.

Β. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ἘΠΙΘΉΜΗ

Β. 1 Μεσοποταμία, ἡ πατρίδα τῆς ἀνθρωπότητας

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα τοῦ Διαβόλου νά χαλάσει τήν σχέση τῶν ἀνθρώπων μέ τόν Θεό ἦταν πετυχημένη. Ὡστόσο, τό ὅτι ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα χάλασαν τήν ἀρχική ἰδανική σχέση μέ τόν Θεό δέν σημαίνει ὅτι ξέχασαν ἢ ἀρνήθηκαν τόν Θεό. Οἱ γνώσεις πού εἶχαν ἀπό τήν ἀρχική παραδεισένια σχέση δέν ἔσβησαν.

Γι' αὐτό καί ἡ ἀνθρωπότητα δέν ξεκινᾷ ἀπό μία μηδενική νοητική κατάσταση, σάν ἓνα ζῶο πού ἔχει μόνο ἔνστικτα, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ σύγχρονοι δαρβινιστές. Ξεκινᾷ ἀπό ἓνα ὑψηλό ἐπίπεδο γνώσεων καί σταδιακά ξεπέφτει, μέχρι πού φτάνει σέ ἓνα πρωτόγονο καί βάρβαρο στάδιο.

Ἐπιπλέον, ἡ ἄρνηση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ξεκινᾷ στήν δεύτερη γενιά ἀνθρώπων, μέ τόν πρωτότοκο γιό τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας, τόν Κάιν. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὁ Κάιν εἶναι ὁ πρῶτος κακός ἄνθρωπος, διότι ἐνῶ δέν γεννήθηκε κακός, γίνεται κακός στήν πορεία τῆς ζωῆς του, ἀφήνει τήν δαιμονική κακία νά τόν κυριεύσει. Τελικά, ὄχι μόνο δέν μετανοεῖ γιά τό ἔγκλημά του, ἀλλά προτιμᾷ νά διακόψει τήν σχέση του μέ τόν Θεό.

Απομακρύνεται ἀπό τήν οἰκογένειά του καί δημιουργεῖ τήν δική του γενιά, ἀπό τήν ὁποία ὁ ἓνας εἶναι χειρότερος ἀπό τόν ἄλλο. Ἀδιαφοροῦν γιά τόν Θεό καί στρέφουν τό ἐνδιαφέρον τους στίς ἡδονές καί στόν τεχνολογικό πολιτισμό. Εἶναι ἀπόλυτα λογικό νά ὑποθέσουμε ὅτι ἀπό τήν γενιά τοῦ Κάιν ἐμφανίζεται ἡ εἰδωλολατρεία καί ὁ ἀποκρυφισμός.

Μέσα ἀπό τούς ἀπογόνους τοῦ Κάιν γεννιέται καί ὁ Θόβελ (Tubal Cain, Γέν. 4, 22), γύρω στό 4.500 π.Χ., ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού ἀσχολήθηκε μέ τήν μεταλλουργία. Ἡ μεταλλουργία εἶναι μία πραγματική ἐπανάσταση, ἀπό πολλές ἀπόψεις.

Αρχικά, έδωσε την δυνατότητα στους ανθρώπους να φτιάχνουν μεταλλικά όπλα, όποτε γεννιέται η πρώτη πολεμική βιομηχανία και οι άνθρωποι μπορούσαν να σκοτώνονται μαζικά.

Η μεταλλουργία επέφερε άλλη μιά συνταρακτική μεταβολή, τό ότι τά πολύτιμα μέταλλα, κυρίως ο χρυσός, μπήκαν στην ζωή των ανθρώπων. Μέχρι τότε οι άνθρωποι ασχολούνταν με τίς βιολογικές τους ανάγκες, πώς να παραγάγουν την τροφή τους, να εξασφαλίσουν την στέγη τους, την ένδυμασία τους. Μέ τά μέταλλα, πού ουσιαστικά είναι άχρηστα για την ζωή μας, μπαίνει η ματαιοδοξία και ο πλούτος στην ανθρώπινη κοινωνία.

Οί άνθρωποι πού κατέχουν χρυσό ή άλλα πολύτιμα μέταλλα ξεχωρίζουν, γίνονται ισχυροί, ενώ όσοι δέν έχουν χρυσό γίνονται φτωχοί και ταλαίπωροι. Όποτε, έτσι εισβάλλει και η οικονομική άνισότητα, πού μαστίζει τούς ανθρώπους μέχρι σήμερα. Τέλος, η αναζήτηση της πρώτης ύλης, χρυσού, αργύρου ή χαλκού, αναγκάζει τούς ανθρώπους να γίνουν έμποροι και να ταξιδεύουν, μέχρι να βροϋν τίς περιοχές, πού είχαν αντίστοιχο μετάλλευμα, ώστε να κάνουν έξορύξεις.

B. 2 Σουμέριοι και ο πρώτος πολιτισμός

Όλες αυτές οι αλλαγές, πού επιφέρει η ανακάλυψη της μεταλλουργίας από τον Θόβελ, αποτυπώνονται στην περιοχή της Μεσοποταμίας με την εμφάνιση των πρώτων πόλεων και του πρώτου πολιτισμού της γης, του λαού των Σουμερίων. Αυτός ο μυστηριώδης λαός αξιοποίησε τίς γνώσεις πού υπήρχαν στην περιοχή και συγκρότησε τίς πρώτες πόλεις, στίς όχθες των δύο ποταμών, του Τίγρη και του Εϋφράτη, γύρω στό 3.500 π.Χ.

Τό γεγονός ότι οι Σουμέριοι έχουν ύψηλό τεχνολογικό πολιτισμό, έπινοούν την σφηνοειδή γραφή, τον τροχό, την συστηματική άρδευση, ασχολούνται με τά μαθηματικά και την άστρονομία, και παράλληλα ζούν στην ίδια περιοχή, πού έζησαν οι απόγονοι του Κάιν, μάς βάζει σε ύποψίες μήπως τελικά οι Σουμέριοι είναι η φυσική συνέχεια της γενιάς του Κάιν. Τό σίγουρο είναι ότι η γλώσσα των Σουμερίων δέν είχε καμία συγγένεια με τίς υπόλοιπες γλώσσες, πού μιλούσαν γύρω από την Μεσοποταμία.

Μεταξύ άλλων, οι Σουμέριοι είχαν αναπτύξει ένα πολύπλοκο θρησκευτικό σύστημα, πολυθεϊστικό έννοείται, με διάφορες θεότητες και δαίμονες, άρσενικούς και θηλυκούς, και ποικίλες φιλοσοφικές ιδέες για την ζωή, τό σύμπαν. Μέσω του έμπορίου, πού είχαν αναπτύξει οι Σουμέριοι, οι ιδέες τους είχαν φτάσει από την Μικρά Ασία και την Αίγυπτο ως την Περσία και την Ίνδια.

Έτσι έξηγείται τό πώς διάφορες θρησκευτικές αντίληψεις, όπως η μετενσάρκωση, υπήρχαν τόσο στην άρχαία αιγυπτιακή θρησκεία, όσο και στον ινδουισμό, η άλλες φιλοσοφικές αντίληψεις, όπως αυτές πού εξέφρασαν ο Ήράκλειτος ή ο Αναξίμανδρος, μοιάζουν με θεωρίες πού είχαν και οι άρχαίοι Ίνδοι.

Οί Σουμέριοι δέν είχαν συγκροτήσει ένιατο κράτος, αλλά ήταν χωρισμένοι σε πόλεις κράτη, όπως οι άρχαίοι Έλληνες, και συνεχώς συγκρούονταν μεταξύ τους, μέχρι πού τό 2004 π.Χ. καταστράφηκαν από τον γειτονικό λαό των Έλαμιτών. Οί Σουμέριοι έσβησαν ως πολιτική και στρατιωτική δύναμη στην Μεσοποταμία και άργότερα τούς διαδέχθηκαν οι Βαβυλώνιοι.

Όστόσο, η πολιτιστική παράδοση πού δημιούργησαν οι Σουμέριοι στην Μέση Ανατολή δέν έσβησε ποτέ. Η τεχνολογία, οι γνώσεις, οι θρησκευτικές και φιλοσοφικές ιδέες διαδόθηκαν στους γύρω λαούς και αποτέλεσαν την βάση, στην όποια πάτησαν και εξέλιχθηκαν όλοι οι άλλοι άρχαίοι πολιτισμοί.

B. 3 Έλληνική φιλοσοφία

Οί άρχαίοι λαοί της Ανατολής είχαν αποκτήσει πρακτικές γνώσεις, ποτέ όμως δέν τίς συστηματοποίησαν, ώστε να δημιουργηθούν οι διάφορες έπιστήμες. Παράλληλα, είχαν διαμορφώσει την ειδωλολατρική θρησκευτική τους αντίληψη, η όποία ήταν παγιωμένη σε κάθε φυλή. Σοφοί άνθρωποι, ασφαλώς, υπήρχαν σε κάθε λαό του άρχαίου κόσμου. Λαοί όπως οι Ίνδοι και οι Κινέζοι είχαν αναπτύξει αξιόλογους πολιτισμούς, αλλά ήταν απομονωμένοι στον έαυτό τους, κλεισμένοι στό «καβούκι» τους!

Οί Έλληνες ήταν οι πρώτοι πού έσπασαν αυτά τά φράγματα. Τό έλληνικό πνεύμα, άνήσυχο, φιλέρευνο και δημιουργικό, άφενός

ἀμφισβήτησε τήν ἴδια του τήν πολυθεϊστική θρησκεία, ἀφετέρου διαχώρισε τόν μύθο ἀπό τόν λόγο, δημιουργώντας τήν φιλοσοφία καί τίς ἐπιστήμες.

Αὐτή ἡ πνευματική ἐπανάσταση ξεκίνησε τόν 6ο αἰῶνα π.Χ., μέ τούς πρώτους Ἑλληνες φιλοσόφους στά παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκεῖ βρίσκεται καί ἡ ἀρχή τῆς ἐπιστήμης, πού συμπίπτει μέ τήν ἀρχή τῆς φιλοσοφίας. Οἱ Ἑλληνες ἐπιθύμησαν νά ἀποκτήσουν σοφία, νά κατακτήσουν τήν γνώση. Αὐτό ἀκριβῶς δηλώνει ἡ λέξη φιλοσοφία.

B. 4 Οἱ πρῶτοι Ἑλληνες φιλόσοφοι

Πρῶτος φιλόσοφος θεωρεῖται ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε μέ τήν φύση καί τό σύμπαν. Ἀσχολήθηκε ιδιαίτερα μέ τήν ἀστρονομία καί τά μαθηματικά καί κατάφερε τό 585 π.Χ. νά προβλέψει τήν ἔκλειψη ἡλίου, πού συνέβη ἐκεῖνο τό ἔτος. Ὁ Θαλῆς εἶχε ταξιδέψει στήν Αἴγυπτο καί ἀπό ἐκεῖ εἶχε γνωρίσει τήν σοφία τῶν Αἰγυπτίων καί ἐνδεχομένως νά εἶχε γνωρίσει καί Βαβυλώνιους σοφοῦς.

Ὁ Θαλῆς ἀσχολήθηκε καί μέ τήν ἀρχή τῶν ὄντων καί θεώρησε ὅτι τό Ὑδωρ (νερό) εἶναι ἡ πρώτη ἀρχή ὄλων τῶν ὄντων καί ὅτι εἶναι ἔμψυχο. Μετά τόν Θαλῆ, οἱ περισσότεροι φιλόσοφοι ἀκολούθησαν τό παράδειγμά του, ταξίδεψαν σέ Αἴγυπτο καί Βαβυλώνα, ἀποκόμισαν γνώσεις καί τίς χρησιμοποίησαν μέ γόνιμο τρόπο, ὥστε νά κατανοήσουν βαθύτερα τήν φύση καί τήν ζωή.

Από τούς μαθητές τοῦ Θαλῆ ξεχωρίζει ὁ Ἀναξίμανδρος, πού ἔζησε τήν ἴδια ἐποχή στήν Μίλητο καί συνέχισε τό πνευματικό ἔργο, πού ἐγκαινίασε ὁ Θαλῆς. Ὁ Ἀναξίμανδρος θεώρησε ὅτι ἡ ἀρχή τῶν ὄντων εἶναι τό Ἄπειρον (χωρίς τέλος), στό ὁποῖο ἀπέδιδε θεϊκές ιδιότητες, ὅπως ὁ Θαλῆς στό νερό.

Ἐπειτα, ὁ Ἀναξίμανδρος ἀνέπτυξε μία περίεργη θεωρία, πού μιλοῦσε γιά τήν γένεση καί τήν φθορά τῶν ὄντων. Ἐλεγε ὅτι τά ὄντα ἀποχωρίστηκαν ἀπό τούς κόλπους τοῦ Ἀλείρου, διαπράττοντας ἀδίκημα, γι' αὐτό τιμωροῦνται μέ τήν φθορά. Ἡ μοῖρα τοῦ κάθε ὄντος εἶναι νά ἐπανέλθει στούς κόλπους τοῦ Ἀλείρου καί

ἔτσι ἀποκαθίσταται τό ἀμάρτημα τοῦ κάθε ὄντος. Οἱ κόσμοι πού αἰώνια δημιουργοῦνται καί καταστρέφονται εἶναι ἐπίσης ἄπειροι.

Τό σύμπαν, γιά τόν Ἀναξίμανδρο, εἶναι μία τεράστια σφαῖρα, ἡ γῆ βρίσκεται στό κέντρο, ἔχει σχῆμα κυλίνδρου καί εἶναι ἀκίνητη. Τά οὐράνια σώματα κινοῦνται κυκλικά γύρω ἀπό τήν γῆ. Μέ αὐτές τίς θεωρίες ὁ Ἀναξίμανδρος προσπάθησε νά εἰσαγάγει τά μαθηματικά καί τήν γεωμετρία στήν εἰκόνα τοῦ σύμπαντος.

Τέλος, ὁ Ἀναξίμανδρος ἀσχολήθηκε καί μέ τήν βιολογία. Θεωροῦσε ὅτι οἱ πρῶτοι ὀργανισμοί γεννήθηκαν μέσα στό ὑγρό στοιχεῖο καί ἔπειτα προσαρμόστηκαν στό ξηρό περιβάλλον. Τέλος, γιά τόν ἄνθρωπο πίστευε ὅτι ἐξελίχθηκε ἀπό ἄλλα ζῶα καί συγκεκριμένα ἀπό τούς καρχαρίες.

Οἱ θεωρίες τοῦ Ἀναξίμανδρου (αἰώνιο γίνεσθαι καί φθείρεσθαι, ἐπιστροφή στό ἄπειρο) παρουσιάζουν ὁμοιότητες μέ ἀντίστοιχες θεωρίες τοῦ Ἰνδουισμού. Αὐτό ὀφείλεται στήν κοινή καταγωγή αὐτῶν τῶν θεωριῶν ἀπό τήν Μεσοποταμία καί τόν πολιτισμό τῶν Σουμερίων, ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι τήν ἐποχή πού ἔζησαν ὁ Θαλῆς καί ὁ Ἀναξίμανδρος (ἀρχές 6ου αἰ. π.Χ.) εἶναι σέ ἄνθιση τό νεοβαβυλωνιακό βασίλειο τοῦ Ναβουχοδονόσορα στήν Μέση Ἀνατολή.

Ἡ ἑλληνική φιλοσοφία ἀνέδειξε πλῆθος σοφῶν, μετά τόν Θαλῆ καί τόν Ἀναξίμανδρο. Ἐπιγραμματικά ἀναφέρουμε κάποιους φιλοσόφους ἀκόμη, τόν Ξενοφάνη, τόν Ἡράκλειτο καί τόν Δημόκριτο.

Ὁ Ξενοφάνης ἀπό τήν Κολοφώνα (570-470 π.Χ.) ἄσκησε αὐστηρή κριτική στήν εἰδωλολατρική θρησκεία τῶν Ὀλύμπιων θεῶν. Ἐλεγε ὅτι ὅσα θεωροῦμε αἴσχος καί ντροπή, κλεψιές, μοιχεῖες, ἀπάτες, εἶναι ιδιότητες τῶν θεῶν! Ἀρνεῖται τήν πολυθεῖα καί ταυτίζει τόν θεό μέ τό σύμπαν (πανθεϊσμός), ἐνῶ παράλληλα ἀπορρίπτει καί τήν μετεμψύχωση.

Ὁ Ἡράκλειτος ἀπό τήν Ἐφεσο (540-480 π.Χ.) θεώρησε ὡς ἀρχή τῶν ὄντων τόν Λόγο, πού τόν θεωροῦσε αἰώνιο καί τόν συνέδεε μέ τό Πῦρ (φωτιά), πού εἶναι ἡ αἰσθητή εἰκόνα γιά τήν αἰώνια γένεση, ἡ γένεση τοῦ κόσμου μοιάζει μέ τήν φλόγα πού τρέφεται μόνη της καί τρώγεται μόνη της. Ὁ κόσμος εἶναι μία ἐνότητα μέ ἄπειρες διαφορές καί ἀντιθέσεις μέσα της, μιά ἁρμονία πού ἀντιμάχεται τόν ἑαυτό της.

Ο Δημόκριτος από τὰ Ἄβδηρα (460-370 π.Χ.), μαζί με τόν δάσκαλό του τόν Λεύκιππο, ἀναζήτησε τήν οὐσία τοῦ κόσμου στά Ἄτομα. Δίδασκε ὅτι τό ὄν δέν εἶναι μόνο τό Ἔν, ἀλλά συνίσταται ἀπό ἄπειρα μικρά σωματίδια, τὰ Ἄτομα (δηλαδή αὐτά πού δέν κóβονται), πού κινοῦνται μέσα στό κενό. Τό σύμπαν εἶναι ἄτομα καί κενό καί τὰ ἄτομα περιβάλλονται ἀπό τό κενό. Πραγματικά, οἱ ιδέες τοῦ Δημόκριτου γιά τὰ ἄτομα ἔχουν ἐντυπωσιακή ὁμοιότητα μέ τὰ πορίσματα τῆς σύγχρονης Φυσικῆς.

Β. 5 Ὀρφισμός, ἡ δεύτερη θρησκεία

Η ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τόν Ὅμηρο καί τόν Ἡσίοδο, πίστευε ὅτι μέ τόν θάνατο τῶν ἀνθρώπων οἱ ψυχές χωρίζονταν ἀπό τό σῶμα καί ὀδηγοῦνταν στόν Κάτω κόσμο, τόν Ἄδη, πού τόν φαντάζονταν σάν ἕναν χῶρο σκοτεινό καί μουχλιασμένο στά ἔγκατα τῆς γῆς.

Αὐτή ἡ θεωρία ἄρχισε νά κλονίζεται ἐλαφρῶς, ὅταν ἐμφανίστηκε ἡ ὀρφική θρησκεία, στίς ἀρχές τοῦ 6ου αἰ. π.Χ. Οἱ ὀπαδοί της, οἱ ὀρφικοί, πίστευαν ὅτι ὁ μυθικός Ὀρφέας ἦταν ὁ θεμελιωτής καί διδάσκαλος τῆς θρησκευτικῆς τους ἀντίληψης. Ἐνῶ εἶχαν πολύ διαφορετική θεωρία γιά τόν σκοπό καί τό νόημα τῆς ζωῆς, σέ σχέση μέ τήν παραδοσιακή ἑλληνική θρησκεία (ὅπως τήν ἀντιλαμβανόμεσθε σήμερα), δέν ἔδρασαν ἀνταγωνιστικά πρὸς αὐτήν, ἀλλά χρησιμοποίησαν κοινά στοιχεῖα, ὅπως τό πρόσωπο τοῦ Δία ἢ τοῦ Διόνυσου, μέ ἀποτέλεσμα νά μή διωχθοῦν.

Ὁ ὀρφισμός ἀσχολήθηκε περισσότερο μέ τήν ζωή μετά θάνατον, παρά μέ τήν παρούσα ζωή. Οἱ βασικές του θεωρίες (μετεμψύχωση, ἀρρενόθηλυς) ἔχουν ἀναμφίβολα ἀνατολική προέλευση, ἀπό τήν Μέση Ἀνατολή, ἀλλά οἱ Ἕλληνες ὀρφικοί ἐπεξεργάστηκαν αὐτά τὰ δόγματα μέ τόν δικό τους τρόπο, δίνοντας ἕνα ἑλληνοπρεπές στίγμα στόν ὀρφισμό, πού χάραξε διαφορετική πορεία ἀπό τήν αἰγυπτιακή, τήν περσική ἢ τήν ἰνδική θρησκεία, οἱ ὁποῖες ἐξίσου ἐπηρεάστηκαν ἀπό τήν Μέση Ἀνατολή.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Ὀρφέας, κατά τήν μυθολογία, κατέβηκε στόν Ἄδη καί ἐπέστρεψε ζωντανός τό χρησιμοποίησαν καί οἱ ἀρχαῖοι

Χριστιανοί, κυρίως στήν παλαιοχριστιανική τέχνη, ἀλλά πέραν τούτου οὐδέν! Οἱ σύγχρονες θεωρίες ὅτι ὁ ὀρφισμός ἦταν μονοθεϊστική θρησκεία καί ἐπηρεάσε τόν Χριστιανισμό εἶναι ψέμα καί ἀνοησία, ἀφοῦ τὰ βασικά δόγματα τῶν ὀρφικῶν εἶναι ἀσυμβίβαστα μέ τόν Χριστιανισμό.

Οἱ ὀρφικοί θεωροῦσαν ὅτι οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων προὔπηρχαν καί ζοῦσαν μακάρια σέ ἄλλον κόσμο, ἀλλά διέπραξαν κάποιο παράπτωμα καί γιά τιμωρία ἐγκλωβίστηκαν στό ἀνθρώπινο σῶμα, τό ὁποῖο θεωροῦν πῶς εἶναι τό ἀκάθαρτο περίβλημα τῆς ψυχῆς, ἕνας τάφος, μιά φυλακή. Μέχρι νά ἐξαγνιστεῖ ἡ ψυχή, νά ἐκτίσει τήν ποινή της, φυλακίζεται ἀπό σῶμα σέ σῶμα, δηλαδή ὑφίσταται μετεμψύχωση (ἢ ἀλλιῶς μετενσάρκωση ἢ μετενσωμάτωση).

Ἡ ἄλλη βασική θεωρία τῆς ὀρφικῆς θρησκείας ἦταν ἡ πίστη στόν ἀρχέγονο ἀρρενόθηλυ (primordial androgynous στήν ἀγγλική βιβλιογραφία). Πίστευαν ὅτι πρῖν ἀπό τήν δημιουργία τοῦ κόσμου ὑπῆρχε ὁ θεός *Φάνης* (γεν. τοῦ *Φάνητος*) ἢ *Ἡρικεπαῖος*, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τό σύμπαν καί τήν ζωή καί ἦταν ταυτόχρονα ἀνδρας καί γυναίκα. Στήν ἀρχαία ἑλληνική θρησκεία τό στοιχεῖο τοῦ ἀρρενοθήλεος ὑπάρχει καί στόν θεό Ἐρμαφρόδιτο, ὁ ὁποῖος τιμήθηκε ἰδιαίτερα στά ρωμαϊκά χρόνια. Ὁ Φάνης τῶν ὀρφικῶν ἦταν ἀντίστοιχος μέ τόν θεό Ἐρωτα, ὅπως τόν παρουσιάζει ὁ Πλάτωνας στό Συμπόσιο.

Ἄλλο στοιχεῖο τοῦ ὀρφισμοῦ εἶναι ἡ ἄσκησις, ὁ ἀσκητισμός. Ἐφόσον ἀντιλαμβάνονταν τήν ἐπίγεια ζωή τοῦ ἀνθρώπου σάν τιμωρία καί μισοῦσαν τό ἀνθρώπινο σῶμα, καθιέρωσαν διάφορες μορφές ἄσκησις, ὅπως νηστείες, καθαρμούς, καθαρότητα βίου, ἀποχή ἀπό βρώση κρέατος, γιά νά «ἐκδικηθοῦν» τό κακό ἀνθρώπινο σῶμα.

Τέλος, στόν ὀρφισμό ἀξιόλογη θέση εἶχε καί ἡ μαγεία, καθὼς οἱ ὀρφικοί νόμιζαν ὅτι μέ ξόρκια καί μαγικές τελετές ἐπικοινωνοῦσαν μέ τόν Φάνητα, ὁ ὁποῖος θά τούς βοηθοῦσε νά λυτρωθοῦν. Αὐτό τό στοιχεῖο δέν πρέπει νά μᾶς σκανδαλίζει, ὡς Ἕλληνες, διότι οἱ ὀρφικοί ζοῦν στήν πρό Χριστοῦ ἐποχή καί εἶναι δικαιολογημένοι νά μή γνωρίζουν ὅτι ἡ μαγεία εἶναι κάτι κακό καί δαιμονικό. Στήν μετά Χριστόν ἐποχή, οἱ Ἕλληνες πού συνέχισαν νά ἀσχολοῦνται μέ τήν μαγεία εἶναι ἀδικαιολόγητοι.

B. 6 Πυθαγόρας, ὁ ὀρφικός ἐπιστήμονας

Ὁ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος (580 - 496 π.Χ.) ἦταν Ἕλληνας φιλόσοφος, ἀστρονόμος, μαθηματικός, γεωμέτρης καί θεωρητικός τῆς μουσικῆς. Εἶναι ὁ κατεξοχὴν θεμελιωτὴς τῶν ἑλληνικῶν μαθηματικῶν, δημιούργησε ἕνα ἄρτιο σύστημα γιὰ τὴν ἐπιστὴμη τῶν οὐρανίων σωμάτων, πού κατοχύρωσε μέ ὅλες τὶς σχετικὲς ἀριθμητικὲς καί γεωμετρικὲς ἀποδείξεις, καί ἦταν ἰδρυτὴς ἐνός μνητικοῦ φιλοσοφικοῦ κινήματος πού ὀνομάστηκε Πυθαγόρειος θίασος ἢ Πυθαγορισμός (Pythagorism ἢ Pythagoreanism).

Μέ βάση τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα πού σώζονται γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Πυθαγόρα, μᾶς παραδόθηκε ὅτι ταξίδεψε μέχρι τὴν Αἴγυπτο, ὅπου μνήθηκε στά μυστήρια τῆς Ἴσιδος καί γνώρισε τὴν θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων. Ἀργότερα, ἐπανῆλθε στὴν Ἑλλάδα καί μνήθηκε καί στά Ἐλευσίνα μυστήρια. Ὑπάρχει καί ἡ παράδοση ὅτι γιὰ κάποια χρόνια βρέθηκε καί στὴν Βαβυλώνα, ὅπου μαθήτευσε κοντὰ σέ Βαβυλώνιους σοφοὺς.

Μέ τὸν Πυθαγόρα ἐνώνονται ἡ φιλοσοφία καί ὁ μυστικισμός, ἡ ἐπιστὴμη καί ἡ θρησκεία. Ἡ ἐπίδρασή του στίς ἐπόμενες γενεές φιλοσόφων, ἰδίως τὸν Πλάτωνα, εἶναι τεράστια. Μέσα στὴν πυθαγόρεια φιλοσοφία κυριαρχεῖ ἡ ἀριθμολογία, δηλαδή ἡ προσπάθεια νά ἀνακαλύψει μέ συστηματικὴ ἔρευνα τὶς ιδιότητες τῶν ἀριθμῶν. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Πυθαγόρα ὀδήγησε στό νά ἐξυψωθοῦν τὰ μαθηματικὰ σέ ἀληθινὴ ἐπιστὴμη.

Πρῶτο καί κύριο στοιχεῖο σέ ὅλη τὴν φύση εἶναι οἱ ἀριθμοί, τὸ ἴδιο τὸ σύμπαν εἶναι ἀρμονία καί ἀριθμός. Τὰ πάντα εἶναι πλασμένα μέ μαθηματικὴ ἀκρίβεια καί μποροῦν νά ἐκφραστοῦν μέ ἀριθμούς, ἀπὸ τοὺς πλανῆτες ἕως τοὺς ἤχους, ὅποτε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πυθαγόρα ἐπεκτείνεται τόσο στὴν ἀστρονομία ὅσο καί στὴν μουσικὴ. Ὡς ἀστρονόμος, ὁ Πυθαγόρας διακήρυττε ὅτι ἡ γῆ καί τὰ οὐράνια σώματα ἔχουν σχῆμα σφαιρικό.

Ἀλλὰ ὁ Πυθαγόρας, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες φιλόσοφοι, δέν ἦταν μόνο ἄνθρωπος τῆς θεωρίας, ἀλλὰ καί τῆς πράξης. Ἦταν ἐνεργὸς πολίτης καί πίστευε ὅτι ἡ φιλοσοφία πρέπει νά ἔχει καί πρακτικὸ ἀντίκτυπο στὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἐπιθυμία τοῦ Πυθαγόρα ἦταν νά ἀνεβάσει τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο κυρίως τῶν λαϊκῶν

στρωμάτων, ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οἱ ὅποιοι δέν εἶχαν τὶς ἴδιες δυνατότητες νά μορφωθοῦν, ὅπως οἱ πλούσιοι. Τελικὸς σκοπὸς αὐτῆς τῆς προσπάθειας ἦταν νά δημιουργηθεῖ μία καλύτερη κοινωνία.

Γι' αὐτὸ ὁ Πυθαγόρας συνέστησε τὸν θίασο, μιά θρησκευτικὴ ἐταιρεία, ἕνα σύλλογο, στὸν ὁποῖο κυριαρχοῦσε ἡ ὀρφικὴ θρησκεία, καθὼς ὁ Πυθαγόρας πίστευε στὸν ὀρφισμό, ἀλλὰ καί ἡ ἀναζήτησις τῆς γνώσης, καθὼς τὰ μέλη τῆς ἐταιρείας διδάσκονταν μαθηματικά, μουσικὴ, ἀστρονομία. Αὐτὸ ἔγινε γύρω στό 530 π.Χ., στὸν Κρότωνα τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅπου εἶχε μεταναστεύσει. Οἱ Πυθαγόρειοι ἐξαπλώθηκαν καί σέ ἄλλες πόλεις, ὅπως στό Μεταπόντιο καί τὸν Τάραντα.

Παράλληλα, οἱ πυθαγόρειοι εἶχαν σύμβολα, σημεῖα ἀναγνώρισης, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταλάβαιναν, ἔστω καί ἂν δέν γνωρίζονταν προσωπικά, ὅτι ἀνήκουν στὴν ἴδια ὁμάδα. Παρεῖχαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο οἰκονομικὴ καί πολιτικὴ ὑποστήριξη καί γίνονταν μέλη, ἀφοῦ περνοῦσαν πρῶτα τελετὲς μύησης.

Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν πυθαγορείων στίς ἑλληνικὲς πόλεις τῆς Κάτω Ἰταλίας δέν ἦταν καί ἡ καλύτερη. Στά μέσα τοῦ 5ου αἰ. π.Χ. ξέσπασαν διωγμοὶ ἐναντίον τῶν πυθαγορείων, πυρπολήθηκαν τὰ οἰκήματα ὅπου συγκεντρώνονταν καί ἔγιναν καί μαζικὲς δολοφονίες πυθαγορείων. Τὴν ἴδια περίοδο ἔγιναν διάφορες δίκες ἀσεβείας στὴν Ἀθήνα, ὅπου κυνηγήθηκαν φιλόσοφοι, ὅπως ὁ Ἀναξαγόρας. Δυστυχῶς, ἡ σύγχρονη σιωνιστικὴ προπαγάνδα μᾶς ἐπεισε ὅτι τέτοια φαινόμενα φανατισμοῦ καί μισαλλοδοξίας συνέβαιναν μόνο στὸν Μεσαίωνα ἀπὸ τοὺς «κακοῦς» Χριστιανούς καί ἀγνοοῦμε ὅτι παρόμοια γεγονότα συνέβαιναν καί στὴν ἀρχαιότητα.

B. 7 Πλάτωνα, ὁ πατέρας τῆς Ἀκαδημίας

Ἡ φιλοσοφία τῶν Ἑλλήνων «ἀπογειώνεται» κατὰ τὸν 5ο αἰῶνα, μέ τὶς σπουδαῖες προσωπικότητες τῶν σοφιστῶν καί τοῦ Σωκράτη, ὁ ὁποῖος ὥστόσο χάραξε τὴν δική του πορεία, ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς σοφιστὲς πού ἦταν ἐπαγγελματίες φιλόσοφοι καί δάσκαλοι. Ὁ Σωκράτης ἀγαπήθηκε ἀλλὰ καί μισήθηκε στὴν Ἀθήνα, μέ ἀποτέλεσμα νά καταδικαστεῖ τελικὰ σέ θάνατο, γιὰ τὶς θρησκευτικὲς του πεποιθήσεις, τὸ 399 π.Χ.

Ἡ δράση του, ὡστόσο, ὡς φιλοσόφου, ἐπηρεάσε ὄχι μόνο τους συγχρόνους του, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς φιλοσοφίας. Τὸ ἔργο του προσπάθησαν νὰ συνεχίσουν οἱ διάφοροι μαθητές του, ἐκ τῶν ὁποίων κορυφαῖος ἦταν ὁ Πλάτωνας, ὁ ὁποῖος μὲ γόνιμο τρόπο συνέλεξε τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς μέχρι τότε φιλοσοφίας καὶ δημιούργησε τὸ πρῶτο πανεπιστήμιο τῆς ἀρχαιότητος, τὴν Ἀκαδημία, τὸ 387 π.Χ.

Ἐκτός ἀπὸ τὸν Σωκράτη, ὁ Πλάτωνας θαύμαζε τὸν Παρμενίδη καὶ τὸν Πυθαγόρα. Μὲ τὰ ταξίδια πού ἔκανε στὴν Κἀτω Ἰταλία γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τοὺς πυθαγόρειους καὶ τὸν θίασό τους, ὁ ὁποῖος ἀπέτελεσε πηγὴ ἔμπνευσης γιὰ τὴν πλατωνικὴ Ἀκαδημία. Καί, ὅπως ἔκανε κάποτε ὁ Πυθαγόρας, καὶ ὁ Πλάτωνας ταξίδεψε στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ ἀποκομίσει καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ποικίλες γνώσεις.

Μέσω τῆς Ἀκαδημίας ὁ Πλάτωνας ἐπιθυμοῦσε ὄχι μόνο νὰ μεταδώσει ἐπιστημονικὲς γνώσεις, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἀγωγή, ὥστε οἱ φοιτητές του νὰ γίνουν ἄξιοι πολῖτες καὶ πολιτικοί. Γιὰ τὸν Πλάτωνα, ὅπως καὶ γιὰ τὸν Πυθαγόρα, ἡ ἐπιστήμη ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ἠθικὴ καὶ τὴν θρησκεία καταντᾷ πανουργία, ἓνα ὀλέθριο ὄπλο στὰ χέρια πονηρῶν ἀνθρώπων.

Τὸ φιλοσοφικὸ ἔργο, πού μᾶς ἄφησε ὁ Πλάτωνας εἶναι τεράστιο. Θὰ ἐπικεντρωθοῦμε μόνο σὲ ἐλάχιστα σημεῖα, κυρίως κοσμολογικά. Ακολουθώντας τὸν Πυθαγόρα καὶ τὴν ὀρφικὴ θρησκεία, ὁ Πλάτωνας πίστευε ὅτι ὑπάρχει ὁ δημιουργὸς θεὸς (ὁ ὁποῖος εἶναι Ἄγαθος), ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν (ὁ πνευματικὸς κόσμος) καὶ ὁ κόσμος τῶν Αἰσθήσεων (ὁ ὑλικὸς κόσμος).

Θεωροῦσε, ὅπως οἱ ὀρφικοί, ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀθάνατη καὶ αἰώνια ἀτομικὴ ψυχὴ, πού προϋπάρχει μέχρι πού ἐγκλωβίζεται σὲ κάποιον ἀνθρώπινο σῶμα, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ψυχὴ τοῦ σύμπαντος, ὅτι τὸ σύμπαν εἶναι ἔμφυχο, κάτι πού πίστευαν καὶ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες φιλόσοφοι, ὅπως ὁ Θαλῆς καὶ ὁ Ἀναξίμενης.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν εἶχαν συνολικά μία ἄποψη γιὰ τὸ ποιὸς δημιούργησε τὸ σύμπαν. Ἡ ἀντίληψη ἑνὸς θεοῦ-δημιουργοῦ ἐμφανίζεται κυρίως μέσω τοῦ ὀρφισμού. Ὁ Πλάτωνας πίστευε στὸν δημιουργὸ θεό, ἀλλὰ ὡς οἰκοδόμο, ὡς κατασκευαστή, πού λόγω τοῦ ὅτι εἶναι ἀγαθός, μὲ τὴν καλοσύνη του φτιάχνει τὸν ὑλικὸ κόσμο, πού εἶναι ὠραῖος, ἔμφυχος καὶ συνάμα ἔχει καὶ νοῦ!

Ἀξίζει νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ὁ θεὸς τοῦ Πλάτωνα δὲν φτιάχνει τὸ σύμπαν ἐκ τοῦ μηδενός, ὅπως καὶ ὁ ἀρχιτέκτονας δὲν δημιουργεῖ ἀπὸ τὸ μηδὲν τὰ ὑλικά οἰκοδομῆς. Τὰ ὑλικά ὑπάρχουν καὶ ὁ μᾶστορας τὰ χρησιμοποιεῖ, ὥστε νὰ φτιάξει τὸ ἔργο του. Κἀπως ἔτσι φανταζόταν τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου καί, ἐπιπλέον, ὁ θεὸς δὲν δημιουργεῖ τὸν κόσμον τῶν Ἰδεῶν. Οἱ Ἰδέες εἶναι ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὸν θεό, αἰώνιες καὶ αὐτές, καὶ ἀποτελοῦν τὸ πρότυπο, τοῦ σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονα γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ κόσμου.

Τέλος, ὁ θεὸς δημιουργεῖ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κινητικὴ καὶ μορφωτικὴ δύναμη τοῦ σύμπαντος, ἀλλὰ καὶ τὸ τελειότερο κτίσμα τοῦ θεοῦ. Ὁ κόσμος κατασκευάζεται μὲ μαθηματικὴ καὶ γεωμετρικὴ ἀρθρωση. Ὅπως ὁ ἀρχιτέκτονας, ὁ μηχανικός, πρέπει νὰ γνωρίζει μαθηματικά, γιὰ νὰ σχεδιάσει ἓνα στέρεο καὶ ἀρμονικὸ κτήριο, ἔτσι καὶ ὁ θεὸς ἔφτιαξε μὲ μαθηματικὲς σχέσεις καὶ ἀναλογίες τὸν κόσμον. Ἄλλη μία θεωρία τοῦ Πυθαγόρα, πού τὴν ἐνστερνίστηκε ὁ Πλάτωνας!

B. 8 Ἀριστοτέλης, ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ὀρθολογισμοῦ

Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνα καὶ τῆς Ἀκαδημίας ἦταν καὶ ὁ ἐξίσου μεγάλος φιλόσοφος, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὁποῖος διαμόρφωσε διαφορετικὴ ἄποψη γιὰ τὴν ἔννοια τοῦ θεοῦ καὶ τὴν σχέση του μὲ τὸν κόσμον. Ἡ θεωρία του συνοψίζεται στὴν φράση «τὸ πρῶτον κινῶν ἀκίνητον». Ὁ Ἀριστοτέλης, πού δὲν εἶναι ὀρφικός, πιστεύει ὅτι ὁ κόσμος εἶναι αἰώνιος, ἀγέννητος καὶ ἀφθαρτος. Ὁ θεὸς κινεῖ τὸν κόσμον, ὅπως τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτα θέτει σὲ κίνηση τὸν ἐρωτευμένο.

Παράλληλα, ὁ θεὸς εἶναι ὁ ἀνώτατος σκοπὸς τοῦ κοσμικοῦ Γίγνεσθαι. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ὁ θεὸς εἶναι ἡ ἀρχὴ ἀλλὰ δὲν εἶναι δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ἀποτελεῖ τὸ αἶτιον τῆς κίνησης τοῦ κόσμου, ἄρα ὑπάρχει διάσταση ἀπόψεων γιὰ τὸν θεό, ἀνάμεσα σὲ Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη. Ἐπίσης, ὁ Ἀριστοτέλης ὑποστήριξε ὅτι ὁ θεὸς εἶναι μορφή χωρὶς ὕλη καὶ ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ θεοῦ εἶναι ἡ νόηση: «θεὸς αὐτὸς νοεῖ αὐτόν» καὶ «θεὸς νοῦς ἐνεργός». Ἐπιπλέον,

ον, πίστευε ότι ο θεός είναι αιώνιος, τέλειος, αγαθός, η πρώτη και μοναδική ουσία, συνεπώς δεν πίστευε στην πολυθεΐα της εποχής του.

Τόσο ο Πλάτωνας όσο και ο Αριστοτέλης διαμόρφωσαν δύο «σχολές διανόησης», δύο βασικά φιλοσοφικά ρεύματα, τον πλατωνισμό και τον αριστοτελισμό, που διαμόρφωσαν τον τρόπο σκέψης όχι μόνο του ευρωπαϊκού χώρου, αλλά και της Μέσης Ανατολής, καθώς μέσω των Ελλήνων του Βυζαντίου έγιναν γνωστοί και στους Άραβες διανοούμενους.

Ωστόσο, και οι δύο σχολές, όσο πολύτιμη και αν ήταν η προσφορά τους στην θεμελίωση και άνθιση των επιστημών, είχαν και ανθρώπινα λάθη. Ο πλατωνισμός, λόγω χάρη πίστευε στην μετεμψύχωση και γοητευόταν από τον αποκρυφισμό, ενώ ο αριστοτελισμός έκλινε προς τον ορθολογισμό, αλλά είχε άλλα λάθη, όπως το ότι πίστευε ότι η γη είναι σφαιρική, αλλά ακίνητη, κάτι που έβλαψε την επιστήμη γενικότερα. Αντίθετα, οι πυθαγόρειοι υποστήριζαν ότι και η γη κινείται κυκλικά, κάτι που αρνήθηκε ο Αριστοτέλης.

B. 9 Στωική φιλοσοφία

Εκτός από τον πλατωνισμό και τον αριστοτελισμό εμφανίστηκαν και άλλα φιλοσοφικά ρεύματα, περιορισμένης βαρύτητας και επιρροής, όπως ο στωικισμός, που πήρε το όνομά του από την έδρα της σχολής, που ήταν η Ποικίλη Στοά της Αθήνας. Οι στωικοί πίστευαν στην είμαρμένη και στην θεία πρόνοια, ταύτιζαν τον θεό με την φύση (πανθεϊσμός) και θεωρούσαν ότι τα πάντα είναι ύλη (ύλιστικός μονισμός), ακόμη και ο θεός.

Γ. Έλληνορωμαϊκή εποχή

Γ. 1 Δεδομένα των αλεξανδρινών χρόνων

Μέ τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου (323 π.Χ.) αλλάζει ριζικά η μορφή του αρχαίου κόσμου. Ο Αλέξανδρος δεν ήταν μόνο βασιλιάς και κατακτητής, αλλά ήταν και φορέας της ελληνικής παιδείας και μαθητής του Αριστοτέλη. Μαζί με τον στρατό του είχε και ένα επίτελειο από Έλληνες επιστήμονες, ιστορικούς, γεωγράφους, γιατρούς κ.λπ.

Το αποτέλεσμα των κατακτήσεων ήταν πολλαπλό: ο πλούτος της Ανατολής, της Περσικής αυτοκρατορίας, περιήλθε στα χέρια των Ελλήνων. Τό χρημα, ως γνωστόν, διαφθείρει τον άνθρωπο! Η πολυτέλεια και η γλιδή μπήκαν στην ζωή των Ελλήνων, εκεί που κυριαρχούσε η λιτότητα με την απλότητα. Οι Έλληνες εξουσίαζαν τεράστιες εκτάσεις, από τα Βαλκάνια μέχρι την Ινδία και την Βακτρία (δηλαδή σχεδόν μέχρι την σημερινή Κίνα). Μέσα σε αυτά τα εδάφη συνυπήρχαν λαοί με ποικίλες θρησκευτικές αντιλήψεις, Αιγύπτιοι, Εβραίοι, Βαβυλώνιοι, Πέρσες, Ινδοί.

Η εποχή αυτή, μετά το 323 π.Χ., ονομάστηκε ελληνιστική ή αλεξανδρινή και τελειώνει το 30 π.Χ., με τον θρίαμβο του Ρωμαίου στρατηγού Οκταβιανού Αυγούστου, που κατέκτησε το τελευταίο ελληνιστικό βασίλειο, την πτολεμαϊκή Αίγυπτο της Ελληνίδας βασίλισσας Κλεοπάτρας. Από τότε αρχίζει η εποχή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, όπου οι Έλληνες υποτάχθηκαν πολιτικά στους Ρωμαίους, αλλά οι Ρωμαίοι κατακτήθηκαν πνευματικά από τους Έλληνες!

Ουσιαστικά, στον χώρο της ανατολικής Μεσογείου ο ελληνικός πολιτισμός παρέμεινε κυρίαρχος, όπως στα ελληνιστικά χρόνια, γιατί αυτό και ιδίως σε θέματα τέχνης, φιλοσοφίας και θρησκείας μιλάμε για έλληνορωμαϊκή εποχή, αφού η ρωμαϊκή κατάκτηση δεν άλλαξε και πολύ τα πράγματα του πνευματικού βίου. Οπότε το 30 π.Χ. αλλάζουν πολύ λιγότερα πράγματα, από όσο το 323 π.Χ.

Μέσα στά πλαίσια αυτής της εποχής, όπου έρχονται σέ άμεση επαφή ή ελληνική σκέψη μέ τίς δοξασίες τών άλλων λαών της Ανατολής, αναπτύσσεται δυναμικά τό φαινόμενο του συγκρητισμού, δηλαδή τό ανάκατεμα διαφορετικών θρησκευτικών ή φιλοσοφικών ιδεών, κάτι σάν θρησκευτική σαλάτα! Κάπως έτσι εμφανίζονται νέα θρησκευτικά κινήματα, όπως ό έρμητισμός και ό Γνωστικισμός.

Παράλληλα, συνεχίζουν οί διανοούμενοι τών ρωμαϊκών χρόνων νά ασχολοῦνται μέ τά παλαιότερα πνευματικά κινήματα, μέ τήν διδασκαλία του όρφισμού, του Πυθαγόρα, του Πλάτωνα, αλλά μέ άλλη όπτική γωνία. Άλλιώς δηλαδή πίστευαν στον όρφισμό οί Έλληνες του 6ου αι. π.Χ. και άλλιώς της ρωμαϊκής εποχής. Άλλες θεωρίες εξέφρασε ό Πλάτωνας στην κλασική Αθήνα και άλλιώς αντιλαμβάνονταν τήν πλατωνική φιλοσοφία ό Νουμήνιος ή ό Πλωτίνος.

Προκειμένου νά θυμόμαστε αυτές τίς ούσιώδεις διαφορές, ονομάζουμε τά κινήματα τών ρωμαϊκών χρόνων μέ σύνθετες λέξεις. Έτσι έχουμε τον νεοορφισμό, τον νεοπυθαγορισμό, τον μεσοπλατωνισμό και τον νεοπλατωνισμό. Οί ίδιοι, βέβαια, οί ίδρυτές αυτών τών νέων κινήματων πίστευαν ότι είναι οί φυσικοί συνεχιστές του άρχαίου όρφισμού, πυθαγορισμού, πλατωνισμού, χωρίς νά καταλαβαίνουν ότι πλέον είχαν ξεφύγει σέ πολλά σημεία από τήν άρχαία διδασκαλία.

Γ. 2 Ρώμη και άποκρυφισμός

Κυρίαρχο στοιχείο τών περισσότερων κινήματων αυτής της εποχής είναι ό άποκρυφισμός, ό όποιος φαινομενικά διαφοροποιείται από τήν λαϊκή μαγεία. Ο άπλός κόσμος συνεχίζει νά ασχολείται μέ μαγικές πράξεις, ξόρκια και φυλαχτά, ενώ οί διανοούμενοι της ύψηλης κοινωνίας ασχολοῦνται μέ τήν θεουργία, μαγεία για μορφωμένους!

Οί Ρωμαίοι, αν και ειδωλολάτρες, απαγόρευαν τήν ιδιωτική μαγεία, κυρίως όταν μέσω μαγικών πράξεων παραβίαζε κανείς τήν νομοθεσία του κράτους ή ύπονόμεινε τήν σταθερότητα του ίδιου του κράτους. Χαρακτηριστική είναι ή εποχή του Όκταβιανού

Αυγούστου, όπου οί Ρωμαίοι χλεύαζαν τήν Κλεοπάτρα ως Αιγύπτια μάγισσα.

Ένδεχομένως, ό ίδιος ό Αύγουστος νά φοβόταν τήν δύναμη της αιγυπτιακής μαγείας. Μέ βάση τον ιστορικό Σουετώνιο, ό Αύγουστος έδωσε έντολή τό 13 π.Χ. νά καούν 2.000 βιβλία μαγείας, ενώ τό 33 μ.Χ. είχε έκδοθει διάταγμα μέ τό όποιο έκδιώχθηκαν από τήν Ρώμη όλοι οί μάγοι και οί άστρολόγοι, κάτι που επαναλήφθηκε και από επόμενους αυτοκράτορες (Βεσπασιανός, Δομιτιανός).

Ο φόβος έναντια στην δύναμη της μαγείας επεκτάθηκε άργότερα και προς τους Χριστιανούς. Συχνά, είτε από άγνοια είτε από κακία, οί ειδωλολάτρες συκοφαντούσαν τους Χριστιανούς ότι έχουν μαγικές δυνάμεις και επιδιώκουν άκόμη και νά καταλύσουν τήν Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Έτσι, πολλοί Χριστιανοί όδηγήθηκαν σέ ρωμαϊκά δικαστήρια και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο, μέ τήν κατηγορία της μαγείας. Άσφαλώς, ή θαυματουργική δύναμη τών Χριστιανών προερχόταν από τήν χάρη του Θεού και όχι από τήν δύναμη τών δαιμόνων, όπως συμβαίνει στους μάγους.

Γ. 3 Νεοπυθαγορισμός

Στό πολύπλοκο φιλοσοφικό, θρησκευτικό και μυστικιστικό πλαίσιο της ρωμαϊκής ανατολικής Μεσογείου, που περιγράψαμε, σημαντική θέση κατέχει ό Νιγίδιος Φίγουλος (Publius Nigidius Figulus, 98-45 π.Χ.), πολιτικός και φιλόσοφος, σύγχρονός του Ίούλιου Καίσαρα και του Κικέρωνα, που θέλησε νά αναβιώσει τον πυθαγορισμό, δίνοντας έμφαση στον άσκητικό βίο και τίς θεουργικές (μαγικές) τελετές.

Γιά τον Νιγίδιο, όπως και για όλους τους νεοπυθαγόρειους τών δύο επόμενων αιώνων, ό Πυθαγόρας είναι ό θρυλικός θεμελιωτής κάθε ανθρώπινης σοφίας, που ένέπνευσε και τον Πλάτωνα. Έτσι, τό πιο χαρακτηριστικό στοιχείο του νεοπυθαγορισμού είναι ότι χρησιμοποιεί ευρύτητα τήν πλατωνική διδασκαλία, αποδίδοντάς την όμως στον Πυθαγόρα.

Η ύποτιθέμενη πρώτη άρχή του κόσμου ονομάζεται Μονάς

(μονάδα), ή ύλη Δυάς και ή φύση Τετρακτύς. Έπειτα, οι νεοπυθαγόρειοι μιλούν για τους δαίμονες, πού στέλνουν τά όνειρα στους ανθρώπους και τους οίωνούς και προκαλοῦν τίς ασθένειες. Οί άνθρωποι είναι ίσοι μεταξύ τους και συγγενείς μέ τους θεούς και τά ζῶα. Η ψυχή μετά τόν θάνατο γίνεται δαίμων. Οί άνθρωποι πρέπει νά σέβονται τους θεούς, νά τιμοῦν τους δαίμονες και νά μή σκοτώνουν τά ζῶα.

Οί νεοπυθαγόρειοι προσπαθοῦσαν νά γνωρίσουν τήν θέληση τῶν θεῶν και τῶν δαιμόνων μέ μαγικές πράξεις, ειδικότερα μέ νεκρομαντεῖες, μέ ὑπνωτιστικές ἐνέργειες, μέ προσκλήσεις ψυχῶν. Μετά τόν Νιγίδιο, κορυφαία νεοπυθαγόρεια μορφή ἦταν ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, πού ἐκτός ἀπό φιλόσοφος ἦταν και ἱκανότατος μάγος, ἀλλά ὁ ἴδιος ἰσχυριζόταν ὅτι οί ὑπερφυσικές του πράξεις ἦταν ἀποτέλεσμα θείου χαρίσματος.

Γ. 4 Μεσοπλατωνισμός

Η Ακαδημία, πού εἶχε ιδρύσει ὁ Πλάτωνας, συνέχισε νά λειτουργεῖ, χωρίς βέβαια νά ὑπάρχουν πάντα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου δάσκαλοι και φιλόσοφοι, και ἀπό τόν 1ο αἰ. π.Χ. διακρίνουμε τήν περίοδο τῆς Μέσης πλατωνικῆς φιλοσοφίας ἢ μεσοπλατωνισμοῦ. Ἐκπρόσωποι τοῦ πλατωνισμοῦ αὐτῆς τῆς ἐποχῆς εἶναι ὁ Εὐδωρος ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια, πού ἔδρασε γύρω στό 25 π.Χ., και ὁ Θράσυλλος, πού ἦταν σύγχρονος μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Τό πρόσωπο, ὡστόσο, πού χάραξε ἄλλη πορεία στόν μεσοπλατωνισμό και οὐσιαστικά τόν ἔνωσε μέ τόν νεοπυθαγορισμό, ἦταν ὁ Νουμήνιος, ἀπό τήν Ἀπάμεια τῆς Συρίας, πού ζεῖ τόν 2ο αἰ. μ.Χ. Ὁ Νουμήνιος ἀναφερόταν σέ τρεῖς θεότητες, τόν ἀκίνητο θεϊκό Νοῦ ἢ Ἀγαθό (πρῶτος θεός), τόν κινητό δεύτερο θεό, πού δημιουργεῖ τόν κόσμο, και τόν τρίτο θεό, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ κόσμος. Ὁ κόσμος εἶναι ἔδρα τοῦ κακοῦ, γιατί σ' αὐτόν δροῦν κακά πνεύματα.

Τελικά, ταυτίζει ὁ Νουμήνιος τόν δεύτερο μέ τόν τρίτο θεό, ὅποτε προκύπτει δνιστική διδασκαλία, ἕνας θεός πέρα ἀπό τήν ὕλη και ἕνας θεός δημιουργός του ὑλικοῦ κόσμου. Ἐπίσης, ἀπό τήν ἐπιρροή πού εἶχε δεχθεῖ ὁ Νουμήνιος ἀπό τους Γνωστικούς, πίστευε ὅτι

ή σοφία τῶν Ἑλλήνων προῆλθε ἀπό ἰουδαϊκές πηγές και ὀνόμαζε τόν Πλάτωνα «ἀττικίζοντα Μωυσηῖ».

Εἶναι φανερό ὅτι τά φιλοσοφικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς δέν εἶχαν στεγανά, ἀλλά ἦταν τόσο ρευστά, πού τό ἕνα ἐπηρέαζε τό ἄλλο και τελικά προέκυπτε ἕνα ἀτέλειωτο μπερδεμα. Ὅπως φαίνεται μέ τήν περίπτωση τῆς διδασκαλίας τοῦ Νουμήνιου, ἔχει ἀνακατευτεῖ ὁ μεσοπλατωνισμός μέ τόν νεοπυθαγορισμό, μέ μπόλικη δόση Γνωστικισμοῦ!

Δύσκολα πλέον ξεχωρίζει κανεῖς ποιό στοιχεῖο εἶναι πλατωνικό, ποιό πυθαγόρειο, ποιό ὀρφικό, ποιό καθαρά ἀνατολικό. Καί ἀπό αὐτήν τήν σύγχυση ἐμφανίζονται τόν 3ο αἰ. μ.Χ. τά ἐρμητικά κείμενα και ὁ νεοπλατωνισμός.

Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐξελικτικῆς πορείας, ἀπό τόν Νιγίδιο ὡς τόν Νουμήνιο, εἶναι ἡ παραμόρφωση, ἡ ἀλλοίωση τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, πού «ὑποδουλώθηκε» στόν ἀποκρυφισμό. Καί μέ τήν ἐξάπλωση τοῦ νεοπλατωνισμοῦ, ἡ κατάσταση ξεφεύγει ἐντελῶς! Ἡ φιλοσοφία καταντᾷ ἡ βιτρίνα τῆς μαγείας, ἡ μάσκα πίσω ἀπό τήν ὁποία κρύβεται ἡ δαιμονολατρεία τῆς ἀρχαίας Ἀνατολῆς, πού αἰσθάνεται ὅτι γκρεμίζεται ἀπό τήν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Δ. Έβραϊοί αποκρυφιστές

Δ. 1 Η αποστασία τῶν Έβραίων ἀπό τόν Θεό

Τό έβραϊκό έθνος είναι συνδεδεμένο μέ τόν μονοθεϊσμό (Ιουδαϊσμό) καί τήν Παλαιά Διαθήκη. Δύσκολα μπορούμε νά φανταστούμε ότι υπήρχαν καί υπάρχουν Έβραϊοί ειδωλολάτρες, πολυθεϊστές καί σατανιστές! Καί όμως, ή ιστορία τοῦ έβραϊκοῦ έθνους κινεῖται ανάμεσα στόν ἀληθινό Θεό καί τούς ψεύτικους θεούς, τούς δαίμονες. Υπήρχαν καί εποχές πού σχεδόν ὅλοι οἱ Έβραϊοί εἶχαν ἀποστατήσῃ ἀπό τόν Θεό καί εἶχαν γίνει ειδωλολάτρες, ὅπως ἦταν ή εποχή πού ἔδρασε ὁ Προφήτης Ἡλίας.

Οἱ Έβραϊοί εἶχαν γνωρίσει ἀπό κοντά τόν ἀποκρυφισμό καί τήν ειδωλολατρική θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων, κατά τήν παραμονή τους στήν Αἴγυπτο (1804-1374 π.Χ.), τῶν Χαναναίων καί τῶν Φοινίκων στήν Παλαιστίνη καί τῶν Βαβυλωνίων, κατά τήν ἐξορία τους στήν Βαβυλώνα (586-538 π.Χ.). Μέ τόν Μέγα Ἀλέξανδρο, ὁ ὁποῖος σεβάστηκε τήν θρησκεία τους, βρέθηκαν ὑπόδουλοι στούς Ἕλληνες καί ἔτσι γνώρισαν καί τήν ἑλληνική φιλοσοφία.

Ἡ γῆ τῆς Παλαιστίνης, ή κοιτίδα τῶν Έβραίων, ἔγινε σύντομα πεδίο μαχῶν ανάμεσα στούς διαδόχους του Ἀλεξάνδρου, τούς Πτολεμαίους καί τούς Σελευκίδες, πού διεκδικοῦσαν γιά τό κράτος τούς τήν ἴδια περιοχή. Αὐτό ἀνάγκασε πολλούς Έβραίους νά ἐγκαταλείψουν τήν Παλαιστίνη τόν 3ο αἰ. π.Χ. καί νά σκορπίσουν σέ ἄλλα μέρη τῆς Μεσογείου, δημιουργώντας τήν λεγόμενη Διασπορά. Ἐκεῖ συγκεντρώνονταν σέ κτίρια, πού ὀνομάστηκαν Συναγωγές, γιά νά μελετοῦν τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί νά προσεύχονται.

Ἡ πῶ ἑνδιαφέρουσα έβραϊκή κοινότητα, ἐκτός Παλαιστίνης, ἦταν αὐτή τῆς Ἀλεξάνδρειας τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἦταν μεγαλοπόλη, μέ ἀνάμεικτο πληθυσμό, Ἑλλήνων, Ρωμαίων, Έβραίων, Αἰγυπτίων καί ἄλλων. Ἦταν παράλληλα καί πνευματικό κέντρο, μέ διά-

σημη βιβλιοθήκη καί πανεπιστημιακές σχολές. Σέ αὐτό τό χωνευτήρι πολιτισμῶν καί θρησκείων φαίνεται ότι κάποιοι Έβραϊοί διανοοῦμενοι, γοητευμένοι ἀπό τά φιλοσοφικά καί θρησκευτικά κινήματα τῆς ἐποχῆς, δημιούργησαν τόν Γνωστικισμό.

Ἐννοεῖται ότι αὐτοί οἱ Έβραϊοί εἶχαν ἀπορρίψει τόν Θεό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εἶχαν γνωρίσει ὅλα τά εἶδη ἀποκρυφισμοῦ τῆς Ἑγγύς Ανατολῆς, ἀλλά κινήθηκαν πῶ ἐξυπνα ἀπό τούς προγόνους τους, πού εἶχαν γίνει ἀπροκάλυπτα ειδωλολάτρες. Προτίμησαν νά κρύψουν τήν δαιμονολατρεία τους πίσω ἀπό τήν φιλοσοφία. Οὕτως ἢ ἄλλως, καί ὁ ἴδιος ὁ Διάβολος ἀποφεύγει νά ἀποκαλύπτει τό ἀληθινό του πρόσωπο, ἀλλά μεταμφιέζεται, γιά νά ξεγελά τούς ἀνθρώπους (Β΄ Κορ. 11,14).

Κάτι τέτοιο ἔκαναν καί οἱ Έβραϊοί τῆς ἑλληνιστικῆς καί ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, λάτρευαν τόν Ἐωσφόρο, ἀσκοῦσαν τήν μαγεία, ἀλλά ἐπιφανειακά ἔδειχναν ότι εἶναι μονοθεϊστές καί ότι πιστεύουν στήν Ἁγία Γραφή (Παλαιά Διαθήκη), τήν ὁποία ἐρμήνευαν μέ ἄλλο τρόπο, ὅπως τούς ἄρεσε!

Δ. 2 Φαρισαῖοι καί Ραββίνοι

Ἀσφαλῶς, αὐτή ή τάση ἦταν ἐντελῶς ἀντίθετη πρὸς τόν παραδοσιακό Ἰουδαϊσμό. Ἀλλά καί ή ἴδια ή ἰουδαϊκή θρησκεία εἶχε ἀρχίσει νά ἀλλοιώνεται ἐσωτερικά ἀπό τούς Έβραίους, καί μάλιστα ἀπό τούς Φαρισαίους, μιά ὁμάδα μορφωμένων καί (ὑποτίθεται) παραδοσιακῶν Έβραίων, πού ἐμφανίζεται γύρω στό 150 π.Χ.

Μελετοῦσαν καί δίδασκαν τόν μωσαϊκό νόμο (Torah), γι' αὐτό ὀνομάζονταν καί ραββίνοι, δηλαδή διδάσκαλοι (κατά λέξη, ραββί σημαίνει μέγας). Μέσα στόν κύκλο τῶν Φαρισαίων διαμορφώθηκε σταδιακά ή θεωρία ότι ἐκτός ἀπό τόν γραπτό νόμο, ὁ Θεός εἶχε παραδώσει στόν Μωυσῆ καί ἕναν ἄγραφο, μιά προφορική παράδοση, πού διαδιδόταν ἀπό γενιά σέ γενιά.

Αὐτή ή (ψευδό)προφορική παράδοση (Oral Torah, Misnah καί Gemara) ὑπονόμευε τήν αὐθεντία τῆς γραπτῆς παράδοσης, καθώς ἄλλοτε οἱ Φαρισαῖοι ἐρμήνευαν λανθασμένα τόν νόμο καί ἄλλο-

τε τόν παραβίαζαν, μέ τό νά επιβάλλουν τίς δικές τους παραδόσεις σέ βάρος τῆς θεϊκῆς ἀποκάλυψης. Πολύτιμες πληροφορίες γιά αὐτά τά «κόλπα» τῶν Φαρισαίων ἀντλοῦμε ἀπό τά Εὐαγγέλια τῆς Καινῆς Διαθήκης καί ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἑβραίου ἱστορικοῦ Ἰώσηπου «*Ἰουδαίων Ἀρχαιολογία*».

Μέσα ἀπό τήν ἑβραϊκή παράδοση γνωρίζουμε ὅτι τό Συνέδριο τῶν Ἑβραίων ἱερέων (Sanhedrin) μεταφέρθηκε, μετά τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ τό 70 μ.Χ., στήν πόλη Ἰάμνεια (Jamne), μέ ἐπικεφαλῆς τόν Ἀρχираββίνο Ἰωάννη (Rabban Yohanan ben Zakkai). Τό Συνέδριο αὐτό ἀποφάσισε νά ὑποβαθμίσει τήν γραπτή παράδοση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί στήν θέση τῆς νά τοποθετήσει τό Ταλμούδ (Talmud), δίνοντας τήν χαριστική βολή στήν ἴδια τους τήν θρησκεία, τόν Ἰουδαϊσμό.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀπό τό 70 μ.Χ. καί ἔπειτα, οἱ ἴδιοι οἱ Φαρισαῖοι καταργοῦν τήν πατροπαράδοτη θρησκεία τους (τόν Ἰουδαϊσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) καί στήν θέση τῆς επιβάλλουν τόν ραββινικό ταλμουδισμό, πού ἔκτοτε γίνεται ἡ ἐπίσημη θρησκεία τῶν Ἑβραίων.

Δ. 3 Ταλμούδ, ἡ νέα ἑβραϊκή θρησκεία

Ἡδη ἀναφερθήκαμε ἀκροθιγῶς στήν δημιουργία τοῦ Ταλμούδ ἀπό τούς ραββίνους, μετά τήν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ, τό 70 μ.Χ. Οἱ προφορικές παραδόσεις τῶν Φαρισαίων σταδιακά ἄρχισαν νά καταγράφονται, μέ ἀποτέλεσμα νά καταρτιστεῖ ἕνα σῶμα γραπτῶν κειμένων τόν 1ο καί 2ο αἰ. μ.Χ., πού ὀνομάζεται ταναϊμ (tannaim). Τά κείμενα αὐτά ἦταν τά πρῶτα ταλμουδικά κείμενα.

Οἱ ραββίνοι αὐτῆς τῆς περιόδου, πού πηγάζουν ἀπό τήν εὐρύτερη ομάδα τῶν Φαρισαίων, ἐκφράζουν μέ εἰλικρίνεια τό ἀπύθμενο μίσος πού ἐνιωθαν γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό καί τούς Χριστιανούς καί δέν κρύβονται, ὅπως οἱ Γνωστικοί, ἀφοῦ ἀπευθύνονται ἀποκλειστικά στούς Ἑβραίους.

Ἡ συγγραφή τοῦ Ταλμούδ ὀλοκληρώθηκε γύρω στό 350 μ.Χ. καί μέ τίς βλάβηδες ἀναφορές πού ἔχει στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, προσπαθεῖ νά πείσει τούς Ἑβραίους ὅτι ὁ Χριστός ἦταν κάποιος νόθος γιός, πού ταξίδεψε στήν Αἴγυπτο, διδάχθηκε τήν αἰγυπτια-

κή μαγεία καί ἐπέστρεψε στήν Παλαιστίνη, γιά νά ξεγελάσει τόν ἑβραϊκό λαό.

Μέ βάση πάντα τό Ταλμούδ, τά θαύματα τοῦ Ἰησοῦ δέν ἦταν ἀπό τόν Θεό, ἀλλά ἀπό μαγικές δυνάμεις. Οἱ ραββίνοι, ὅμως, δέν παραπλανήθηκαν ἀπό τόν Ἰησοῦ, δέν πίστεψαν ὅτι ἦταν ὁ Μεσσίας, ἀντιθέτως, γιά νά προστατέψουν τόν ἑβραϊκό λαό ὀδήγησαν τόν Ἰησοῦ σέ θάνατο (ὄχι μέ σταυρό, ἀλλά μέ ἀγχόνη). Ὅλες αὐτές οἱ φρικτές βλασφημίες ἀργότερα καταγράφηκαν καί σέ ξεχωριστό βιβλίο, πού διακινούσαν οἱ Ἑβραῖοι τοῦ Μεσαίωνα, μέ τίτλο Toledot Yeschu (Ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ).

Από ὅ,τι φαίνεται, ἡ προσπάθεια τῶν ραββίνων νά συκοφαντήσουν τόν Ἰησοῦ καί νά διαστρέψουν τήν ἀλήθεια εἶχε πάρει μεγάλες διαστάσεις ἤδη ἀπό τόν 2ο αἰ. μ.Χ., καθώς ὁ εἰδωλολάτρης Κέλσος στήν πολεμική του κατά τῶν Χριστιανῶν ἐπαναλαμβάνει τίς βλασφημίες, πού βλέπουμε καταγεγραμμένες καί στό Ταλμούδ, πού ἀναμφίβολα τίς ἄκουσε ἢ τίς διάβασε ἀπό ἰουδαϊκές πηγές.

Δ. 4 Γνωστικισμός, τό πολύμορφο θηρίο

Καθώς εἶδαμε περιληπτικά τό πῶς μεταβαίνει τό ἑβραϊκό ἔθνος ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό στόν ταλμουδισμό, ἄς δοῦμε καί πῶς ἀναπτύσσεται τό πιό πονηρό θρησκευτικό κατασκεῦασμα τῶν Ἑβραίων, ὁ Γνωστικισμός.

Εἶναι δύσκολο νά ὀρίσουμε τί ἀκριβῶς εἶναι ὁ Γνωστικισμός, καθώς εἶναι ὁ συνδυασμός ἐντελῶς ἀντίθετων θρησκευτικῶν ρευμάτων, πού μέ τήν λογική δέν μποροῦν νά συνυπάρχουν. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι Γνωστικισμός εἶναι σύνολο ἀπό παραθρησκευτικές ὀμάδες, πού πιστεύουν ὅτι ἡ γνώση εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἴσως θά μπορούσαμε νά τόν ὀρίσουμε καί ὡς φιλοσοφικό σατανισμό.

Πρῶτοι Γνωστικοί ἦταν οἱ διάφοροι Ἑβραῖοι δαιμονολάτρες τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, οἱ ὁποῖοι συνέστησαν αὐτές τίς ποικίλες παραθρησκευτικές ὀμάδες ἢ ἐνέπνευσαν τούς ἰδρυτές τους καί τούς χορήγησαν πνευματικό ὑλικό. Οἱ περισσότεροι Γνωστικοί κάνουν τούς πιό παράλογους καί γελοίους συνδυασμούς, δηλαδή

συνδυάζουν μονοθεϊσμό και ειδωλολατρεία, σατανισμό και Αγία Γραφή, μυθολογία και φιλοσοφία.

Είναι πραγματικά έντυπωσιακό τό γεγονός ότι στον ίδιο χώρο και χρόνο πού εμφανίζεται ο Υιός του Θεού, ο Μεσσίας της Παλαιάς Διαθήκης, και πού εξαπλώνεται ο Χριστιανισμός μέσω των αγίων Αποστόλων, ξεχύνεται σαν πύρινη λάβα ένα πλήθος από αντιχριστιανικά κινήματα, ο Γνωστικισμός (μέ τά ατέλειωτα παρακλάδια του) ο έρμητισμός, ο ταλμουδισμός και άργότερα ο νεοπλατωνισμός, ο μανιχαϊσμός, πού αγωνίζονταν νά αποσπάσουν τούς ανθρώπους από τήν αλήθεια του Χριστού και νά τούς οδηγήσουν στά σκοτάδια και τήν κόλαση του Διαβόλου.

Προφανώς, ή εξήγηση είναι ότι οι Έβραίοι λάτρεις του Έωσφόρου, βλέποντας ότι, ενώ κατάφεραν νά οδηγήσουν στον σταυρικό θάνατο τον Ίησού Χριστό, έπειτα όχι μόνο δέν έσβησε ή πίστη και τό κήρυμά Του, αλλά εξαπλώθηκε μέ δυναμισμό, μέσω της ιεραποστολικής δράσης των Αποστόλων, αποφάσισαν νά καταφύγουν σέ ένα είδος θρησκευτικού ανταρτοπόλεμου, προκειμένου νά χτυπήσουν τον Χριστιανισμό.

Όπως φαίνεται ξεκάθαρα από τά βιβλία της Καινης Διαθήκης, πού παρουσιάζουν τήν ζωή της πρώτης Έκκλησίας, οι Απόστολοι συνάντησαν τά μεγαλύτερα προβλήματα, στην προσπάθειά τους νά κηρύξουν τό Εύαγγέλιο, από τούς Έβραίους, πού συχνά ύποκινούσαν τούς ειδωλολάτρεις σέ διωγμό έναντι των Χριστιανών!

Οι Έβραίοι όχι μόνο δέν πίστεψαν στον Μεσσία πού τούς έστειλε ο Θεός, αλλά δέν ανέχονταν νά βλέπουν και τούς άλλους λαούς νά πιστεύουν στον Μεσσία. Θεωρούσαν ότι εφόσον οι ίδιοι άρνήθηκαν τον Ίησού ως Μεσσία, θά έπρεπε και ο υπόλοιπος κόσμος νά Τόν άρνηθεί! Ήταν φοβερός έλεγχος συνείδησης για τό έβραϊκό έθνος νά βλέπει τά υπόλοιπα έθνη νά πιστεύουν στον Μεσσία, πού οι ίδιοι άπέρριψαν και σταύρωσαν.

Συνεπώς, ή έπρεπε νά παραδεχτούν τό τραγικό τους λάθος ή έπρεπε νά συγκρουστούν μέ τον ίδιο τον Θεό και τον Μεσσία, πού τούς έστειλε. Τελικά προτίμησαν τό δεύτερο. Οι Έβραίοι Γνωστικοί κήρυξαν τον πόλεμο και στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, ο οποίος δέν ήταν «υπάκουος» στις παράλογες άπαιτήσεις τους και δέν τούς ικανοποιούσε τον έγωισμό τους.

Δ. 5 Γνωστικές Θεωρίες

Οι περισσότεροι Γνωστικοί διδάσκουν ότι υπάρχει ένας ύψιστος θεός, τό «Πλήρωμα», πού είναι πέρα από τον κόσμο και άσχετος μέ αυτόν. Από τον πρώτο αυτόν θεό άπορρέουν (ξεχειλίζουν) άλλες θεότητες, οι Αιώνες. Κάποια από τις θεότητες αυτές δημιουργεί τό σύμπαν, χωρίς τήν έγκριση του πρώτου θεού. Συνεπώς, ο Δημιουργός του υλικού κόσμου είναι ένας δεύτερος, κακός θεός.

Οι γνωστικές ομάδες ισχυρίζονταν ότι τούς άποκαλύφθηκε ή μυστική γνώση, μέσω της οποίας οι άνθρωποι μπορούν νά ένωθούν μέ τον πρώτο θεό, παρακάμπτοντας τον κακό Δημιουργό. Κυρίαρχο στοιχείο, λοιπόν, είναι ή δυαρχία ή δυαλισμός, δηλαδή ή πίστη σέ δύο βασικούς θεούς, έναν καλό και έναν κακό. Ο κακός είναι συνήθως ο δημιουργός του κόσμου και του ανθρώπινου σώματος.

Ο δυαλισμός ήταν θεμελιώδες δόγμα της άρχαίας περσικής θρησκείας, του ζωροαστρισμού. Καινούργιο στοιχείο είναι ή άπορροή (ξεχειλισμα, emanation στα άγγλικά) του ενός θεού από τον άλλο, πού θά επηρεάσει πολλά από τά έπόμενα θρησκευτικά και φιλοσοφικά κινήματα.

Από τήν πλατωνική διδασκαλία οι Γνωστικοί χρησιμοποίησαν τά όσα έλεγε Πλάτωνας για τον Δημιουργό, μέ τήν βασική διαφορά ότι ο Πλάτωνας θεωρούσε τον Δημιουργό αγαθό, ενώ οι Γνωστικοί τον παρουσιάζουν ως κακό θεό. Όπότε, περσικός δυαλισμός και πλατωνικός Δημιουργός συνδυάζονται μέσα στον Γνωστικισμό και αυτό τό άλλόκοτο μείγμα διοχετεύεται στα περισσότερα γνωστικά κινήματα, πού εμφανίζονται στους έπόμενους αιώνες.

Έξέχουσα θέση στον Γνωστικισμό έχει και ο γνωστικός μεσσίας, ο λυτρωτής. Αυτόν τον λυτρωτή τον στέλνει ο ύψιστος θεός, για νά φέρει τήν γνώση στους έκλεκτούς, πού έχουν μνηθεί στις γνωστικές θρησκευτικές ομάδες. Έπειτα, κοινό στοιχείο είναι ή πίστη στην μετεμψύχωση, στον άρχέγονο άρρενόθηλυ (άπό όπου πηγάζουν οι άκολασίες και ή άπόρριψη του γάμου) και στό ότι σκοπός της ζωής του ανθρώπου είναι ή γνώση. Η γνώση της δήθεν κρυφής αλήθειας, των θείκων μυστηρίων, άρα ή γνώση του άποκρυφισμού και των μαγικών τελετών.

Ο Γνωστικισμός γκρέμισε και τήν έννοια της ήθικης. Έφόσον ο

σκοπός τῆς ζωῆς εἶναι ἡ γνώση, ἡ ἠθική εἶναι ἀδιάφορη, ἄχρηστη. Εἴτε καλός εἶναι κανείς, εἴτε κακός, δέν ἔχει σημασία, αὐτό πού μετράει εἶναι νά γνωρίσει, ὄχι νά τηρήσει κάποιες ἐντολές, ἰδίως ὅταν αὐτές προέρχονται ἀπό κάποιον «κακό» θεό. Ὁ τρόπος ζωῆς, στίς περισσότερες γνωστικές ομάδες, ὑπαγορεύεται ἀπό τόν ἀρχηγό τῆς αἵρεσης (Βασιλείδης, Βαλεντινιανός, Καρποκράτης κ.λπ.).

Δ. 6 Γνωστικισμός καί Χριστιανισμός

Τέλος, γιά νά μπορέσουν νά δηλητηριάσουν τόν Χριστιανισμό καί ταυτόχρονα νά κερδίσουν καί ὀπαδούς ἀπό τόν Χριστιανισμό, δέν μιλοῦν ἐχθρικά γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά προτιμοῦν νά παρουσιάζουν μία ψεύτικη καί αἰρετική διδασκαλία. Αποτέλεσμα ἦταν νά δημιουργηθοῦν, ταυτόχρονα μέ τήν ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ, ψεύτικες «ἐκκλησίες» καί ψεύτικοι «Χριστοί».

Ἄλλοι Γνωστικοί παρουσίαζαν τόν Χριστό σάν μία θεϊκή ὄντοτητα, πού ἔφερε τήν ἀπολυτρωτική γνώση, ἄλλοι σάν ἄνθρωπο μέ θεϊκές δυνάμεις, ἄλλοι σάν ἕναν προφήτη, ἀνάμεσα σέ πολλούς ἄλλους.

Αὐτό πού πέτυχαν οἱ Γνωστικοί ἦταν νά πλανήσουν κάποιους ἀνθρώπους καί νά τούς πείσουν νά πιστεύουν σέ ἕναν ψεύτικο Ἰησοῦ Χριστό, πλάσμα τῆς ἀνθρώπινης φαντασίας, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς δέν εἶχε νά προσφέρει τίποτα, ὅπως ἐπίσης καμία σωτηρία καί λύτρωση δέν μπορούσε νά προέλθει ἀπό τίς γνωστικές ἐκκλησίες. Ἐκτός αὐτοῦ, ὁ «γνωστικός Χριστός» δέν μιλοῦσε οὔτε γιά ἀγάπη οὔτε γιά ταπείνωση, μόνο γιά μία δῆθεν σωτήρια γνώση.

Τό πρόβλημα γινόταν ἀκόμη χειρότερο, καθώς οἱ εἰδωλολάτρες τῆς ἐποχῆς ἄκουγαν γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους ἀπό τήν μία, ἀπό τήν ἄλλη ἀπό τούς Γνωστικούς καί τελικά δέν καταλάβαιναν ποιός ἀπό ὅλους εἶναι ὁ Χριστός καί ποιοί εἶναι οἱ ἀληθινοί Χριστιανοί, τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῶν Γνωστικῶν, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι Γνωστικοί παρουσιάζονταν σάν Χριστιανοί!

Οἱ γνωστικές παραφυάδες, ἤδη ἀπό τόν 2ο αἰ. μ.Χ., εἶχαν ἐξελιχθεῖ σέ ὀργανωμένες θρησκευτικές παρατάξεις, πού ἀπειλοῦσαν ἄμεσα τήν χριστιανική Ἐκκλησία. Οἱ σύγχρονοι ἱστορικοί ὀνομά-

ζουν τίς περισσότερες ἀπό αὐτές ὡς χριστιανικό Γνωστικισμό καί ὡς γνωστικές ἐκκλησίες ἢ τίς θεωροῦν χριστιανικές αἵρέσεις.

Ἡ πιό σωστή ὀρολογία θά ἦταν νά τίς ἀποκαλοῦσαμε «χριστιανίζουσες» αἵρέσεις ἢ «χριστιανίζοντα» Γνωστικισμό, ἀφοῦ κατά βάθος ἦταν αἵρέσεις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί δημιούργημα αἰρετικῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἔκρυβαν τήν ἀληθινή τους ἐωσφορική πίστη, γιά νά μή γίνονται εὔκολα ἀντιληπτοί ἀπό τόν ὑπόλοιπο κόσμο.

Δ. 7 Ἡ μαγεία στόν Γνωστικισμό

Ποικίλες θεωρίες ἔχουν διατυπωθεῖ σχετικά μέ τήν προέλευση τοῦ Γνωστικισμοῦ, πού θυμίζει τήν μυθική Λερναία Ὑδρα, τό τέρας πού εἶχε ἕνα σῶμα πού κατέληγε σέ πολλά κεφάλια! Οἱ σπουδαῖες ἀνακαλύψεις ἀρχαίων παπύρων στό Χηνοβόσκιον ἢ Nag-Hammadi τῆς Αἰγύπτου (1952), πού ἔφεραν στό φῶς πλῆθος ἀπό ἀθηντικά γνωστικά κείμενα, καί οἱ ἐρευνες ἀκόμη καί Ἑβραίων ἱστορικῶν (ὅπως τοῦ Gershom Scholem), βεβαίωσαν ὅτι Ἑβραῖοι δημιούργησαν τόν Γνωστικισμό, ἄγνωστο πότε ἀκριβῶς, ἀλλά σίγουρα κάποια χρόνια πρὶν ἀπό τήν γέννηση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄγνωστο, ἐπίσης, παραμένει τό ἐρώτημα ἂν αὐτοί οἱ πρῶτοι Ἑβραῖοι Γνωστικοί, οἱ κρυφο-σατανιστές φιλόσοφοι, ὅπως θά μπορούσαμε νά τούς χαρακτηρίσουμε, πίστευαν σέ ἕνα θεό (τόν Ἑωσφόρο) ἢ ἀναγνώριζαν δύο θεούς (καλό καί κακό). Τό πιθανότερο, βέβαια, εἶναι ὅτι ἦταν δυαρχικοί, ἀλλά καθώς φοβοῦνταν τήν πλειοψηφία τῶν μονοθεϊστῶν Ἑβραίων, ἔκρυβαν τήν ἀληθινή τους πίστη καί παρουσιάζονταν σάν μονοθεϊστές, γιά νά μή θεωρηθοῦν αἰρετικοί.

Γι' αὐτό παρατηροῦμε ὅτι ὁ Γνωστικισμός περιλαμβάνει δύο βασικές κατηγορίες, τόν μονοθεϊστικό ἢ μονιστικό, καί τόν δυαρχικό ἢ δυαλιστικό. Βέβαια, καί στόν μονοθεϊστικό Γνωστικισμό ὁ θεός, τόν ὁποῖο λατρεύουν οἱ Γνωστικοί, δέν εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλά μοιάζει μέ τήν ἀπρόσωπη «Μονάδα» τῶν νεοπυθαγορείων.

Δέν γνωρίζουμε τά ὀνόματα τῶν πρῶτων Ἑβραίων Γνωστικῶν,

άλλά γνωρίζουμε την δράση τους. Άλλοι συγκρότησαν κλειστές ομάδες, απομονωμένες από τον υπόλοιπο κόσμο, κάτι σαν μοναστικές κοινότητες. Η πιο γνωστοί από αυτούς ήταν οι Έσσαϊοι (Essenes), που ζούσαν σε έρημικές περιοχές της Παλαιστίνης.

Άλλοι Έβραϊοί Γνωστικοί τριγυρνούσαν στον κόσμο, έγραφαν απόκρυφα βιβλία και έκαναν «ιεραποστολή», δηλαδή δίδασκαν και σε ανθρώπους άλλων εθνοτήτων, σε Έλληνες, σε Αιγύπτιους, σε Πέρσες, την γνωστική «θεολογία», με αποτέλεσμα σύντομα να εμφανιστούν Γνωστικοί και εκτός του έβραϊκού κόσμου, που έφτιαξαν τις δικές τους γνωστικές παρατάξεις, όπως ο Έλληνας Μαρκίων, ο Αιγύπτιος Βαλεντίνος, ο Πέρσης Μάνης και άλλοι.

Η δράση των Έβραϊών Γνωστικών φαίνεται έμμεσα και μέσα από τους σωζόμενους μαγικούς παύρους, δηλαδή κείμενα μαγείας γραμμένα κυρίως στα έλληνικά, αλλά που κάνουν χρήση έβραϊκών ονομάτων. Έδώ αποδεικνύεται περίτρανα ότι οι Έβραϊοί Γνωστικοί ήταν οι πιο περιζήτητοι μάγοι της Ανατολής! Κατείχαν πλήθος από μαγικές γνώσεις, τις οποίες είχαν αναμείξει με την έλληνική φιλοσοφία, και δίδασκαν αποκρυφισμό στους Έλληνες ή τους έλληνόφωνους αποκρυφιστές της ρωμαϊκής εποχής.

Ε. Άρχαίες Γνωστικές Όμαδες

Ε.1 Όφίτες

Οι Όφίτες είχαν αναπτύξει μία αλλόκοτη «θεολογία», που θυμίζει ειδωλολατρικούς μύθους και έπη, αλλά πρωταγωνιστές είναι τα πρόσωπα της Άγίας Γραφής. Μέσα από την άρρωστημένη διδασκαλία τους παρουσίαζαν τον Όφι, το φίδι της Γενέσεως, μέσα από το οποίο μίλησε ο Διάβολος στους Πρωτοπλάστους, σαν έναν καλό θεό, που προσπάθησε να σώσει τον Αδάμ και την Εύα από τον κακό θεό-δημιουργό, που τους διώχνει από τον Παράδεισο.

Ο Όφης, που ταυτίζεται με τον νοϋ και την γνώση, θεωρείται ως καλός θεός, που προσφέρει την γνώση στους ανθρώπους και τους προστατεύει συνεχώς από την κακία του δημιουργού θεοϋ. Γι' αυτό και σε μεταγενέστερες εποχές, ο γνωστικός Όφης σχετίζεται με τον έλληνικό Προμηθέα, που δίνει την γνώση της φωτιάς στους ανθρώπους, τους οποίους μισεί ο κακός Δίας και θέλει να τους άφανίσει.

Συνεπώς, έχουμε πλέον την πλήρη αντίστροφη των όρων: ο Διάβολος παρουσιάζεται σαν καλός θεός, που αγωνίζεται για την σωτηρία των ανθρώπων, ενώ ο Δημιουργός εμφανίζεται σαν κακός θεός, τύραννος της ανθρωπότητας. Μέ αυτό το τέχνασμα, οι Έβραϊοί σατανιστές παρουσιάζουν την δική τους λατρεία σαν την μόνη σωστή, διαστρεβλώνοντας με φρικτό τρόπο την Άγία Γραφή.

Παρόμοια ομάδα με τους Όφίτες είναι οι Ναασηνοί (ή Ναχασηνοί). Το όνομά τους έτυμολογείται από την έβραϊκή λέξη νάχας (nahas), που σημαίνει φίδι. Στην αρχή της θεογονίας τους τοποθετούσαν τον Αρχέγονο Άνθρωπο ή Άνωθεν Άνθρωπο ή Αδάμαντα (στά σύγχρονα καμπαλιστικά ή θεοσοφικά κείμενα συναντάται και ως Adam Kadmon). Πρόκειται για έρμαφρόδιτη οντότητα (ο γνωστός *άρρενόθηλος*), που φέρει συγχρόνως τα στοιχεία της πατρότητας και της μητρότητας.

Οι Ναασηνοί καταδίκασαν τόν γάμο (καί γενικότερα τήν σχέση άνδρα καί γυναίκας) καί τιμοῦσαν τήν ὁμοφυλοφιλία. Μέ τίς παρά φύσιν σχέσεις πίστευαν ὅτι θά ἐπανεέλθουν στό ἀρχικό μεγαλεῖο τῆς ἀνθρώπινης φύσης, θά ταυτιστοῦν μέ τόν ἀνδρόγυνο Ἀρχέγονο Ἄνθρωπο.

E. 2 Καϊνίτες

Αὐτοί ἔλαβαν τό ὄνομά τους ἀπό τήν λατρεία πού ἀπέδιδαν στόν ἀδελφοκτόνο Κάιν. Τόν θεωροῦσαν ὡς θύμα τοῦ Δημιουργοῦ, τόν ὁποῖο καλοῦσαν «Υστέρα». Γι' αὐτούς, ὅπως καί γιά ἄλλες γνωστικές ομάδες ὁ θεός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἡ ἀρχή τοῦ κακοῦ.

Ὅλες οἱ φαῦλες προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως ὁ Κάιν, ὁ Ἡσαύ, ὁ Κορέ, οἱ Σοδομίτες, εἶναι παιδιά, ὄχι τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλά τῆς ἀνώτερης δύναμης. Ἔτσι καί αὐτοί θεωρώντας ὅτι εἶναι συγγενεῖς αὐτῶν, καί συνεπῶς παιδιά τῆς ἀνωτέρας δύναμης καί ὄχι τοῦ Δημιουργοῦ, δέν ἦταν ἐφικτό νά ὑποστοῦν βλάβη ἀπό αὐτόν. Μέ τήν βοήθεια τῆς Σοφίας, ἡ ὁποία τοὺς ξεχώρισε ὡς δικούς της, εἶχαν καταφέρει νά κρυφτοῦν.

Τιμοῦσαν ἐπίσης τόν Ἰούδα, διότι τόν θεωροῦσαν παράγοντα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἔφταναν στό συμπέρασμα αὐτό ἀκολουθώντας δύο συλλογισμούς. Σύμφωνα μέ τόν πρῶτο, ὁ Χριστός δέν θά ὑπέφερε σταυρικό θάνατο χωρίς τόν Ἰούδα, ἐφόσον οἱ ἐξουσίες τοῦ κόσμου δέν ἠθελαν νά τόν θίξουν. Σύμφωνα μέ τόν δεύτερο, ὁ Ἰούδας ἐμπόδισε τόν Χριστό ἀπό σχεδιαζόμενη διαστροφή τῆς ἀλήθειας.

Σωτηριολογικά, πίστευαν κι αὐτοί παρόμοια μέ τοὺς Καρποκρατιανούς. Ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νά πράξει ὅλες τίς ἀμαρτίες γιά νά καταφέρει ν' ἀνέλθει στίς ἀνώτερες δυνάμεις. Ὡς ἐκ τούτου ἐπιδίδονταν καί αὐτοί σέ κάθε εἶδους ἀκολασία. Ἐπίσης, προέβαιναν σέ ἐπικλήσεις δαιμόνων καί χρησιμοποιοῦσαν δικά τους βιβλία, ὅπως τό *Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα* καί τό *Αναβατικόν Παύλου*.

E. 3 Σηθίτες

Παρόμοιες θεωρίες μέ τοὺς Καϊνίτες εἶχαν καί οἱ Σηθίτες, ἀλλά ἀντί γιά τόν Κάιν, τιμοῦσαν τόν Σήθ, τόν τρίτο γιό τοῦ Ἀδάμ. Ἔνα ἀπό τά «ἱερά» τους βιβλία ἦταν τό Ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιον Ἰωάννου, ὅπου μεταξύ ἄλλων, ἀναφέρει ὅτι ὁ βιολογικός πατέρας τοῦ Κάιν δέν ἦταν ὁ Ἀδάμ, ἀλλά ὁ Ὅφις. Γιά τιμωρία, ὁ Δημιουργός ἔδωξε τήν Εὐα ἀπό τόν Παράδεισο. Τό μόνο πού δέν ἔκαναν ἦταν νά ὑποβάλουν τόν Κάιν σέ... test DNA, γιά νά ἀποδείξουν τήν πατρότητά του!

E. 4 Ἐβιονίτες

Στήν κατηγορία τοῦ μονιστικοῦ ἢ μονοθεϊστικοῦ Γνωστικισμοῦ ἀνήκαν καί οἱ λεγόμενοι Ἐβιονίτες (ἢ Ἐβιωναῖοι), πού εἶναι ἐλάχιστα γνωστοί σήμερα, ἀλλά μέσα ἀπό αὐτήν τήν ομάδα προέκυψαν φοβερὰ δεινά γιά ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Οἱ Ἐβιονίτες πίστευαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος, ὅπως ὁ Μωυσῆς, πού ἔγινε προφήτης τοῦ θεοῦ κατά τήν βάπτισή του στόν Ἰορδάνη, ὅπου τόν υἰοθέτησε ὁ θεός. Αὐτή ἡ θεωρία ὀνομάζεται υἰοθετισμός (adoptionism). Οἱ περισσότεροι Ἐβιονίτες ἀρνοῦνταν τήν ἐκ παρθένου γέννηση τοῦ Ἰησοῦ καί θεωροῦσαν τόν Ἰησοῦ φυσικό γιό τοῦ Ἰωσήφ, ἐνῶ ὑπῆρχαν λίγοι πού πίστευαν ὅτι ἡ Μαρία ἦταν Παρθένος.

Ἡ ομάδα τῶν Ἐβιονιτῶν διαιρέθηκε μέ τήν σειρά της σέ ἄλλες ὑποομάδες, ὅπως οἱ Ἐλκεσαῖτες. Ἀρχηγός τῶν Ἐλκεσαῖτῶν ἦταν κάποιος Πέρσης ψευδοπροφήτης, ὁ Ἐλκεσαῖος (Elchasaï), πού ισχυριζόταν ὅτι τοῦ φανερώθηκε ἓνας ἄγγελος καί τοῦ πρόσφερε ἓνα βιβλίο ἀπό τόν οὐρανό, πού θά ἔφερνε τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἐλκεσαῖτες ἔπλασαν τό δόγμα τῶν διαδοχικῶν προφητῶν, δηλαδή ἔλεγαν ὅτι ὁ θεός κατά καιρούς στέλνει στοὺς ἀνθρώπους προφήτες, ἀπό τοὺς ὁποίους ὁ τελευταῖος εἶναι καί ὁ καλύτερος. Αὐτό ἀκριβῶς ισχυρίστηκε ὁ Ἐλκεσαῖος γιά τόν ἑαυτό του καί ὅλοι οἱ ἐπόμενοι ψευδοπροφήτες, πού χρησιμοποίησαν αὐτό τό δόγμα τῶν διαδοχικῶν προφητῶν.

Ε. 5 Μαρκίων, ὁ Ἑλληνας Γνωστικός

Ὁ Μαρκίων (85-160 μ.Χ.) ἦταν Ἑλληνας ἀπὸ τὴν Σινώπη τοῦ Πόντου, πού γνώρισε τίς γνωστικές διδασκαλίες ἀπὸ κάποιον Γνωστικό τῆς Συρίας, τὸν Κέρδωνα, καί τίς τροποποίησε, δημιουργώντας τὴν δική του θρησκεία. Πίστευε στὴν δυαρχία (δύο θεοί) καί τὴν κακή φύση τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, δίδασκε ὅτι ὁ θεὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ἕνας κατώτερος θεός, ἐνῶ ὁ θεὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι ἀνώτερος. Ἀπέδιδε στὸν ἕνα θεὸ τὴν δικαιοσύνη καί στὸν ἄλλο τὴν ἀγάπη.

Ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος διέβλεπε στὸ παραπάνω σύστημα τοῦ Μαρκίωνα, τὴν ἀντιγραφή τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ἐπιηρεασμένη ἀπὸ τίς γνωστικές θεωρίες. Ὁ Μαρκίων θεωροῦσε, ὅπως οἱ Γνωστικοί, τὸν κόσμο δημιούργημα τοῦ θεοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ Γιαχβέ, χωρὶς ὅμως νὰ θεωρεῖ αὐτὸν τὸν θεὸ κακό, ὅπως ἡ πλειοψηφία τῶν Γνωστικῶν, ἀλλὰ τὸν θεωροῦσε κατώτερο, χαμηλοῦ ἐπιπέδου!

Γιὰ τὸν Μαρκίωνα ὁ θεὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ ἀνώτερος θεός, εἶναι ὁ Χριστός, ἀλλὰ ἀρνιόταν τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ. Ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ θεός, πού ἦρθε στὸν κόσμο μέ σχῆμα ἀνθρώπου, μέ μιά ψεύτικη ἀνθρώπινη μορφή, ἄρα καί ἡ σταύρωση ἦταν φαινομενική (δοκητισμός).

Οἱ Μαρκιωνίτες θεωροῦσαν κακό τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καί ἐξασκοῦσαν ἀναγκαστική ἐγκράτεια. Οἱ γενετήσιες σχέσεις, κατὰ τὴν ἀποψή τους, ὀδηγοῦσαν στὴν συνέχιση τοῦ ἀνθρώπινου γένους, κάτι πού διαιωνίζει τὸ ἔργο τοῦ κατώτερου δημιουργοῦ (τοῦ Γιαχβέ), γι' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀποφεύγονται. Ὅσοι παντρεμένοι προσηλυτίζονταν, ἔπρεπε νὰ χωρίζουν. Ἐδῶ βλέπουμε καί πάλι μιά ἐντονη διαφοροποίηση ἀπὸ τὰ περισσότερα γνωστικά συστήματα, πού ἐπιτρέπουν κάθε σαρκική ἀκολασία στὰ μέλη τους.

Οἱ θεωρίες τοῦ Μαρκίωνα ἐναντίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπαναλαμβάνονται σήμερα ἀπὸ τὴν Χρυσή Αὐγή καί τούς νεοπαγανιστές, πού ἐμφανίστηκαν τὸ 1888, ἀπὸ τὸν Ἀγγλο πρᾶκτορα τοῦ Σιωνισμοῦ Γουέσσκοτ. Ἡ Χρυσή Αὐγή ἱδρύσθη καί... ὑποκατάστημα στὴν Γερμανία, τὴν Ἐταιρεία τῆς Θούλης, μέσω τῆς ὁποίας αὐτές οἱ ιδέες πέρασαν στὸν ναζισμό καί στὴν θεωρία τῆς Ἀρίας φυλῆς.

Ε. 6 Μανιχαϊσμός

Ἀπὸ γονεῖς Ἐλκεσαῖτες γεννήθηκε ἄλλος ἕνας ψευδοπροφήτης, ὁ Πέρσης Μάνης (Mani), ἔζησε τὴν ἴδια ἐποχή μέ τὸν Πλωτῖνο (3ος αἰ. μ.Χ.), καί ἱδρύσθη τὴν θρησκεία τοῦ μανιχαϊσμοῦ. Σέ νεαρή ἡλικία ταξίδεψε πρὸς τὴν Ἰνδία, ὅπου μελέτησε τὸν βουδισμό, καί τελικά ἔφτιαξε τὴν δική του θρησκεία, πού ἐξαπλώθηκε ἐρῦτατα, ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία ὡς τὴν Κίνα.

Ὁ Μάνης ἰσχυριζόταν (μιμούμενος τὸν Ἐλκεσαῖο) ὅτι τοῦ εἶχε ἐμφανιστεῖ ἕνας ἄγγελος καί τοῦ ἀποκάλυψε τὴν οὐράνια ἀλήθεια. Ἐπιηρεασμένος ἀπὸ τίς ιδέες τῶν Ἐλκεσαῖτων, διατύπωσε τὴν θεωρία τῶν διαδοχικῶν προφητῶν, δηλαδή ὅτι ὁ θεός ἔστελνε στὸν κόσμο διάφορους προφήτες, ὁ τελευταῖος τῶν ὁποίων (καί καλύτερος) ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μάνης. Προφήτες τοῦ θεοῦ θεωροῦσε ἐπίσης τὸν Ζωροάστρη, τὸν Βούδα καί τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ ἔλεγε ὅτι τὸ ἔργο τους ἦταν ἡμιτελές καί ὅτι οἱ ὀπαδοί τους ἀλλοίωσαν τὴν ἀποκάλυψη τοῦ θεοῦ.

Ἐπιπλέον, ὁ Μάνης ἀποκαλοῦσε τὸν ἑαυτό του «ἀπόστολο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» καί «Παράκλητο» τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἔλεγε ὅτι εἶναι ἡ μετενσάρκωση τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Βούδα! Ἀντέγραψε τὸ διοικητικὸ σύστημα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μέχρι καί τὴν ὁρολογία τῆς. Χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὸν Μάνη ἔχουμε ἀπὸ μιά πρόσφατη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψη (1970, κώδικας Cologne Mani-Codex).

Ἐπιρροές εἶχε δεχθεῖ ὁ Μάνης καί ἀπὸ τὸν Βαρδασάνη (Bardaisan), ἕναν Γνωστικό ἀπὸ τὴν Ἐδεσσα τῆς Συρίας. Ἀπὸ τὸν ἐβραϊκὸ Γνωστικισμό υἱοθέτησε τὴν τερατώδη θεωρία ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ Διάβολος, πού δημιούργησε τὸν ὑλικὸ κόσμο καί τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἐνῶ ὁ καλὸς θεός, ὁ θεὸς τοῦ Φωτός, εἶναι ἄσχετος μέ τὸν κόσμο καί τὴν δημιουργία του. Συνεπῶς, ὁ μανιχαϊσμός ἦταν μιά γνήσια σατανιστικὴ λατρεία, πού θεωροῦσε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ὡς ἐχθρὸ τῆς ἀνθρωπότητας καί τὸν Διάβολο ὡς τὸν καλὸ θεό.

Ὁ μανιχαϊσμός, μέσα σέ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἐξαπλώθηκε σέ μεγάλη ἔκταση. Μανιχαϊστικὲς «ἐκκλησίες» ἱδρύθηκαν ἀπὸ τίς ἀκτές τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τίς ἀκτές τοῦ Εἰρηνικοῦ (Κίνα)!

Στό βασίλειο τῶν Οὐιγούρων Τούρκων (Uyghur Khaganate), μάλιστα, τό 762 μ.Χ. ἐπιβλήθηκε ὡς ἐπίσημη κρατική θρησκεία.

Ε. 7 Μανδαϊσμός

Ἄλλο ἓνα παρακλάδι τοῦ Γνωστικισμοῦ ἦταν ὁ Μανδαϊσμός. Οἱ Μανδαῖοι (Mandaeans) ἦταν μία φυλή στήν Βαβυλώνα, τῆς ὁποίας ἡ καταγωγή εἶναι δυσδιάκριτη. Μιλοῦσαν μία ἀραμαϊκή διάλεκτο (συγγενική μέ τά ἑβραϊκά) καί ταυτίζονται μέ τούς Σαβαίους (Sabians) τοῦ Κορανίου. Μέσα στήν διεστραμμένη διδασκαλία τους ἀναγνωρίζουν ὡς κορυφαῖο προφήτη τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Βαπτιστή, ἐνῶ τόν Ἰησοῦ τόν ἀποκαλοῦν ψευδοπροφήτη! Οἱ Μανδαῖοι ἐπιβίωσαν μέχρι τήν ἐποχή μας, ἔστω καί ἄν ἀριθμοῦν παγκοσμίως λίγες χιλιάδες ἄτομα.

ΣΤ. ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΗΣ ὙΣΤΕΡΗΣ ἈΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ

Στ. 1 Μιθραϊσμός

Ἡ ἀρχαία περσική θρησκεία ἦταν πολυθεϊστική, ὅπως καί οἱ ὑπόλοιπες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Τόν 7ο αἰ. π.Χ. ἔζησε ὁ Ζαρατούστρα (Zarathustra) ἡ Ζωροάστρης, ὁ ὁποῖος ἀναμόρφωσε τήν θρησκεία τῶν Ἰρανῶν καί τῆς ἔδωσε νέα κατεύθυνση, μέ τό νά διακρίνει τούς θεούς σέ δύο ομάδες καί νά τοποθετήσει ἐπικεφαλῆς τῆς πρώτης ομάδας τόν Ὁρομάσδη (Ohrmazd, Ahura Mazda), θεό τοῦ φωτός καί τοῦ Ἀγαθοῦ, καί ἐπικεφαλῆς τῆς δεύτερης τόν Αρειμάνιο (Ahriman, Angra Mainyu), θεό τοῦ Σκότους καί τοῦ Κακοῦ.

Σ' αὐτό τό σχῆμα, ὁ Μίθρας, θεός τοῦ ἡλίου, ἔγινε ἓνας ἀπό τούς βοηθούς τοῦ καλοῦ Ὁρομάσδη. Ὡς ἡλιακός θεός, ὁ Μίθρας εἰκονίζοταν νά σκοτώνει τόν κοσμικό ταῦρο Gosurvan, πού συμβολίζει τό σύννεφο, καί τό αἷμα τοῦ ταύρου (ἡ βροχή) γονιμοποιεῖ τήν γῆ. Κατά τήν ἑλληνιστική ἐποχή, οἱ Πέρσες μάγοι (ιερεῖς τοῦ ζωροαστρισμοῦ) πού ζοῦσαν στήν Μικρά Ἀσία, διαμόρφωσαν τόν μιθραϊσμό, πού δέχτηκε καί ἑλληνικές ἐπιδράσεις, καί διαδόθηκε στόν ρωμαϊκό κόσμο, ἀλλά μόνο στόν ἀνδρικό πληθυσμό. Ἰδιαίτερα συμπαθῆς ἔγινε ὁ Μίθρας στούς Ρωμαίους στρατιῶτες, πού τόν θεωροῦσαν προστάτη τους.

Γύρω ἀπό τόν Μίθρα διαμορφώθηκαν διάφορες μυθολογικές παραδόσεις, στήν ρωμαϊκή ἐποχή. Πίστευαν ὅτι γεννήθηκε ἀπό ἓνα βράχο καί τόν ἀπεικόνιζαν νεαρό, νά φοράει τόν φρυγικό σκούφο, νά κρατάει βιβλίο καί δαυλό (ἡ τήν παγκόσμια σφαῖρα). Συχνά στίς παραστάσεις τοῦ Μίθρα βγαίνουν φλόγες ἀπό τόν βράχο ἢ καί ἀπό τόν σκούφο του, πού ὑποδηλώνουν τίς ἡλιακές ἀκτίνες.

Ἡ γέννηση τοῦ Μίθρα ἐορταζόταν τήν 25η Δεκεμβρίου, δηλαδή τήν ἡμέρα πού ἐορταζόταν καί ἡ γέννηση τοῦ Ἥλιου στόν εἰδωλολατρικό κόσμο. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει καί τό τελετουργικό

μύησης στον μιθραϊσμό, όπου ο ύποψηφιος έδινε όρκους ότι δεν θα αποκάλυπτε τά μυστικά που θα βίωνε, έπειτα του έδεναν τά μάτια, τον πλησίαζε μέ ένα ξίφος ο μυσταγωγός, τον περνούσαν δίπλα από φωτιά και νερό και τελείωναν μέ χειραψία και δείπνο, την τράπεζα Μίθρου.

Οι μύστες λέγονταν μεταξύ τους άδελφοί και ύπηρχαν έπτά βαθμοί μύησης. Ο ιερέας της κάθε μιθραϊκής κοινότητας ονομαζόταν Πατήρ και ήταν κάτοχος του έβδομου και κορυφαίου βαθμού. Στίς τράπεζες (κοινά δείπνα) έτρωγαν κρέας ταύρου και ψωμί, που τό θεωρούσαν ιερό, διότι θύμιζε τό σιτάρι της γης, που είχε γονιμοποιηθεί από τον κοσμικό ταύρο, αλλά παράλληλα συμβόλιζε και τον κόσμο, που αναγεννιόταν μέ τό νερό και την φωτιά. Ναοί του Μίθρα, τά Μιθραία, ήταν τά φυσικά σπήλαια ή τεχνητά υπόγεια, που συμβόλιζαν τον κόσμο.

Οι φαινομενικές ιδιότητες που παρουσιάζει ο μιθραϊσμός μέ τον Χριστιανισμό οφείλονται στην έκούσια μίμηση των χριστιανικών τελετών από τούς όπαδούς του Μίθρα και όχι σέ αντίγραφή των μιθραϊκών μυστηρίων από τούς Χριστιανούς, όπως μάς έξηγεί ο Άγιος Μάρτυρας Ίουστίνος. Επίσης, τό γνωστό άγαλμα της Έλευθερίας στην Νέα Ύόρκη άπεικονίζει τον Μίθρα, σέ θηλυκή έκδοση!

Στ. 2 Έρμητισμός

Ο Γνωστικισμός δεν ήταν τό μόνο θρησκευτικό φαινόμενο που έμφανίζεται στην ρωμαϊκή Ανατολή, την έποχή που γεννιέται ο Κύριός μας. Άρκετές όμοιότητες μέ τον Γνωστικισμό παρουσιάζει και ο έρμητισμός, ή έλληνο-αιγυπτιακή θρησκεία. Μέ βάση την παράδοση, οι Πτολεμαίοι της Αιγύπτου είχαν δώσει έντολή νά μεταφραστούν στά έλληνικά διάφορα κείμενα αιγυπτιακής σοφίας.

Κυρίαρχο πρόσωπο σέ αυτά τά κείμενα είναι ο Θώθ (Thoth), θεός της μαγείας και της σοφίας στην Αίγυπτο, που είχε άναλογίες μέ τον έλληνικό Έρμη, γι' αυτό και τον ονομάζουν Τρισμέγιστο Έρμη. Τά έρμητικά κείμενα έχουν άπίστευτες αντίφάσεις μεταξύ τους, σέ κάποια θέματα τό ένα άναιρεί τό άλλο. Δεν έχουμε μία ένι-

αία δογματική διδασκαλία, αλλά την γνωστή σύγχυση έλληνικών, αιγυπτιακών, βαβυλωνιακών και άλλων αντίληψεων.

Ο θεός του έρμητισμού είναι άρρενόθηλυς και έτσι δημιουργεί τον άρχέτυπο άνθρωπο. Ο κόσμος είναι ένας δεύτερος θεός, όποτε έχουμε και τό στοιχείο του πανθεϊσμού. Δεν είναι βέβαιη ή προέλευση αυτού του πανθεϊσμού, αν είναι αιγυπτιακή ή αν πηγάζει από την Στοά. Έδώ βλέπουμε την όμοιότητα μέ τίς θεωρίες του Γνωστικισμού.

Όστόσο, εκεί που ξεχωρίζει ο έρμητισμός είναι ή έμφαση στην άστρολογία. Κάθε άνθρωπος άναλαμβάνεται, την στιγμή της γέννησής του, από τον δαίμονα που όρίζει ή θέση των άστρων. Αυτός εισχωρεί σέ όλα τά μέρη του σώματος, εκτός από τό λογικό. Γύρω από την γη πίστευαν ότι ύπάρχουν έπτά πλανητικοί κύκλοι, έπτά ούρανοί, της Σελήνης, του Ήλιου, της Αφροδίτης, του Έρμη, του Άρη, του Δία και του Κρόνου.

Ο άρχέτυπος άνθρωπος έσπασε την περιφέρεια των έπτά πλανητών, την τρύπησε, άφρασε μέχρι την γη, εκεί ένώθηκε μέ την Φύση, ή όποία γέννησε έπτά γήινους άνδρόγυνους ανθρώπους, τούς όποιους άργότερα ο θεός μετέτρεψε σέ άνδρες και γυναίκες. Αίτια του θανάτου ήταν ο έρωτας της ύλης. Όμως ο θεός θέλει νά γνωσθεί από τούς ανθρώπους, ή γνώση είναι ο δρόμος που όδηγεί τον άνθρωπο στον θεό, ένω ή άγνοια είναι ή πηγή όλων των κακών.

Η γνώση του θεού επιτυγχάνεται μέ την παρατήρηση της φύσης ή μέ την άμεση θεά του θεού. Τό πρώτο όδηγεί τούς έρμητικούς στην ένασχόληση μέ τίς φυσικές έπιστήμες και τό δεύτερο στην έκσταση, μέσω της αιγυπτιακής μαγείας. Ο άνθρωπος που φτάνει στην γνώση του θεού γίνεται ο ίδιος θεός, αλλά θεός θνητός. Όσο παράλογο και αν άκούγεται, ο έρμητισμός καλλιεργεί την έπιστημονική γνώση ταυτόχρονα μέ τον άποκρυφισμό, την μαγική γνώση.

Γιά τίς ψυχές των ανθρώπων οι έρμητικοί πίστευαν ότι κατάγονται από την ψυχή του σύμπαντος, πρώτα μπαίνουν σέ έρπετά, μετά σέ ύδρόβια, μετά σέ ζώα, έπειτα σέ πτηνά και τέλος σέ σώματα ανθρώπων. Οι άγαθές ψυχές τελικά μπαίνουν μέσα στον θεό, κάτι που ισχύει και στον Πλωτίνο.

Ός προς την γνώση της αλήθειας, οι έρμητικοί πίστευαν ότι μόνο αυτοί κατείχαν την αλήθεια, ένω οι άλλοι άνθρωποι ήταν

βυθισμένοι στην άγνοια και την πλάνη. Επίσης, ο έρμητισμός απαιτούσε από τους πιστούς του να ασκούν προσηλυτισμό, γιά να εξαπλωθεί ευρύτερα.

Τά έρμητικά κείμενα χρονολογούνται από τον 3ο αι. μ.Χ. και έπειτα, ακριβώς την εποχή που σβήνει ο νεοπυθαγορισμός. Τό βασικό σῶμα κειμένων, στά όποια ξεχωρίζει ο *Ποιμάνδρης*, είναι 17 λόγοι σε έλληνιστική γλώσσα, που υποτίθεται ότι έγραψε ο Τρισμέγιστος Έρμης. Επίσης, στην λατινική γλώσσα ήταν γραμμένο τό έργο Asclepius, που αποδίδεται στον Ρωμαίο συγγραφέα Απουλήιο (Lucius Apuleius Madaurensis, 124-170 μ.Χ.)

Στ. 3 Νεοπλατωνισμός

Κατά την διάρκεια του 3ου αι. μ.Χ. στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου εμφανίζεται ή τελική φάση της πορείας του πλατωνισμού, ή νεοπλατωνική φιλοσοφία. Έστω και αν λέγεται νεοπλατωνισμός, έλάχιστη σχέση έχει μέ τον Πλάτωνα. Ίσως θά έπρεπε να ονομάζεται πλωτινισμός, από τό όνομα του ίδρυτή του, τον έλληνομαθη Αιγύπτιο Πλωτίνο, που ήταν μαθητής του Αμμώνιου Σακκά, που δίδασκε πλατωνική φιλοσοφία στην Αλεξάνδρεια.

Ο Πλωτίνος πίστευε ότι τό Έν, ο Νοῦς και ή Ψυχή είναι τρεις υποστάσεις του θεοῦ, που γεννά ή μία την άλλη. Από επέκταση του θεοῦ (άπορροή) προέκυψαν οί πολλοί θεοί. Σκοπός του ανθρώπου είναι να επανέλθει στό Έν, μέσω της άσκησης ή της έκστασης. Η Ψυχή είναι ο δημιουργός του αισθητοῦ κόσμου. Αὐτή ή τριαδική διαίρεση είναι στοιχείο που τό δίδασκε ο Νουμίνιος και τό υιοθέτησε και ο Πλωτίνος.

Η Ψυχή του σύμπαντος καταλαμβάνει όλο τό σύμπαν, τό γεμίζει, είναι παντοῦ ή ίδια. Η ὕλη, κατά τον Πλωτίνο, είναι αντίθετη στό καλό, είναι τό απόλυτο κακό. Τό σύμπαν δέν έχει χρονική αρχή και τέλος (αιώνιο) και είναι ζωντανός οργανισμός. Έχει κυκλική κίνηση, ή Ψυχή τό κινεί πάντα γύρω από τον εαυτό της.

Τό ανθρώπινο σῶμα θεωρείται επίσης κακό και ακάθατο, επειδή είναι ὕλη, τό άρνητικό του καλοῦ. Αλλά ή ψυχή του ανθρώπου είναι ώραία και άγνη, είναι θεϊκή οὐσία, κομμάτι της Ψυχῆς του

σύμπαντος. Μόλις πεθάνει ο άνθρωπος, ή ψυχή δίνει λόγο γιά τά έργα της και μετενσωματώνεται σε άνθρωπος, ζῶα ή και φυτά, κάτι που πίστευαν και οί νεοπυθαγόρειοι.

Γιά τό Έν ο Πλωτίνος δίδασκε ότι είναι τό απόλυτο αγαθό, τό απόλυτο ώραίο. Από τό Έν πηγάζουν όλα τά όντα και επιστρέφουν σε αυτό, μία θεωρία που πρώτος είχε αναπτύξει ο Ηράκλειτος: «και εκ πάντων εν και εξ ενός πάντα». Τήν επιστροφή στό Έν ο Πλωτίνος την ονόμαζε μυστική ένωση. Αὐτή ή ένωση γίνεται εφόσον ή ψυχή του ανθρώπου κοιτάζει μέσα της, στό έσωτερικό της. Συνεπώς, γιά τον Πλωτίνο τό Έν δέν είναι κάποιος θεός-πρόσωπο, αλλά μία άπρόσωπη αρχή, την όποια πρέπει να γνωρίσουμε, όχι να λατρέψουμε.

Μαθητής του Πλωτίνου ήταν ο Πορφύριος, έξελληνισμένος Φοίνικας, μέ πλούσιο συγγραφικό έργο. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα μέ τό θέμα της ψυχῆς, λέγοντας ότι ή ψυχή όχι μόνο δέν δεσμεύεται, αλλά ούτε καν επηρεάζεται από τό σῶμα. Συνεπώς, οί άμαρτίες του ανθρώπινου σώματος δέν μολύνουν την ψυχή, όπως ισχυρίζονταν και οί Γνωστικοί. Απλά, ο Πορφύριος δέν ακολουθεί την πρακτική των ακόλαστων γνωστικῶν, αλλά είναι όπαδός του άσκητικοῦ βίου.

Στό σύγγραμμα *«Περί της εκ λογίων φιλοσοφίας»* ισχυρίζεται ότι ή σωτηρία της ψυχῆς εξαρτάται από τίς θυσίες προς τους θεούς και την άσκηση θεουργίας, μέσω της όποίας οί άνθρωποι μπορούν να αναγκάσουν τους θεούς να κάνουν μάγια και θαύματα, να αποκαλύψουν τό μέλλον, να εμφανιστούν. Οί θεοί δυσφορούν, αλλά υποτάσσονται, όταν τά θεουργικά μέσα είναι τά κατάλληλα (μαγικές λέξεις, εὔχες, περιποιήσεις λατρευτικῶν αγαλμάτων, κλπ

Ο Πορφύριος γνώρισε τον Πλωτίνο σε όψιμη ηλικία και προσωρινά άρχισε να άμφιβάλλει γιά την θεουργία, αλλά τελικά κατέληξε στά εξής συμπεράσματα: ή θεουργία επηρεάζει πραγματικά τους θεούς, μπορεί μάλιστα να τους κάνει να υποφέρουν. Είναι επικίνδυνη και συνδέεται μέ την άπάτη, έχει και καλά και κακά αποτελέσματα. Μέσα από τό πρόσωπο του Πορφύριου βλέπουμε τον είδωλολάτρη φιλόσοφο της εποχής, που συνδυάζει φιλοσοφία και δαιμονολατρεία. Απόδειξη αὐτῆς της σχέσης είναι τό ότι ο Πορφύριος έγραψε και ένα έργο μέ τίτλο *«Κατά Χριστιανῶν λόγοι»*, όπου βάλλει έναντίον της αλήθειας του Χριστιανισμού.

Μετά τόν Πορφύριο, τήν σκυτάλη τοῦ νεοπλατωνισμοῦ παίρνει ὁ Σύριος Ἰάμβλιχος, πού διδάξε στήν Λάβεια τῆς Συρίας. Ἦταν φανατικός ὀπαδός τῆς θεουργίας καί τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, χρησιμοποίησε πολλά νεοπυθαγόρεια καί ψευδοπυθαγόρεια στοιχεῖα, ἀλλά καί στοιχεῖα ἀνατολικῶν θρησκειῶν.

Μέ βάση τόν Ἰάμβλιχο, ὁ φιλόσοφος εἶναι κατεξοχήν θεουργός, ἡ φιλοσοφία δέν εἶναι δυνατή χωρίς θεουργία. Ὁ θεουργός γίνεται ἐκπρόσωπος τῶν θεῶν καί ἀνυψώνεται ἀπό αὐτούς. Οἱ θεοί βάζουν ψυχή σέ ὀρισμένα ἀγάλματά τους, κατασκευασμένα ἀπό ἀνθρώπους, ἀλλά καί οἱ ἴδιοι ρίχνουν ἀπεικονίσεις τους ἀπό τόν οὐρανό, πού περικλείουν θεία δύναμη.

Ὁ Ἰάμβλιχος ἐκφράζεται μέ περιφρόνηση γιά τούς Ἕλληνες. Τούς χαρακτηρίζει ἀνώριμους ἀπό τήν φύση τους, χωρίς ἐσωτερικότητα, ἀνίκανους νά ἀνακαλύψουν μόνοι τους τήν ἀλήθεια. Θεωρεῖ τούς βάρβαρους λαούς ἀνώτερους ἀπό τούς Ἕλληνες, διότι οἱ βάρβαροι εἶναι σταθεροί στά ἔθιμα καί στίς λέξεις τους, πού ἔχουν διδαχθεῖ ἀπό τούς θεούς.

Ἡ τελετουργική μαγεία καί ἡ μαντεῖα ντύνονται τό ἔνδυμα τῆς φιλοσοφίας, μέσα ἀπό τόν μεγάλο μάγο τῆς Συρίας, τόν Ἰάμβλιχο. Ὁ νεοπλατωνισμός ξεφεύγει ἐντελῶς ἀπό τά δεδομένα πού ἔθεσε ὁ Πλωτῖνος καί ταυτίζεται μέ τόν σατανισμό πρακτικά, ἔστω καί ἂν θεωρητικά χρησιμοποιεῖ στοιχεῖα ἑλληνικῆς φιλοσοφίας.

Αὐτός εἶναι ὁ ξεπεσμός τῆς φιλοσοφίας στήν ὕστερη ἀρχαιότητα. Οἱ ἀνθρώποι, πού ἀσχολήθηκαν καί διδάξαν τήν ἑλληνική φιλοσοφία στά ρωμαϊκά χρόνια, δέν εἶχαν ἴχνη ἀπό τήν εὐφυΐα τῶν μεγάλων Ἑλλήνων φιλοσόφων, ὅπως τοῦ Πλάτωνα καί τοῦ Ἀριστοτέλη, καί γοητεύτηκαν ἀπό τήν μαγεία τῆς Ανατολῆς. Οἱ περισσότεροι δέν ἦταν κἄν Ἕλληνες φυλετικά, ὅπως ὁ Ἰάμβλιχος, πού ἔφτασε σέ σημεῖο νά κακολογεῖ τόν ἑλληνισμό, διότι ἀσχολήθηκε περισσότερο μέ τήν φιλοσοφία, παρά μέ τόν ἀποκρυφισμό!

Στήν ρωμαϊκή ἐποχή ἡ φιλοσοφία πνίγεται μέσα στόν βοῦρκο τῆς ἀνατολικῆς μαγείας. Ὁ φιλόσοφος καταντᾷ ἕνας λόγιος μάγος, ἕνα μορφωμένο μέντιουμ, πού παριστάνει τόν ὑπεράνθρωπο. Ὁ κόσμος τῆς εἰδωλολατρίας ἀναζητᾷ καταφύγιο στίς ἀνόητες φλυαρίες τοῦ ἐρμητισμοῦ καί τοῦ νεοπλατωνισμοῦ, ἐνῶ ἡ γνήσια φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν σώζεται μονάχα στά βιβλία

τῶν πόλεων τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, πού εἶχαν καί πλούσιες βιβλιοθήκες, ὅπως ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἀθήνα, ἡ Ρώμη, ἡ Πέργαμος, ἡ Ἀντιόχεια καί ἄλλες.

Στ. 4 Τό τέλος τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ

Ἡ θλιβερή πορεία τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας βρῆκε στά μέσα τοῦ 4ου αἰ. μ.Χ. τόν πῖο θλιβερό ἐκπρόσωπό της, τόν νεοϋασθενικό αὐτοκράτορα Ἰουλιανό. Ἡ θρησκευτική ἀντίληψη τοῦ Ἰουλιανοῦ περιλάμβανε μιθραϊσμό, νεοπλατωνισμό, ἐβραϊκό ἀποκρυφισμό καί ὄλο αὐτό τό ἀνακάτεμα ὁ Ἰουλιανός τό ὀνόμαζε «ἑλληνισμό»! Οὔτε κἄν ἀρχαιοελληνική θρησκεία δέν μπορούμε νά τό ὀνομάσουμε.

Μετά τόν Ἰουλιανό, ἡ τρέλα τοῦ νεοπλατωνισμοῦ ἀρχίζει νά ἐκτονώνεται καί περνάει στήν τελική της φάση. Τελευταῖος μέγας ἐκπρόσωπος εἶναι ὁ Πρόκλος ὁ Διάδοχος, Ἕλληνας τῆς Κωνσταντινούπολης, ὁ ὁποῖος παραμένει πιστός στήν μανιακή σχέση φιλοσοφίας καί ἀποκρυφισμοῦ. Ἡ πλατωνική Ἀκαδημία πλέον διδάσκει μαγεία καί ἀστρολογία, μέ ἀποτέλεσμα ὁ αὐτοκράτορας Ἰουστινιανός (6ος αἰ. μ.Χ.) δίνει ἐντολή νά σταματήσει ἡ λειτουργία της. Ὁ πρῦτανος τῆς σχολῆς Δαμάσκιος καί οἱ ὑπόλοιποι μάγοι-δάσκαλοι φεύγουν γιά τήν Περσία, νομίζοντας ὅτι ἐκεῖ θά ἔβρισκαν ἰδανικές συνθήκες, ἀλλά ἀπογοητεύτηκαν καί γύρισαν πίσω.

Οἱ σύγχρονοι ἀπατεῶνες ἱστορικοί ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτή ἡ πρῶτη τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπληξε τήν ἑλληνική φιλοσοφία. Μᾶς ἀποκρῦβουν, βέβαια, ὅτι δέν ἦταν φιλοσοφία, ἀλλά... φιλομαγεία, ὅπως καί τό ὅτι σέ ἄλλες πόλεις τῆς αὐτοκρατορίας συνέχισε κανονικά ἡ διδασκαλία τῆς (αὐθεντικῆς) ἀρχαίας φιλοσοφίας. Ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπάλλαξε τήν ἑλληνική φιλοσοφία ἀπό ἕνα σάπιο μέλος, τήν θεράπευσε ἀπό τόν καρκίνο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

Ζ. ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ ΓΝΩΣΤΙΚΙΣΜΟΣ

Ζ. 1 Ίσλάμ, ή κορυφαία γνωστική θρησκεία

Όπως οι Πέρσες είχαν τον Μάνη, έτσι και οι Άραβες είχαν τον δικό τους ψευδοπροφήτη και ιδρυτή θρησκείας, τον Μωάμεθ (571-632). Ο Μωάμεθ ήταν Άραβας έμπορος, πού ισχυριζόταν ότι του έφανίστηκε ο αρχάγγελος Γαβριήλ και του αποκάλυψε την αλήθεια του θεού (Άλλάχ στα άραβικά). Ουσιαστικά επανέλαβε όσα ισχυριζόταν ο Έλκεσαίος και ο Μάνης, πού επίσης είχαν δεχτεί οὐράνιες επισκέψεις και αποκάλυψεις!

Η πιο πιθανή εξήγηση είναι ότι και οι τρεις έπεσαν θύματα δαιμόνων, πού προφανώς τους έφανίστηκαν σαν άγγελοι φωτός. Ο υπερήφανος άνθρωπος εύκολα μπορεί να πέσει σε παγίδα του Έωσφόρου και να πλανηθεί, από μία υπερφυσική εμπειρία, πίσω από την όποια κρύβονται δαιμόνια.

Κάτι τέτοιο συνέβη και στον Μωάμεθ και αποφάσισε να αφήσει τά καραβάνια και τό εμπόριο και να γίνει κήρυκας μιās νέας θρησκείας, του Ίσλάμ. Ο Μωάμεθ συναναστρεφόταν με άρκετούς Γνωστικούς της Μέσης Ανατολής, από τους όποιους γνώρισε τίς γνωστικές μυθικές παραδόσεις. Καθώς ήταν βυθισμένος στην πλάνη, θεωρούσε ως σωστούς Χριστιανούς τους Γνωστικούς και τους αληθινούς Χριστιανούς τους θεωρούσε πλανημένους!

Ός εκ τούτου, ή γνώση του για τον Ίουδαϊσμό, τον Χριστιανισμό και την Αγία Γραφή ήταν αλλοιωμένη. Στην πραγματικότητα, δέν γνώρισε ποτέ τό αληθινό περιεχόμενο της Αγίας Γραφής, αλλά ήξερε μόνο όσα του δίδαξαν οι Γνωστικοί. Γνωστικός, και μάλιστα Έβιονίτης, φαίνεται ότι ήταν ο Βαράκα (Waraqah ibn Nawfal), συγγενής της πρώτης γυναίκας του Μωάμεθ, πού ήταν κάτι σαν πνευματικός πατέρας για τον Μωάμεθ.

Καθώς οι Έβιονίτες ανήκαν στους μονοθεϊστές Γνωστικούς, ο Μωάμεθ αντίστοιχα υιοθέτησε τον αύστηρό μονοθεϊσμό και όχι τον δυαλισμό του υπόλοιπου Γνωστικισμού. Η πρωτοτυπία του Μω-

άμεθ ήταν ότι ένωσε τον καλό με τον κακό θεό, δηλαδή απέδωσε στον Άλλάχ στοιχειά του αληθινού καλού Θεού (δίκαιος, παντοδύναμος, φιλεύσπλαχνος) και του Διαβόλου (δίψα για αίματοχυσίες).

Αξίζει να δοϋμε κάποιες από τίς ποικίλες όμοιότητες ανάμεσα στον Γνωστικισμό και τό Κοράνι, τό ιερό βιβλίο του Ίσλάμ, πού έγραψε ο Μωάμεθ. Βασική αντίληψη είναι ότι ο Άλλάχ στέλνει κατά καιρούς διάφορους προφήτες στους ανθρώπους, για να τους αποκαλύψει την αλήθεια. Αλλά, ιδίως οι Έβραίοι και οι Χριστιανοί, αλλοίωσαν και διαστρέβλωσαν την αποκάλυψη του θεού. Γι' αυτό και ο Άλλάχ έστειλε τον Μωάμεθ, ως τελευταίο και κορυφαίο προφήτη, για να μεταδώσει ξανά την αλήθεια στους ανθρώπους.

Ός προφήτες του Άλλάχ θεωρεί άρκετά βιβλικά πρόσωπα, όπως τον Ένώχ (Idris), τον Νϋε (Nuh), τον Ίακώβ (Yaqub), τον Ίωσήφ (Yusuf), τον Μωυσή (Musa), τον Άβραάμ (Ibrahim), τον Δαβίδ (Daud), τον Σολομώντα (Sulayman), τον Ίωάννη τον Βαπτιστή (Yahua) και τον Ίησοϋ (Isa).

Ο Ίησοϋς στό Κοράνι είναι ο ψεύτικος Ίησοϋς των Γνωστικων. Από τό γνωστικό εϋαγγέλιο του Θωμά προήλθε ο μύθος ότι ο Ίησοϋς, στην παιδική του ηλικία, έπλαθε πτηνά με πηλό, τά φυσούσε και αυτά ζωντάνευαν, κάτι πού επαναλαμβάνεται στό Κοράνι (Σούρα 3, 49 και 5, 10).

Μέ βάση τό Κοράνι (Σούρα 4, 157) οι Έβραίοι νόμιζαν ότι σταύρωσαν τον Χριστό, αλλά στην πραγματικότητα την ώρα της σταύρωσης ο αληθινός Χριστός έφυγε από τους Έβραίους, οι όποιοι σταύρωσαν έναν άνθρωπο πού έμοιαζε με τον Ίησοϋ. Αυτή ή μυθική παράδοση προέρχεται από τό γνωστικό κείμενο «Αποκάλυψη του Πέτρου».

Ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχει τό πώς αντιλαμβάνεται τό Ίσλάμ τον Διάβολο (Iblis). Όπως είδαμε, ο Γνωστικισμός παλεύει να πείσει τους ανθρώπους ότι ο Σατανās δέν είναι κακός ή, τουλάχιστον, δέν είναι τόσο κακός, όσο τον παρουσιάζει ή Αγία Γραφή. Τό ίδιο κάνει και τό Κοράνι, πού αναφέρει ότι ο Διάβολος δέν είναι ο έχθρός του Θεού, αλλά μόνο του ανθρώπου (Σούρα 7) και ότι τό άμάρτημα του Διαβόλου είναι ότι άρνήθηκε να προσκυνήσει τον Άδάμ. Αυτό, αντίστοιχα, προέρχεται από τό γνωστικό εϋαγγέλιο του Βαρθολομαίου.

Άλλα γνωστικά και άπόκρυφα κείμενα πού έπηρέασαν τον

Μωάμεθ ήταν τό βιβλίο τῶν Ἰωβηλαίων (Book of Jubilees) καί τά βιβλία τοῦ Ἐνώχ (Books of Enoch). Οἱ ἐρευνητές θεωροῦν ὅτι ὁ Μωάμεθ δέν εἶχε διαβάσει κανένα ἀπό αὐτά τά βιβλία, ἀλλά τά γνῶριζε ἀπό τίς προφορικές διηγήσεις τῶν γνωστικῶν φίλων του.

Ὁ Μωάμεθ ἄρχισε νά κηρύττει τήν διδασκαλία του τό 610 μ.Χ., τήν ἐποχή πού μαινόταν ὁ φοβερός πόλεμος τῶν Περσῶν (Σασσανιδῶν) ἐναντία στούς Ἑλληνας (Βυζαντινοῦς). Τό ἀρχικά εἰρηνικό του κήρυγμα ὄχι μόνο δέν βρῆκε ἀπήχηση στούς κατοίκους τῆς Μέκκας, ἀλλά προκάλεσε ἀντιδράσεις, γι' αὐτό βρῆκε καταφύγιο στήν Μεδίνα (Yathrib). Ἐκεῖ προσπάθησε νά κάνει μουσουλμάνους τούς Ἑβραίους τῆς πόλης, ἀλλά καί αὐτοί ἀντέδρασαν.

Τότε ὁ Μωάμεθ προχώρησε σέ μία πρωτοποριακή ἐνέργεια, πού κανένας ἰδρυτής θρησκείας δέν εἶχε κάνει ὡς τότε: ἀποφάσισε νά χρησιμοποιήσει τόν πόλεμο, γιά νά ἀντιμετωπίσει τούς ἀντιπάλους του στήν Μέκκα. Μὲ ἀλλεπάλληλες μάχες νίκησε καί τελικά ἔγινε ἐκτός ἀπό θρησκευτικός ἀρχηγός καί στρατιωτικός ἡγέτης τῶν ἀραβικῶν φυλῶν. Ἀπό τότε, ὁ πόλεμος ἔγινε τό βασικό μέσο, πού ἐξασφάλισε στούς μουσουλμάνους τήν ἐπιτυχία.

Τό Ἰσλάμ θεωρητικά πρέπει νά διαδοθεῖ μέ εἰρηνικό τρόπο, μέ ἱεραποστολή. Ἀλλά ἐφόσον οἱ ἄνθρωποι τό ἀρνοῦνται, τότε οἱ μουσουλμάνοι πρέπει νά πολεμήσουν τούς ἀπίστους, ὥστε νά κυριαρχήσει ἡ πίστη τοῦ Ἀλλάχ σέ ὅλο τόν κόσμο. Ἐξαίρεση γίνε-ται στούς λαούς πού ὑποτάσσονται στούς μουσουλμάνους. Μποροῦν νά διατηρήσουν τήν πίστη τους, ἀρκεῖ νά γίνουν σκλάβοι τῶν μουσουλμάνων καί νά πληρώνουν βαρύτερους φόρους. Συνεπῶς, γιά τό Κοράνι δέν ὑπάρχει ἐλευθερία. Ἡ θά τό προσκυνήσουν οἱ ἄνθρωποι ἢ θά γίνουν δοῦλοι του.

Ἀπό τήν μία τό Κοράνι ἀπαγορεύει τήν κλοπή, τήν ἀδικία πρὸς χῆρες καί ὀρφανά, ἐπιβάλλει ἐλεημοσύνη (ζακάτ). Ἀπό τήν ἄλλη ἐπιβάλλει τήν ἀνισότητα (ἀνάμεσα σέ μουσουλμάνους καί μὴ μουσουλμάνους), τήν καταπίεση τῆς γυναίκας, τήν πολυγαμία, τήν δουλεία. Ἐπίσης, σέ περίπτωση πού κάποιος μουσουλμάνος ἀλλάξει θρησκεία, πρέπει οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς του νά τόν σκοτώσουν! Ὁ Ἀλλάχ εἶναι θεός καί διάβολος μαζί, καλός καί κακός, εἶναι οἱ δύο θεοί τοῦ Γνωστικισμοῦ σέ ἓνα!

Ὁ Μωάμεθ, μέ τήν σειρά του, ἦταν ἓνας ἐντελῶς ἀντιφατικός

ἄνθρωπος. Ἀπό τήν μία ἐμφανίζεται ὡς ἀσκητικός, λιτοδίαιτος, πρᾶος καί μεγαλόψυχος, ἀπό τήν ἄλλη καθιερώνει τήν βία καί τίς αἱματοχυσίες (γιά νά ἐξαπλωθεῖ ἡ θρησκεία του) ἢ νυμφεύεται συνολικά 13 γυναῖκες, μέ τελευταία ἓνα κοριτσάκι 9 ἐτῶν, τήν Αἴσα (Aisha), ἐνῶ ὁ Μωάμεθ ἦταν 53!

Μέσα στό Κοράνι καί τό Ἰσλάμ κρύβονται καί ἐπιρροές ἀπό τόν ἐρμητισμό. Ἡ ἐρμητική ἀντίληψη τῶν ἐπτά οὐρανῶν υἰοθετήθηκε ἐπίσημα ἀπό τόν Μωάμεθ, ὅπως φαίνεται κυρίως στό μυθικό νυκτερινό ταξίδι τοῦ πρὸς τήν Ἱερουσαλήμ καί ἔπειτα πρὸς τόν Ἀλλάχ (Isra and Miraj). Ἐπιπλέον, ὁ Idris τοῦ Κορανίου εἶναι ἓνας συνδυασμός τοῦ βιβλικοῦ Ἐνώχ καί τοῦ Τρισμέγιστου Ἑρμῆ.

Μέσα στό Ἰσλάμ ὑπάρχει καί ἡ πίστη στήν μαγεία (sihr στά ἀραβικά). Χαρακτηριστική περίπτωση εἶναι ἡ πίστη στά τζίνι (Djinn ἢ Jinn), δηλαδή σέ πνεύματα μέ μαγικές δυνάμεις. Διηγοῦνται γιά τόν Σολομώντα ὅτι εἶχε λάβει ἀπό τόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ ἓνα μαγικό δακτυλίδι, μέ τό ὁποῖο μπορούσε νά ὑποτάσσει τά τζίνι καί μάλιστα ὑποχρέωσε τά τζίνι νά ἐργαστοῦν, γιά νά κτίσουν τόν ναό τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁλοκληρώνοντας τήν ἀναφορά στό Ἰσλάμ, διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Μάνης, ἀλλά καί ἄλλοι Γνωστικοί, μέ τόν προσηλυτισμό καί τά κηρύγματά του πέτυχε νά ἀποκτήσει πολύ περισσότερους πιστούς, ἀπό ὅσους κέρδισε τό ἀρχικά εἰρηνικό κήρυγμα τοῦ Μωάμεθ. Ἀλλά, δυστυχῶς γιά ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα, ὁ Μωάμεθ ἐπέλεξε νά χρησιμοποιήσει τό ξίφος, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ λόγος του δέν ἔχει τά ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα.

Ἀνάμεσα σέ ὅλους τούς γνωστικούς ἀρχηγούς, ὁ Μωάμεθ δικαιοματικά κατέχει τήν κορυφαία θέση. Ὅλες οἱ ἄλλες γνωστικές θρησκευτικές ὁμάδες τοῦ παρελθόντος ἔσβησαν ἢ ἐπιβιώνουν, ἔχοντας λιγοστούς ὀπαδοῦς. Ἐνῶ ἡ γνωστική θρησκεία τοῦ Μωάμεθ κυριαρχεῖ μέχρι σήμερα, ἀριθμώντας ἑκατομμύρια ὀπαδοῦς, πού λατρεύουν τόν Ἀλλάχ, τόν θεό τοῦ Γνωστικισμοῦ, δηλαδή τόν μεταμφιεσμένο Ἐωσφόρο.

Ζ. 2 Παυλικιανοί

Ὁ 7ος αἰ. μ.Χ. ἦταν μία ἐποχή πού βασιλεύε το χάος στήν ἀνατολική Μεσόγειο. Στίς ἀρχές τοῦ αἰώνα ξέσπασε ὁ φοβερός

καί τελευταῖος ἑλληνο-περσικός πόλεμος, ἐνῶ παράλληλα ὁ Χριστιανισμός δεχόταν πολλαπλές ἀπειλές, ἀπό τίς αἱρέσεις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ καί τοῦ μονοθελητισμοῦ, ἐνῶ ταυτόχρονα οἱ γνωστικές θρησκείες συνέχιζαν τό δηλητηριῶδες ἔργο τους.

Από τό 632 μ.Χ. καί ἔπειτα ἀρχίζουν οἱ Ἀραβες μουσουλμάνοι νά ξεχύνονται σέ Ανατολή καί Δύση, δίνοντας τό τελικό χτύπημα στόν κόσμο τῆς ὑστερης ἀρχαιότητος. Ἀπό τότε ἀρχίζει ἡ ἐποχή τοῦ Μεσαίωνα ἢ τῶν Μέσων χρόνων (Middle Ages), ὅπου κυριαρχεῖ ἡ σύγκρουση τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τόν Γνωστικισμό καί τίς παραφυάδες του (ὅπως εἶναι τό Ἰσλάμ).

Καί σάν νά μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά τά προβλήματα, πρὸς τό τέλος τοῦ 7ου αἰῶνα κάνει τήν ἐμφάνισή της ἄλλη μία γνωστική ὁμάδα, οἱ Παυλικιανοί. Δέν εἶναι βέβαιο ἀπό ποῦ καί πῶς προέκυψαν, καθὼς ὑπάρχουν δύο διαφορετικές παραδόσεις. Αὐτό πού θεωρεῖται σίγουρο εἶναι ὅτι οἱ Παυλικιανοί ἦταν «μεταλλαγμένοι» Μανιχαῖοι τῆς Ἀρμενίας, πού ἀσχολοῦνταν ἰδιαίτερα μέ τίς ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀπό ὅπου ἔλαβαν καί τήν ὀνομασία τους.

Οἱ Παυλικιανοί δέχονταν τήν ὑπαρξη δύο ἀρχῶν, ἐνός ἀγαθοῦ καί ἐνός πονηροῦ θεοῦ, ὅπως καί οἱ Μανιχαῖοι. Ὁ ἀγαθός θεός δέν εἶχε καμιά ἐξουσία στήν δημιουργία, ἀλλά ἦταν ὁ θεός τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ὁ πονηρός ἦταν ὁ δημιουργός καί ἐξουσιαστής τοῦ κόσμου. Ὑποτιμοῦσαν τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί ἀρνοῦνταν τήν προσκύνηση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀπέρριπταν τήν Παλαιά Διαθήκη καί τούς Προφήτες, μισοῦσαν τούς ὀρθόδοξους Ἱερεῖς καί τόν μοναχισμό.

Μέ τήν λυσσαλέα δράση τούς οἱ Παυλικιανοί ἐξελίχθηκαν σέ ἐχθρούς ὄχι μόνο τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ὁργάνωσαν στρατό καί πολεμοῦσαν τούς Ρωμιούς, μέχρι πού νικήθηκαν ὀριστικά στήν μάχη τοῦ Βαθέος Ρύακος (873 μ.Χ.). Τό γεγονός ὅτι οἱ Παυλικιανοί συμμαχοῦσαν μέ τούς Ἀραβες ἐναντίον τῆς Ρωμανίας ἀνάγκασε, ἕναν αἰῶνα ἀργότερα, τόν αὐτοκράτορα Ἰωάννη Τζιμισκῆ νά μετακινήσει μαζικά τούς Παυλικιανούς ἀπό τήν Ἀρμενία στήν Θράκη, τό 970.

Δυστυχῶς, αὐτή ἡ κίνηση ἔλυσε ἕνα πρόβλημα, ἀλλά δημιούργησε ἄλλο χειρότερο. Στήν Θράκη οἱ Παυλικιανοί ὄχι μόνο δέν ἠσύχασαν, ἀλλά ἀρχισαντόν προσηλυτισμό στους ὀρθόδοξους

Βούλγαρους καί ἔτσι δημιούργησαν μία νέα γνωστική ὁμάδα, τούς Βογομίλους.

Ζ. 3 Βογομίλοι καί Καθαροί

Οἱ Βογομίλοι τῆς Βουλγαρίας ὀφείλουν τήν ὀνομασία τους σέ ἕνα Βούλγαρο ἱερέα, μέ ὄνομα Βογομίλ (φίλος τοῦ Θεοῦ). Παρίσταναν τούς Χριστιανούς, ἀλλά ἰσχυρίζονταν ὅτι ὁ θεός ἔχει δύο γιούς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δεῦτερος εἶναι ὁ Σαταναήλ, δημιουργός τῆς γῆς καί τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Μισοῦσαν θανάσιμα τήν Ἐκκλησία καί τό κράτος καί εἶχαν περίπου ἴδιες θεωρίες μέ τούς Παυλικιανούς.

Ὁ βογομιλισμός στά μέσα τοῦ 11ου αἰ. μ.Χ. διαδόθηκε καί στήν σημερινή Βοσνία, ὅπου ὀνομάστηκαν Παταρηνοί (Patareni). Ὅταν ἡ περιοχή τῆς Βοσνίας κατακτήθηκε ἀπό τούς Ὀθωμανούς Τούρκους τό 1463, οἱ περισσότεροι Βόσνιοι Βογομίλοι ἔγιναν μουσουλμάνοι. Ἀπό τήν Βοσνία οἱ Βογομίλοι ἐπεκτάθηκαν στήν Λομβαρδία (βόρεια Ἰταλία) καί μετέφεραν τήν αἵρεση, πού θά γινόταν γνωστή ἀργότερα ὡς κίνημα τῶν Καθαρῶν.

Οἱ Καθαροί (Cathars ἢ Albigenses) ἐξαπλώθηκαν στά μέσα τοῦ 12ου αἰῶνα στήν νότια Γαλλία (Τουλούζη) καί στήν Γερμανία (Κολωνία). Τό 1208 ὁ πάπας Ἰννοκέντιος Γ΄ κήρυξε σταυροφορία ἐναντίον τῶν Καθαρῶν τῆς Γαλλίας, πού ὀδήγησε σέ συντριβή τῆς γνωστικῆς θρησκείας καί μαζικές σφαγές τῶν Καθαρῶν, πού ἠττήθηκαν ἀπό τά ρωμαιοκαθολικά στρατεύματα.

Μέ αὐτόν τόν ἀπάνθρωπο τρόπο ἠττήθηκε αὐτή ἡ μορφή τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Γνωστικισμοῦ, ἀλλά στόν ἴδιο χῶρο καί χρόνο, στήν νοτιοδυτική Γαλλία τοῦ 12ου αἰῶνα, ξαναβγαίνει στό προσκήνιο ὁ ἐβραϊκός Γνωστικισμός, πού ἐμελλε νά κυριαρχήσει στό ἐβραϊκό ἔθνος καί ἀπό ἐκεῖ σέ ὀλόκληρο τόν κόσμο.

Ζ. 4 Ναῖτες Ἰππότες

Κατά τήν διάρκεια τοῦ 12ου αἰῶνα, ὅπου ἀναπτύσσεται ὁ καταπαλισμός στήν Δύση, ἡ ἀνατολική Μεσόγειος φλέγεται ἀπό

τίς θηριώδεις Σταυροφορίες, πού υποτίθεται ότι αποσκοπούσαν στό νά απελευθερώσουν τόν Πανάγιο Τάφο τοῦ Χριστοῦ ἀπό τούς μουσουλμάνους, Ἄραβες καί Τούρκους.

Μέσω τῶν Σταυροφοριῶν οἱ δυτικοί Εὐρωπαῖοι ἦρθαν σέ ἄμεση ἐπαφή μέ τόν χῶρο τῆς Μέσης Ανατολῆς, ὅπου ἦταν καί ἡ κοιτίδα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Οἱ Φράγκοι ἰππότες, πού κατέκτησαν τήν Ἱερουσαλήμ, συνέστησαν τό 1118 ἕνα τάγμα, μιά στρατιωτική ἀδελφότητα, πού θά προστάτευε τά προσκυνήματα στούς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ ἔδρα αὐτῶν τῶν ἰπποτῶν ἦταν κοντά στήν θέση ὅπου βρισκόταν μέχρι τό 70 μ.Χ. ὁ ναός τοῦ Σολομώντα, γι' αὐτό καί ὀνομάστηκαν Ναῖτες ἰππότες (Templar Knights). Καθώς, ὅμως, οἱ περισσότεροι Σταυροφόροι ἦταν Χριστιανοί μόνο στό ὄνομα καί στήν πράξη διέπρατταν χειρότερα ἐγκλήματα καί ἀπό τούς μουσουλμάνους, σύντομα οἱ Ναῖτες ἔδειξαν τό ἀληθινό τους πρόσωπο.

Ἀρχικά, ξεκίνησαν νά εἰσπράττουν χρήματα γιά τίς «ιέρεις» ὑπηρεσίες πού πρόσφεραν, μέ ἀποτέλεσμα σταδιακά ἀπό Ναῖτες ἔγιναν καί τραπεζῖτες! Στήν συνέχεια, ἀπέκτησαν φιλικές σχέσεις μέ μουσουλμάνους καί Γνωστικούς, οἱ ὁποῖοι τούς δίδαξαν τίς διάφορες γνωστικές θεωρίες, ἀλλά καί τούς ἔμαθαν καί νά τελοῦν ἀποκρυφιστικές πράξεις.

Τό πῶς ἐντυπωσιακό εἶναι ὅτι οἱ Ναῖτες τελικά ἔγιναν φίλοι καί μέ τούς Ἀσασίνους (Assassins), μέ τούς ὁποίους υποτίθεται ὅτι ἦταν ἀντίπαλοι. Οἱ Ἀσασίνοι, μέ τήν σειρά τους, ἦταν ἕνα ἀνατροπικό κίνημα μέσα στούς κόλπους τοῦ Ἰσλάμ, πού εἶχαν ξεφύγει ἀπό τόν ὀρθόδοξο μωαμεθανισμό καί εἶχαν υἱοθετήσει τόν δυαλιστικό Γνωστικισμό.

Πρόγονοί τους ἦταν οἱ Ἰσμαηλίτες, ἀπό τό 770 μ.Χ., πού μετατράπηκαν σέ Καρμαθίτες, σέ Φατιμίτες, σέ Δρύσες καί στό τέλος σέ Ἀσασίνους (πού ἀρχικά λέγονταν Hashishiyn, ἀπό ὅπου πηγάζει καί ἡ λέξη χασίς). Δηλαδή καί ἐσωτερικά στό Ἰσλάμ ἐμφανίζονταν νέες γνωστικές ομάδες, πού διαδεχόταν ἡ μία τήν ἄλλη, ὅπως βλέπουμε στό παράδειγμα Μανιχαίων, Παυλικιανῶν, Βογομίλων καί Καθαρῶν. Ὅλοι αὐτοί συγκροτοῦσαν ἡ μυστικές ἐταιρεῖες ἡ ἐπαναστατικά κινήματα, πού κατέληγαν σέ ἀτέλειωτες αἱματοχυσίες.

Τελικά, ἡ δράση τῶν γνωστικῶν πλέον Ναϊτῶν ἰπποτῶν ἔγινε

γνωστή στόν Πάπα τῆς Ρώμης καί στόν βασιλιά τῆς Γαλλίας, πού συνεργάστηκαν γιά νά συντρίψουν τούς Ναῖτες, ὅπως διέλυσαν καί τούς Καθαρούς τῆς Γαλλίας. Συνέλαβαν τόν ἀρχηγό (Grand Master) τῶν ἰπποτῶν Ἰάκωβο (Jacques du Molay), μαζί μέ ἄλλους ἰππότες, τούς δίκασαν, τούς βασάνισαν καί τελικά τούς ἔκαψαν στήν πυρά, τό 1314. Οἱ ὑπόλοιποι ἰππότες, πού γλίτωσαν τόν θάνατο, σκόρπισαν σέ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ὅπως στήν Γερμανία καί τήν Βρεταννία.

Ζ. 5 Καμπαλισμός

Γιά αἰῶνες τό τμήμα τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, πού μισοῦσε τόν Θεό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί λάτρευε τόν Ἐωσφόρο, κρυβόταν μέσα στόν μονοθεϊστικό ταλμουδισμό. Οἱ δαιμονολάτρες Ἑβραῖοι φοβοῦνταν ἀκόμη καί τούς συμπατριῶτες τους, τούς μονοθεϊστές ταλμουδιστές, γι' αὐτό καί δέν ἐκδήλωναν φανερά τήν πίστη τους.

Δέν ἔλειπαν, βέβαια, καί οἱ περιπτώσεις, πού Ἑβραῖοι ἔγραφαν αἰρετικά βιβλία, πού υποτίθεται ὅτι μιλοῦσαν γιά τόν θεό καί φαινομενικά συμφωνοῦσαν μέ τόν «ὀρθόδοξο» Ἰουδαϊσμό. Μιλοῦσαν μέ ἀφορμή τίς ὑπερφυσικές ἐμπειρίες πού ἔζησαν οἱ ἀληθινοί προφῆτες τοῦ Θεοῦ, στήν Παλαιά Διαθήκη, ὅπως ὁ Ἰεζεκιήλ ἡ ὁ Ἡλίας. Αὐτή ἡ λογοτεχνία ἀναφέρεται κυρίως στό ἄρμα (merkabah) πού ὀδηγεῖ στά παλάτια (hekhalot) τοῦ θεοῦ, στόν ἔβδομο οὐρανό.

Ὡστόσο, κάποτε ἦρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου γιά νά φανερώσουν αὐτά πού πραγματικά πίστευαν, κάτι πού συνέβη τόν 12ο αἰ. μ.Χ., ὅταν οἱ κρυφο-γνωστικοί Ἑβραῖοι ἔγραφαν καί κυκλοφόρησαν τό γνωστικό βιβλίο Μπαχίρ (Bahir, Λάμψη). Τό βιβλίο αὐτό ἀποτελεῖ κάτι σάν θρησκευτική ἐπανάσταση μέσα στόν ἰουδαϊκό κόσμο, καθώς ἐπανερχεται στό προσκηνιο ὁ θεός τοῦ Γνωστικισμοῦ, ὅπως τόν περιέγραφαν οἱ Γνωστικοί τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, χίλια χρόνια πρίν.

Μαζί μέ τόν γνωστικό αὐτόν θεό ἔρχονται καί οἱ... γνωστοί συνεργάτες του, οἱ Αἰῶνες! Ἀλλά γιά νά μὴν ὑπάρξουν ἀπότομες ἀντιδράσεις μέσα στίς ἑβραϊκές κοινότητες, πάλι ὑπάρχει ἡ ἀπαραίτητη μεταμφίεση. Οἱ Αἰῶνες δέν παρουσιάζονται ὡς θεότητες,

ἀλλά ὡς ιδιότητες τοῦ θεοῦ (middoth) καί ὀνομάζονται σεφίρότ (סֵפִירוֹת sephiroth). Ἡ πρώτη ἐμφάνιση τῶν σεφίρότ εἶχε γίνει στό λεγόμενο Βιβλίο τῆς Δημιουργίας (Sefer Yesirah).

Ἀλλά καί γενικότερα, ὅλο αὐτό τό θρησκευτικό σύστημα, πού παρουσιάζουν μέ τό βιβλίο Μπαχίρ, δέν τό ὀνομάζουν Γνώση (ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Γνωστικοί), ἀλλά τό ἀποκαλοῦν Παράδοση (קַבְּלָה Qabalah, Kabbalah, Καββάλα, Καμπάλα ἢ Καμπαλάχ). Μέσα σέ αὐτήν τήν σατανική παράδοση ξεκινᾷ ἡ προσπάθεια τῶν καμπαλιστῶν Ἑβραίων νά πείσουν τοὺς ὑπόλοιπους Ἑβραίους ὅτι ὁ Ἐωσφόρος δέν εἶναι κακός, ἀλλά εἶναι μία ἀπό τίς ιδιότητες τοῦ θεοῦ.

Ὡς πρὸς τόν ἴδιο τόν θεό, οἱ ραββίνοι συγγραφεῖς τοῦ Μπαχίρ χρησιμοποιοῦν μία θεωρία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, τό Ἄπειρον, ὅπως τό εἶχε ἐκφράσει ὁ Ἀναξίμανδρος, τό ὁποῖο μεταφράζουν στά ἑβραϊκά ὡς *Ein Sof* (אֵין סוֹף), χωρίς τέλος. Παράλληλα, οἱ καμπαλιστές διδάσκουν ὅτι χρησιμοποιώντας τό ὄνομα τοῦ θεοῦ μποροῦν νά δημιουργήσουν ἢ νά καταστρέψουν πράγματα (πρακτική Καμπαλάχ).

Τά ὑπόλοιπα στοιχεῖα τοῦ Γνωστικισμοῦ, ὅπως ἡ θεουργική μαγεία, ἡ μετεμψύχωση καί ὁ ἀνδρόγυνος, ἐντοπίζονται στό Μπαχίρ. Ἡ μαγεία δέν ἔπαυε ποτέ νά εἶναι ἡ εἰδικότητα κάποιων ραββίνων καί αὐτό τό ἐπιβεβαιώνουν οἱ Ἑβραῖοι Καραΐτες, οἱ ὁποῖοι δέν ἀποδέχονταν τήν προφορική ραββινική παράδοση καί πίστευαν μόνο στήν Ἁγία Γραφή. Βιβλία μαγείας γράφονταν στήν Ἀνατολή, ταξίδευαν στήν Μεσόγειο καί μέσω τῶν Ἑβραίων τῆς Ἰταλίας διαδίδονταν στοὺς Ἑβραίους τῆς Γερμανίας (Ashkenazi Hasidim) καί τῆς Γαλλίας.

Μιά τέτοια διαδρομή εἶχε καί τό βιβλίο θεουργίας «Μεγάλο Μυστικό» (Raza Rabba ἢ Sod ha Gadol), πού γράφτηκε ἀπό Ἑβραίους μάγους μεταξύ 6ου καί 8ου αἰ. μ.Χ. καί ἔπαιξε ἀποφασιστικό ρόλο στήν συγγραφή τοῦ Μπαχίρ, τό ὁποῖο κυκλοφόρησε στήν νότια Γαλλία (Provence), κοντά στά σύνορα μέ τήν Ἰσπανία, μεταξύ 1160 καί 1180 μ.Χ..

Ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, ὑπῆρχαν Ἑβραῖοι πού διαβάζοντας τό Μπαχίρ κατάλαβαν ὅτι ὄχι μόνο δέν ἦταν παραδοσιακό, ἀλλά ἀντιθέτως ἦταν αἰρετικό καί ὑποπτο βιβλίο. Μπορεῖ οἱ Ἑβραῖοι νά ἦταν πλανημένοι ὡς πρὸς τόν ἀληθινό Θεό, ἀλλά δέν ἦταν ὅλοι μά-

γοί καί σατανιστές, μέ ἀποτέλεσμα κάποιοι νά ἀντιδράσουν, ὅπως ὁ Meir ben Simon, πού ἦταν ἓνας ἀπό τοὺς λόγιους Ἑβραίους πού ἀντέδρασαν δυναμικά ἐνάντια στόν πρωτοεμφανιζόμενο καμπαλισμό, γύρω στό 1230, ἀλλά δέν κατάφερε νά ἐμποδίζει τήν ἐξάπλωση τῆς Καμπαλάχ.

Αὐτό πού εἶναι ξεκάθαρο εἶναι τό ὅτι ὁ ἑβραϊκός Γνωστικισμός δέν ἔσβησε ποτέ. Οἱ παρανοϊκές καί δαιμονικές θεωρίες τῶν ἀρχαίων Γνωστικῶν διατηρήθηκαν κρυφά μέσα στοὺς κόλπους τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, γιά περισσότερα ἀπό χίλια χρόνια, καί ἐμφανίζονται ξανά ἀπό τοὺς πρώτους καμπαλιστές Ἑβραίους τῆς Γαλλίας.

Ὡστόσο, δέν γνωρίζουμε ἂν ἡ ἐμφάνιση τοῦ γνωστικοῦ καμπαλισμοῦ ἦταν ἓνα ὀργανωμένο σχέδιο μιᾶς ὁμάδας Ἑβραίων, πού ἐπιδίωκαν συγκεκριμένους σκοπούς, ἢ ἂν ἦταν ἓνα τυχαῖο γεγονός, πού σταδιακά ἐξαπλώθηκε σάν χιονοστιβάδα. Ὁ καμπαλισμός σύντομα πέρασε στοὺς Ἑβραίους τῆς Ἰσπανίας, στήν Ζιρόνα, στήν Βαρκελώνη καί ἀπέκτησε καί ἐκεῖ ὄπαδούς.

Μετά τό Μπαχίρ γράφτηκε ἓνα ἀκόμη καμπαλιστικό βιβλίο, τό Ζόχαρ ἢ Ζοχάρ (Zohar, Μεγαλεῖο), τό ὁποῖο εἶχε τέτοια διάδοση στοὺς Ἑβραίους, πού θά μπορούσε νά χαρακτηριστεῖ ὡς ἡ «Ἁγία Γραφή» τῶν καμπαλιστῶν! Κάπως ἔτσι, ἡ Καμπαλάχ μέσα σέ λίγα σχετικά χρόνια ἀπό κρυφή καί αἰρετική διδασκαλία ἔγινε τό κυρίαρχο πνευματικό ρεῦμα τῶν Ἑβραίων.

Στό τέλος τοῦ Μεσαίωνα, κατά τόν 15ο αἰώνα, οἱ καμπαλιστές Ἑβραῖοι εἶχαν πάρει τά πνευματικά ἡνία τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Λίγοι Ἑβραῖοι εἶχαν παραμείνει ἀπλοί ταλμουδιστές, ἀρνούμενοι τόν καμπαλισμό. Ὁ Θεός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχε ὀριστικά ἐκδιωχθεῖ ἀπό τίς ἑβραϊκές συνειδήσεις καί τήν θέση τοῦ εἶχε πάρει ὁ γνωστικός «θεός», ὁ Διάβολος.

Μέσα στό νέο θρησκευτικό πλαίσιο τά πάντα διαστρέφονται. Οἱ καμπαλιστές ὀνειρεύονται ὅτι τό νέο τους ἀφεντικό θά τοὺς βοηθήσει νά δημιουργήσουν μία αἰώνια καί παγκόσμια αὐτοκρατορία, μέ πρωτεύουσα τήν Ἱερουσαλήμ, καί θά τοὺς στείλει καί ἓνα μεσσία, ἓναν ὑπερφυσικό ἄνθρωπο, γιά βασιλιά. Καί ὅλα αὐτά θά γίνουν μέ τήν δύναμη τῆς μαγείας, ἢ ὁποῖα ἦταν πάντα αὐτό πού γοήτευε ὅλους τοὺς Γνωστικούς.

Η. Η Νέα Έποχή

Η. 1 Έλληνική και Έβραϊκή Διασπορά

Η περίοδος του Μεσαίωνα λήγει τον 14ο αιώνα, όπου φαινομενικά ο Παπισμός και οι Φράγκοι βασιλιάδες είχαν θριαμβεύσει. Σφαγίασαν τους Καθαρούς, έκαψαν τους Ναΐτες, αλλά δέν γνώριζαν ότι ο Γνωστικισμός ήταν σαν την Λερναία Ύδρα, ένα τέρας μέ πολλά κεφάλια! Τήν ίδια ακριβώς εποχή, πού συνετρίβησαν Ναΐτες και Καθαροί, εξαπλωνόταν ο καμπαλισμός στους Έβραίους της Εύρώπης και σύντομα άρχισαν οι Έβραίοι νά διδάσκουν Καμπαλάχ και στους Εύρωπαίους.

Μέ την είσοδο της Εύρώπης στον 15ο αιώνα, συμβαίνουν συνταρακτικά γεγονότα. Τό 1453 κατακτάται ή Κωνσταντινούπολη από τους Όθωμανούς Τούρκους, μέ αποτέλεσμα νά σβήσει όριστικά ή Ρωμαίικη αυτοκρατορία των Όρθόδοξων Έλλήνων (Ρωμανία), πού κακώς αποκαλείται Βυζαντινό κράτος. Οι λόγιοι Έλληνες φεύγουν από την Πόλη και βρίσκουν καταφύγιο σέ διάφορες πόλεις της Ιταλίας.

Αυτό τό γεγονός σηματοδοτεί την έναρξη της Ιταλικής Αναγέννησης, καθώς οι Έλληνες μεταφέρουν μαζί τους και την γνώση της άρχαίας έλληνικής σοφίας. Ήδη από τον 14ο αιώνα οι Ιταλοί είχαν άρχισει νά «ξυπνοῦν», μελετώντας άρχαίους Λατίνους συγγραφείς, αλλά τώρα είχαν την δυνατότητα νά γνωρίσουν και τους άρχαίους Έλληνες συγγραφείς και την έλληνική φιλοσοφία. Και από τίς ιταλικές πόλεις αυτή ή γνώση διαδίδεται και στην υπόλοιπη δυτική Εύρώπη.

Παράλληλα μέ την διάδοση αυτήν της έλληνικής φιλοσοφίας συντελέστηκε και ή διάδοση του έβραϊκού καμπαλισμοῦ. Σημαντικό ρόλο έπαιξε ένα άλλο καταστροφικό γεγονός, πού έγινε τον 15ο αιώνα, πού ήταν ο διωγμός πού κήρυξαν οι Ισπανοί βασιλιάδες έναντίον των Έβραίων της Ισπανίας, τό 1492, την ίδια χρονιά

πού έγινε ή άποστολή του Χριστόφορου Κολόμβου στην Αμερική. Ο διωγμός ανάγκασε χιλιάδες Έβραίους νά σκορπίσουν σέ άλλες εύρωπαϊκές πόλεις και μαζί νά διασπαρεί ή Καμπαλάχ σχεδόν σέ όλη την Εύρώπη.

Οι δύο αυτές συμφορές, των Έλλήνων τό 1453 και των Έβραίων τό 1492, μέ τίς αντίστοιχες μεταναστεύσεις, σηματοδοτούν την νέα εποχή, πού άρχίζει από τότε για την Εύρώπη. Συνηθίσαμε νά θεωροῦμε την προηγούμενη εποχή, τον Μεσαίωνα, ως σκοτεινή και βάρβαρη εποχή, ενώ την εποχή της Αναγέννησης και γενικά την περίοδο των νεότερων χρόνων, ως καλύτερη εποχή. Ήταν όμως έτσι τά πράγματα;

Η. 2 Η μαγική Αναγέννηση

Πατρίδα της Ιταλικής Αναγέννησης ήταν ή πόλη της Φλωρεντίας. Εκεί πραγματοποιήθηκε τό 1439 ή περίφημη ψευδοσύνοδος της Φερράρας – Φλωρεντίας, ανάμεσα στους Έλληνες Όρθόδοξους και τους Παπικούς Ρωμαιοκαθολικούς. Μέσα στην έλληνική έπιτροπή υπήρχε και ο πρώτος Έλληνας καμπαλιστής, ο Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός (1355-1452).

Ο Γεμιστός είχε διδαχθεί την Καμπαλάχ από έναν Έβραιο καμπαλιστή, τον Έλισσαίο, όπως μας πληροφορεί ο άριστοτελικός φιλόσοφος και πρώτος Πατριάρχης μετά την άλωση, ο Γεννάδιος Σχολάριος. Στην προσπάθειά του νά διαδώσει τον καμπαλισμό στους Έλληνες Χριστιανούς, ο Γεμιστός πρότεινε νά καταργηθεί ή χριστιανική πίστη και νά επανέλθουν οι Έλληνες στην άρχαία έλληνική θρησκεία.

Ο Γεμιστός δήλωνε ότι είναι νεοπλατωνικός φιλόσοφος και άρχαιολάτρης, ενώ τό θρησκευτικό σύστημα πού πρότεινε ήταν μεταμφιεσμένος καμπαλισμός! Αφού δέν έπεισε τους Έλληνες, προτίμησε νά μείνει στην Φλωρεντία και εκεί γνωρίστηκε μέ τον ισχυρό άνδρα της πόλης, τον Κοσμᾶ Μέδικο (Cosimo di Giovanni de' Medici). Ο Μέδικος ένθουσιάστηκε μέ τίς γνώσεις του Γεμιστοῦ και τον χρηματοδότησε, ώστε νά ιδρύσουν μία σχολή, παρόμοια μέ την Ακαδημία πού είχε ιδρύσει ο Πλάτωνας στην Αθήνα.

Μέ την σχολή αυτή αναβίωσε ο νεοπλατωνισμός και ξεκίνησε μία μανιακή αναζήτηση της γνώσης, τόσο της επιστημονικής, όσο και της αποκρυφιστικής! Αυτό ακριβώς είναι η Αναγέννηση, ή αναζήτηση της γνώσης (prisca theologia), που υπήρχε από την αρχαιότητα, έστω και αν αυτή η γνώση προερχόταν από τον χώρο της μαγείας και όχι της επιστήμης.

Η. 3 Έρμης ο Τρισμέγιστος

Επικεφαλής της σχολής της Φλωρεντίας τέθηκε ο ρωμαιοκαθολικός κληρικός Φιτσίνο (Marsilio Ficino), ο οποίος γοητεύτηκε από τα έρμητικά κείμενα, που ήρθαν από την Ελλάδα και ο ίδιος ανέλαβε να τα μεταφράσει στα Λατινικά. Μέ το έργο του Φιτσίνο, μέσα σε λίγα χρόνια, ο ξεχασμένος Τρισμέγιστος Έρμης και η θρησκεία του έρμητισμού έγιναν αντικείμενο λατρείας σε όλους σχεδόν τους Ευρωπαίους διανοούμενους.

Τό τραγικό λάθος που διέπραξαν οι Ευρωπαίοι είναι ότι χρησιμοποίησαν τα έρμητικά κείμενα ως πηγή γνώσης. Νόμισαν ότι ο Τρισμέγιστος Έρμης ήταν ένας αρχαίος σοφός, που δίδαξε τις επιστήμες στους αρχαίους Αιγυπτίους, σύγχρονος ή και παλαιότερος του Μωσλή. Δεν αντιλήφθηκαν ότι ο Τρισμέγιστος Έρμης-Θώθ ήταν μυθικό πρόσωπο και τα έρμητικά κείμενα δεν ήταν γνώση από τα βάθη της αρχαιότητας, αλλά κείμενα του 3ου αι. μ.Χ.

Η συνέχεια της επανεμφάνισης του έρμητισμού υπήρξε παρόμοια με την εξάπλωση του καμπαλισμού. Όπως ο καμπαλισμός ξέσπασε σαν θύελλα, που σάρωσε τό έβραϊκό έθνος, παρομοίως ξεχύθηκε και ο έρμητισμός και εξαπλώθηκε στον κόσμο της ευρωπαϊκής διανόησης. Έδω αξίζει να προσέξουμε τά εξής.

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν θεμελιώσει σχεδόν όλους τους επιστημονικούς κλάδους, μέσω της αγάπης τους για την σοφία. Ίδιως στά έλληνιστικά χρόνια οι θετικές επιστήμες και η τεχνολογία, με τον Αρχιμήδη, τον Έρατοσθένη και τον Ήρωνα, είχαν φτάσει σε πολύ ύψηλά επίπεδα. Ωστόσο, δεν προχώρησαν περισσότερο, για να φτάσουν σε ακόμη πιο έντυπωσιακές επιστημονικές ανακαλύψεις, επειδή δεν τό έπιθυμούσαν.

Τό ίδιο συνέβη σε όλη την περίοδο του Μεσαίωνα. Οι Ρωμιοί Έλληνες, οι Βυζαντινοί, διατήρησαν την σοφία της αρχαίας Ελλάδας, αλλά δεν προσπάθησαν να ανέβουν ακόμη περισσότερο, διότι συνειδητοποιούσαν ότι σκοπός της ζωής μας δεν είναι η γνώση, αλλά ο Θεός.

Αντίθετα, οι Ευρωπαίοι λόγιοι, από την Αναγέννηση μέχρι σήμερα, έβαλαν σκοπό της ζωής τους την γνώση, θεοποίησαν, λάτρεψαν την γνώση, κυριεύτηκαν από μανία, καθώς ήταν έρμητικοί και καμπαλιστές. Όποτε, έτσι όδηγηθήκαμε στην σύγχρονη εποχή, όπου η ευρωπαϊκή επιστήμη έκανε φοβερά άλματα, αλλά άδιαφόρησε για τον άνθρωπο και τον Θεό. Έφτασε μέχρι τό διάστημα, αλλά δεν μπορεί να φτάσει μέχρι τον συνάνθρωπο!

Η. 4 «Χριστιανικός» καμπαλισμός

Τό κακό που ξεκίνησε με την φλωρεντινή άκαδημία δεν είχε τελειωμό. Πρακτικά, η σχολή αυτή μετατράπηκε σε σχολείο μαθητευόμενων μάγων, όπως ακριβώς είχε συμβεί στην πλατωνική Ακαδημία. Κορυφαίος μαθητής του Φιτσίνο αναδείχθηκε ο Μιράντολα, ο οποίος δεν άρκέστηκε στον έρμητισμό, αλλά άσχολήθηκε και με τον καμπαλισμό.

Ο Μιράντολα ξεκίνησε τις καμπαλιστικές σπουδές τό 1486, όταν ο ιταλοεβραϊός Φλάβιος Μιθριδάτης (Guiglelmus Raimundus Moncada) μετέφρασε τό Μπαχίρ στα λατινικά. Ο Μιράντολα είχε πιστέψει τό έβραϊκό παραμύθι, ότι η Καμπαλάχ ήταν η προφορική παράδοση, που αποκάλυψε ο Θεός στον Μωσλή, στό όρος Σινά, όποτε την θεωρούσε θεϊκή γνώση και όχι δαιμονική λατρεία.

Μέσω των αποκρυφιστικών σπουδών του Μιράντολα εγκαινιάζεται μία νέα ομάδα «χριστιανών», που πιστεύουν ταυτόχρονα στον Χριστό και στον καμπαλισμό! Επίσης, εμφανίζεται και ένα πλήθος Ευρωπαίων, που άσχολούνται και με τον καμπαλισμό και με τον έρμητισμό, δηλαδή με έβραϊκή και αιγυπτιακή μαγεία, που πλέον βαδίζουν χέρι-χέρι στην Ευρώπη.

Δέν είναι έφικτό να εξετάσουμε αναλυτικά την διάδοση του καμπαλισμού και του έρμητισμού στην Ευρώπη, από την εποχή της

Αναγέννησης. Αξίζει μόνο, νά δοῦμε κάποια σημαντικά γεγονότα αὐτῆς πορείας. Μέσα στους κόλπους τῆς παπικῆς θρησκείας ἐμφανίστηκαν καί ἄλλοι χριστιανοί καμπαλιστές, ὅπως ὁ φραγκισκανός μοναχός Τζόρτζι (Francesco Giorgi) ἢ ὁ καρδινάλιος Βιτέρμπο (Egidius Giles Viterbo), πού πίστευαν ὅτι ἡ Καμπαλάχ ἀποδεικνύει τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Ἡ κατάσταση ἄρχισε νά ξεφεύγει τὸν 16ο αἰώνα, μὲ τὸν ἐρμητικό φιλόσοφο Πέτριτς (Francesco Patrizi) νά ζητᾶ νά ἀναγνωριστεῖ ἐπίσημα ὁ ἐρμητισμός ὡς χριστιανικό δόγμα καί τελικά ξεφύγε ἐντελῶς μὲ τὸν ἀποστάτη δομινικανό κληρικό Μπροῦνο (Giordano Bruno), ὁ ὁποῖος ἀρνήθηκε ἐπίσημα τὸν Χριστιανισμό καί πρότεινε νά ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὸν ἐρμητισμό.

Ἡ διάδοση τοῦ καμπαλισμοῦ καί τοῦ ἐρμητισμοῦ διευκολύνθηκε ἀπὸ ἄλλο ἓνα γεγονός, πού συγκλόνισε τὴν Εὐρώπη, τὴν Προτεσταντικὴ Μεταρρύθμιση. Ἡ θρησκευτικὴ τυραννία πού εἶχε ἐπιβάλει ὁ Πάπας στὶς ρωμαιοκαθολικὲς χῶρες προκαλοῦσε κατὰ καιροὺς ἐξεγέρσεις, πού συνήθως πνίγονταν στὸ αἷμα ἢ ὀδηγοῦσαν στὴν πυρὰ τοὺς ἐπαναστάτες, κατὰ τὴν συνήθη θηριώδη τακτικὴ τοῦ Πάπα.

Τελικά ἡ ἀντίδραση γενικεύθηκε τὸ 1517, μὲ τὸν γνωστό Γερμανό Μεταρρυθμιστὴ Μαρτίνο Λούθηρο καί συνδυάστηκε μὲ τὸ γεγονός ὅτι Γερμανοί καί Ἄγγλοι δέν ἤθελαν νά ὑποτάσσονται στὴν παπικὴ ἀλαζονεία. Αὐτόματα, σὲ αὐτὲς τὶς χῶρες καταργήθηκε ἡ Ἱερά Ἐξέταση, ὅποτε καμπαλιστές καί ἐρμητικοί μπορούσαν νά διαδίδουν τὶς ἰδέες τοὺς σχεδόν ἄφοβα. Τὸ ἀντιπαπικό κίνημα τοῦ Λούθηρου δημιούργησε τὴν Προτεσταντικὴ «ἐκκλησία», πού δέν μπόρεσε νά μείνει ἐνωμένη, ἀλλὰ διασπάστηκε σὲ Λουθηρανούς, Καλβινιστές καί Ἀγγλικανούς.

Ἡ διαίρεση τῆς Εὐρώπης σὲ Προτεστάντες καί Ρωμαιοκαθολικούς ἦταν ἡ ἀφετηρία γιὰ νά χυθεῖ ἄφθονο αἷμα στὴν Εὐρώπη, καθὼς ὁ Πάπας ἐπιχείρησε νά ἐπαναφέρει τοὺς Διαμαρτυρόμενους στὴν παπικὴ θρησκεία μὲ τὸν γνωστό «φιλόσοφο» τρόπο, δηλαδή μὲ σφαγές, πολέμους καί κάψιμο στὴν πυρὰ!

Ταυτόχρονα μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἐπανάσταση τοῦ Λούθηρου, τὸ 1517, ἄρχισε νά διαδίδεται ὁ καμπαλισμός στὶς γερμανόφωνες χῶρες τῆς Εὐρώπης, μέσα ἀπὸ τὸ ἔργο «*De arte cabalistica*», τοῦ

Γερμανοῦ φιλόλογου Καπνίωνος (Johannes Reuchlin), πού ἦταν μαθητὴς τοῦ Μιράντολα. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἢ προτεσταντικὴ σκέψη στὴν Εὐρώπη νά ἐπηρεαστεῖ ἄμεσα ἀπὸ τὸν καμπαλισμό καί, καθὼς Ἄγγλοι καί Γερμανοί κυριάρχησαν στὸν Δυτικὸ κόσμο, κυριάρχησε τελικά στὸν δυτικὸ τρόπο σκέψης Εὐρώπης καί Ἀμερικῆς μία κουλτούρα μὲ πολλὰ καμπαλιστικὰ στοιχεῖα.

Η. 5 Ροδοσταυρικὴ ἐπανάσταση

Ἰσως ἡ κορυφαία προσωπικότητα Εὐρωπαίου πού πίστευε ταυτόχρονα στὸν Χριστό καί στὸν ἀποκρυφισμό ἦταν ὁ Ἄγγλος μαθηματικός Ἰωάννης Ντῆ (John Dee). Ὁ Ντῆ μετατράπηκε σὲ ἱεραπόστολο αὐτῆς τῆς πλανημένης ἀντίληψης, νά συνδυάζει κανεὶς πίστη στὸν Χριστό, μελέτη θετικῶν ἐπιστημῶν καί μαγεία. Αὐτὸς ὁ παράλογος συνδυασμός δημιούργησε μία ὀλόκληρη πνευματικὴ παράδοση, πού θά ὀδηγήσει στὴν ἐμφάνιση τοῦ ροδοσταυρισμοῦ.

Ἡ δράση τοῦ Ντῆ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ὅπου τὸ 1558 ἔγινε ἐπιστημονικός σύμβουλος καί προσωπικός ἀστρολόγος τῆς βασίλισσας Ἐλισάβετ Α΄ (Elizabeth I Tudor). Ἀργότερα, ὁ Ντῆ πέρασε στὴν ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη καί τὸ 1583 βρέθηκε στὴν Πράγα, ὅπου γνωρίστηκε μὲ τὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἀψβούργων Ροῦντολφ Β΄ (Rudolf II), πού ἦταν φανατικός ὀπαδός τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί εἶχε μετατρέψει τὴν πόλη τῆς Πράγας σὲ πρωτεύουσα τοῦ ἐρμητισμοῦ καί τοῦ καμπαλισμοῦ!

Στὸ ἴδιο πνεῦμα μὲ τὸν Ροῦντολφ κινήθηκε καί ἄλλος ἓνας πολιτικός, ὁ πρίγκιπας Κρίστιαν Ἄνχαλτ (Christian of Anhalt-Bernburg). Ὁ Ἄνχαλτ ἦταν Προτεστάντης, πού ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Ντῆ, πίστευε ὅτι θά μπορούσαν οἱ Προτεστάντες νά ἀλλάξουν τὴν Εὐρώπη πρὸς τὸ καλύτερο καί νά θεμελιώσουν ἓναν καλύτερο κόσμο, πού θά βασιζέται στὸ τρίπτυχο τοῦ Ντῆ, χριστιανικὴ πίστη, ἐπιστημονικὴ γνώση καί ἐρμητικὴ μαγεία.

Ὁ Ἄνχαλτ καί οἱ ὁμοϊδεάτες του στὴν Γερμανία δημιούργησαν τὴν ομάδα τῶν ροδόσταυρων (rosicrucians). Κάποιοι ἀπὸ τοὺς ροδόσταυρους δημοσίευσαν στὸ Kassel τῆς Γερμανίας τὸ 1614 τὸ πρῶτο ροδοσταυρικὸ μανιφέστο, μὲ τίτλο Fama Fraternitatis

Roseae Crucis, μέ τό όποιο ἄρχισαν νά διαδίδουν τίς παράξενες ιδέες τους.

Αυτό πού ἔδωσε ἐλπίδες στους ροδόσταυρους ἦταν ὁ βασιλικός γάμος ἀνάμεσα σέ δύο ισχυρούς προτεσταντικούς βασιλικούς οἴκους τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀγγλίδας πριγκίπισσας Ἐλισάβετ (Elizabeth Stuart) καί τοῦ Γερμανοῦ πρίγκιπα Φρειδερίκου Ε' (Frederick V, Elector Palatinate) τό 1613.

Ὁ Ἄνχαλτ, πού ἦταν σύμβουλος τοῦ Φρειδερίκου, ἐπιχείρησε νά ἐνώσει τίς προτεσταντικές παρατάξεις ἐνάντια στόν παπισμό καί τά κατάφερε τό 1619, ὅταν οἱ Βοημοί (Τσέχοι) ἐπαναστάτησαν στήν Πράγα καί ἀνακήρυξαν βασιλιά τῆς Βοημίας τόν Φρειδερίκο.

Ὡστόσο, ὅπως ἀπέτυχε ἡ λουθηρανική ἐπανάσταση (δέν μπόρεσε νά κυριαρχήσει σέ ὅλη τήν Εὐρώπη), τήν ἴδια τύχη εἶχαν καί οἱ ροδόσταυροι. Δέν μπόρεσαν νά ἐξασφαλίσουν τήν στρατιωτική συμπαράσταση τοῦ Ἄγγλου βασιλιά James I (πού ἀρνήθηκε νά βοηθήσει τήν κόρη του καί τόν γαμπρό του) ἢ ἄλλων Γερμανῶν πριγκίπων καί νικήθηκαν ἀπό τά παπικά στρατεύματα στήν μάχη τοῦ Λευκοῦ Ὄρους (Battle of White Mountain 8/11/1620), ἔξω ἀπό τήν Πράγα.

Οἱ ροδόσταυροι, νικημένοι καί ἀπογοητευμένοι, κατάλαβαν ὅτι ἔπρεπε νά δράσουν μέ ἄλλη μέθοδο, ὑπόγεια καί ὄχι φανερή. Ἡ πανωλεθρία τοῦ 1620 ὀδήγησε τούς ροδόσταυρους στό νά καταφύγουν σέ κρυφή δράση καί νά ἐνσωματωθοῦν σέ ἄλλες ὁργανώσεις, μέσα ἀπό τίς ὁποῖες θά συνέχιζαν νά ἐργάζονται, γιά νά πραγματοποιήσουν τά ἐρμητικά τους ὄνειρα. Καί αὐτές οἱ ὁργανώσεις ἦταν τά πανεπιστήμια καί οἱ τεκτονικές στοές.

Η. 6 Λουριανικός Καμπαλισμός

Ενῶ διαδιδόταν ὁ καμπαλισμός στους Εὐρωπαϊούς λογίους κατά τόν 16ο αἰῶνα, ὑπῆρχαν ἐξελίξεις καί στό ἐσωτερικό τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους. Σέ αὐτό ἐπαιξε ρόλο τό πρόσωπο τοῦ Ἰσαάκ Λούρια (Yitzhak Luria), ὁ ὁποῖος μέ τήν δράση του ἔδωσε νέα ὄθηση στήν Καμπαλάχ. Οἱ μαθητές τοῦ Λούρια κατέγραψαν τίς (δαμονικές) ἐμπειρίες τοῦ δασκάλου τους, τίς διέδωσαν καί ἔτσι

ἐμφανίζεται μία νέα Καμπαλάχ, πού βρῆκε τεράστια ἀπήχηση στίς ἑβραϊκές κοινότητες.

Ὁ Λούρια πέθανε τό 1572, τό ἔτος πού οἱ παπικοί Γάλλοι ἔσφαζαν τούς προτεστάντες Γάλλους (Huguenots). Τό ἔργο του πρόσθεσε νέες πλανημένες ιδέες στήν ἤδη ὑπάρχουσα πλάνη. Μιλοῦσε γιά τήν ἀποκατάσταση (tikkun) τῶν ἀνθρώπων μέσω τῆς μετενσάρκωσης (gilgul), τήν συστολή (tzimtzum) τοῦ θεοῦ, γιά νά δημιουργηθεῖ ὁ κόσμος, καί πολλές ἄλλες φλυαρίες καί ἀνοησίες, μέ τίς ὁποῖες θά ἔπρεπε νά γελάει ὁ ἑβραϊκός λαός, ἀντί νά τίς ἐνστερνιστεῖ.

Μέ τήν ἐξάπλωση αὐτῆς τῆς νέας Καμπαλάχ τόν 17ο αἰῶνα, οἱ περισσότεροι Ἑβραῖοι ἀνά τόν κόσμο ἔγιναν καμπαλιστές, ἄν δέν ἦταν μέχρι τότε. Ὁ παλαιός ταλμουδισμός ὑποτάχθηκε σχεδόν ὀριστικά στόν καμπαλισμό καί τό ἑβραϊκό ἔθνος ἀπομακρύνθηκε ἀκόμη περισσότερο ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ θεός τοῦ Γνωστικισμοῦ εἶχε θριαμβεύσει σέ βάρος τοῦ Γιαχβέ τῆς Βίβλου, στίς καρδιές καί τίς συνειδήσεις τῶν Ἑβραίων.

Η. 7 Ἀγγλία, τό καταφύγιο τῶν ἀποκρυφιστῶν

Από τήν ἐποχή τῆς βασίλισσας Ἐλισάβετ Α' καί τοῦ ἐρμητικοῦ-καμπαλιστῆ Ντῆ ἡ Ἀγγλία εἶχε γίνει τό βασίλειο τῆς μαγείας. Ἀκόμη καί στήν ἀγγλική λογοτεχνία τῆς ἐποχῆς (Edmund Spenser, Christopher Marlowe, William Shakespeare), ὁ ἀποκρυφισμός ἦταν τό κυρίαρχο στοιχεῖο.

Κομβικό πρόσωπο στήν ἀλυσίδα τῶν Ἀγγλων ἀποκρυφιστῶν, μετά τόν Ντῆ, ἦταν ὁ πολιτικός καί φιλόσοφος Μπέικον (Roger Bacon). Ὁ Μπέικον ἔζησε τήν ἐποχή πού ἐμφανίστηκε ὁ γερμανικός ροδοσταυρισμός καί τό ἔργο του *The New Atlantis* ἔχει πολλές ὁμοιότητες μέ τά ροδοσταυρικά κείμενα. Περιγράφεται μία ἰδανική πολιτεία, ὅπου θά βασιλεύει ἡ χριστιανική πίστη μέ τήν ἐρμητική γνώση.

Στά μέσα τοῦ 17ου αἰῶνα ἡ κεντρική Εὐρώπη ταρασσόταν ἀπό τόν Τριακονταετή πόλεμο, πού ξεκίνησε μέ τά γεγονότα τῆς Πράγας τό 1620, ἀλλά καί ἡ Ἀγγλία συγκλονίστηκε ἀπό ἐσωτερικό ἐμφύλιο πόλεμο, πού ξέσπασε τό 1642 ἀνάμεσα στό Κοινοβούλιο

καί τόν βασιλιά Κάρολο Α΄. Οί δύο παρατάξεις πού μάχονταν, οί κοινοβουλευτικοί (Parliamentarians) καί οί βασιλικοί (Royalists) δίχασαν τήν ἀγγλική κοινωνία καί ἔκαναν ἀκόμη πιό ισχυρή τήν ἐπιθυμία νά ἐπικρατήσῃ εἰρήνη καί δικαιοσύνη, αὐτό πού ὄνειρευόνταν οί ροδόσταυροι.

Τό 1657, ὁ ἀρχηγός τῶν κοινοβουλευτικῶν στρατηγός Κρόμγουελ (Oliver Cromwell) ἔδωσε ἄδεια σέ μία ὁμάδα Ἑβραίων νά ἐγκατασταθοῦν στήν Ἀγγλία. Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν διωχθεῖ ἀπό τήν Ἀγγλία τό 1290 καί ὡς τήν ἐποχή τοῦ Κρόμγουελ ἀπαγορευόταν ἡ μόνιμη ἐγκατάστασή τους στό νησί. Ἀσφαλῶς, αὐτό τό γεγονός βοήθησε στήν περαιτέρω διάδοση τοῦ καμπαλισμοῦ στήν Βρεταννία.

Μέ τήν λήξη τοῦ ἐμφύλιου πολέμου καί τήν ἀποκατάσταση τοῦ βασιλιά Καρόλου Β΄ στόν ἀγγλικό θρόνο, τό 1660, ἰδρύθηκε καί ἡ Βασιλική Κοινωνία τοῦ Λονδίνου (Royal Society of London for Improving Natural Knowledge), δηλαδή ἕνα κρατικό ἐπιστημονικό ἴδρυμα, ἕνας σύνδεσμος θετικῶν ἐπιστημόνων. Μέλη αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου ἔγιναν οἱ κορυφαῖοι ἐπιστήμονες τῆς Ἀγγλίας, πολλοί ἀπό τοὺς ὁποίους ἦταν καί ἀποκρυφιστές.

Κάπως ἔτσι, ἡ Ἀγγλία ἔγινε τό καταφύγιο τῶν ροδόσταυρων καί τῶν πάσης φύσεως ἀποκρυφιστῶν. Κάτω ἀπό τόν μανδύα τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν τῆς Royal Society συνέχισαν νά ἐνεργοῦν ἐρμητικοί καί καμπαλιστές, πού ἀναζητοῦσαν τήν κρυμμένη γνώση τῆς φύσης καί τοῦ σύμπαντος.

Ἐνα ἀπό τά ἰδρυτικά μέλη ἦταν ὁ Ἡλίας Ἄσμολ (Elias Ashmole), ὁ ὁποῖος ἦταν χαρακτηριστική περίπτωση ἐπιστήμονα καί ἀποκρυφιστή. Ἦταν πολιτικός, νομικός, ἱστορικός, ἀστρολόγος, ἀλχημιστής, ροδόσταυρος καί θαυμαστής τοῦ Ντῆ. Παρόμοια περίπτωση ἦταν καί ὁ λίγο μεταγενέστερος Ἰσαάκ Νεύτων (πού διατέλεσε καί πρόεδρος τῆς Royal Society), ὁ ὁποῖος ἦταν ἐρμητικός καί ἀλχημιστής, ἐκτός ἀπό ἐπιστήμονα.

Η. 8 Ἡ μετάλλαξη τῆς Μασονίας

Εκτός ἀπό τήν ἐπιστήμη, οἱ ροδόσταυροι βρῆκαν ἄλλη μία φιλόξενη στέγη στήν Ἀγγλία, πού ἦταν οἱ τεκτονικές στοές. Ἄν

καί μέχρι σήμερα ὑπάρχει ἕνα πέπλο μυστηρίου, πού σκεπάζει τόν τεκτονισμό, κάποια πράγματα εἶναι σαφῆ. Οἱ τέκτονες ἢ μασόνοι (mason) ἦταν ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Μεσαίωνα σωματεῖα μαστόρων, οἰκοδόμων, πού ἐργάζονταν κυρίως στήν ἀνοικοδόμησι τῶν μεγαλοπρεπῶν καθεδρικῶν ναῶν τῆς Εὐρώπης.

Αὐτοί οἱ τεχνίτες εἶχαν πάντα ὡς ἐπικεφαλῆς ἕναν ἀρχιτέκτονα (πρωτομάστορα) καί συσκέπτονταν, γιά τά σχέδια τῆς οἰκοδομῆς, σέ καλύβες, πού τίς ὀνόμαζαν στοές (lodge). Τόν 17ο αἰῶνα εἶχε σταματήσει πιά ἡ μνημειακή ἀρχιτεκτονική, ἀλλά τουλάχιστον στήν Βρεταννία οἱ τέκτονες δέν ἔχασαν τήν ὀργάνωσή τους. Συνέχισαν νά συγκεντρώνονται σέ διάφορα κτήρια καί νά συναναστρέφονται, συζητώντας καί γιά φιλοσοφικά θέματα.

Μέ αὐτόν τόν τρόπο οἱ μασονικές στοές διατηρήθηκαν, ἀλλά μετατράπηκαν σέ φιλοσοφικές λέσχες, χωρίς ὁμῶς νά ἔχουν κάποια διάθεση συνωμοτική ἢ ἀνατρεπτική. Σύντομα, στίς στοές αὐτές ἄρχισαν νά γίνονται μέλη καί ροδόσταυροι, πού μετά τήν πανωλεθρία τοῦ 1620 βρῆκαν καταφύγιο στόν τεκτονισμό, ὅπου μπορούσαν νά συνεχίσουν τήν δράση τους.

Ἐπίσης, εἶναι πολύ πιθανόν σέ κάποιες στοές νά εἶχαν βρεῖ καταφύγιο καί οἱ Ναῖτες ἰππότες, πού σκόρπισαν στήν Εὐρώπη, μετά τόν διωγμό πού εἶχαν ὑποστεῖ ἀπό τόν Πάπα, στίς ἀρχές τοῦ 14ου αἰῶνα. Συνεπῶς, ἡ μασονία κατά τόν 17ο αἰῶνα στήν Εὐρώπη εἶχε ἀλλάξει δράση καί προσανατολισμό καί εἶχε ἀρχίσει νά γίνεται μία φιλοσοφική ἑταιρεία, ὅπου εἶχαν εἰσβάλλει καί ἄνθρωποι πού ἀσχολούνταν μέ τόν ἀποκρυφισμό.

Οἱ παλαιότερες γραπτές μαρτυρίες πού ἔχουμε σχετικά μέ τήν εἴσοδο στίς τεκτονικές στοές εἶναι ἀπό τόν Σκοτσέζο στρατιωτικό, διπλωμάτη, ἀλχημιστή καί φιλόσοφο Μόραϋ (Robert Moray) καί τόν γνωστό μας Ἡλία Ἄσμολ, οἱ ὁποῖοι ἦταν καί ἰδρυτικά μέλη τῆς Royal Society. Ὁ Μόραϋ μνήθηκε στήν μασονία τό 1641 καί ὁ Ἡλίας τό 1646. Μέ βάση τίς ἴδιες μαρτυρίες, ἀρκετοί ροδόσταυροι ἔγιναν μέλη τίς μασονίας μέχρι τά τέλη τοῦ 17ου αἰῶνα, ἀλλά ἦταν ὅλοι Βρεταννοί.

Ἡ πολιτική ταραχή, πού βίωσε ἡ Ἀγγλία τόν 17ο αἰῶνα, ὀδήγησε τά μέλη τριῶν μασονικῶν στοῶν Λονδίνου νά ἐνώσουν τίς δυνάμεις τους, ὥστε νά συμβάλουν στήν ἐπικράτηση τῆς πολιτικῆς

ομαλότητας και της δικαιοσύνης στην Βρεταννία. Αυτό έγινε στις 24/6/1717 και από την συνένωση των τριών στοών δημιουργήθηκε η μεγάλη μασονική στοά του Λονδίνου (Grand Lodge), που ήταν η «μητέρα» στοά της μασονίας στην Ευρώπη.

Λίγο αργότερα, τό 1723, η Μεγάλη Στοά ανέθεσε στον Σκοτσέζο συγγραφέα νά καταγράψει τό καταστατικό και την ιστορία των ελεύθερων μασόνων, όπως αυτοονομάζονταν, με τίτλο «*The Constitutions of the Freemasons*». Ωστόσο, τά πάντα άλλαξαν στην πορεία του τεκτονισμού, όταν συνέβη ένα ακόμη γεγονός, η εισβολή των Έβραίων καμπαλιστών στις μασονικές στοές.

Οί πρώτοι Έβραίοι εισήχθησαν στην Μεγάλη Στοά τό 1724 και με έντυπια ταχύτητα και μαεστρία επέβαλαν τον καμπαλισμό, ως τό βασικό δόγμα της μασονίας. Αλλά η πιό μεγάλη επιτυχία είναι ότι έλεγχαν τίς μασονικές στοές, χωρίς οί μασόνοι νά γνωρίζουν ποιός είναι ο πραγματικός άρχηγός και ποιοί οί άληθινοί στόχοι. Ατά τά γνώριζαν μόνο τά κορυφαία, τά ήγετικά στελέχη.

Η. 9 Σαμπαταϊστές και Τουρκοκαμπαλιστές

Τήν εποχή που η Βρεταννία γινόταν η στέγη των Ευρωπαίων άποκρυφιστών, στην άλλη μεριά της Ευρώπης, στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, συνέβη άλλο ένα γεγονός, που επηρέασε την ευρωπαϊκή ιστορία. Ήταν η εμφάνιση του ψευδομεσσία Σαμπαταί Τσεβί (Sabbatai Zevi ή Sabetay Sevi, 1626-1676), που γεννήθηκε στην Σμύρνη, ενώ οί πρόγονοί του ήταν Έβραίοι από την Πάτρα.

Ο Σαμπαταί ήταν όπαδός της λουριανικής αλλά και της πρακτικής Καμπαλάχ. Τό 1648 άνακήρυξε τον έαυτό του ως τον άναμένο μεσσία και άρχισε νά ταξιδεύει σε διάφορες πόλεις, που υπήρχαν έβραϊκές κοινότητες, για νά αποκτήσει όπαδούς. Κάποιοι ραββίνοι τον θεώρησαν τρελό και τον έδιωξαν, ενώ άλλοι τον πίστεψαν.

Επισκέφτηκε διάφορες πόλεις που άνηκαν τότε στην Οθωμανική αυτοκρατορία, όπως η Θεσσαλονίκη, Κωνσταντινούπολη, η Αθήνα, η Αλεξάνδρεια, τό Κάιρο και τέλος η Ιερουσαλήμ. Στην γειτονική πόλη της Γάζας γνώρισε άλλον ένα Έβραιο, τον Νάθαν,

που έγινε πιστός άκόλουθος, και έλεγε ότι ήταν... ο προφήτης Ηλίας, δίπλα στον «μεσσία» Σαμπαταί.

Η φήμη του Σαμπαταί διαδόθηκε με έντυπιακό τρόπο σχεδόν σε όλους τους Έβραίους της Ευρώπης. Ο «προφήτης» Νάθαν άρχισε νά διακηρύττει τό 1665 ότι οί άπανταχού Έβραίοι έπρεπε νά προετοιμαστούν, διότι την επόμενη χρονιά θά άρχιζε η μεσσανική εποχή, που εδώ και αιώνες περίμενε όλο τό έβραϊκό έθνος.

Ο ένθουσιασμός σε πολλές έβραϊκές κοινότητες ήταν άπερίγραπτος. Τό όνειρο όλων των Έβραίων, σε κάθε εποχή, ήταν νά δούν τον μεσσία, νά έρθει ο μεσσίας και νά φτιάξει τό αιώνιο κράτος του. Υπήρχαν όλόκληρες κοινότητες Έβραίων, όπως αυτή της Αβινιόν της Γαλλίας, που άρχισαν νά πουλάνε τίς περιουσίες τους και νά έτοιμάζονται νά φύγουν για την Ιερουσαλήμ, όπου θά γινόταν η ένθρόνιση του βασιλιά των Έβραίων, του μεσσία Σαμπαταί.

Τό γεγονός ότι σε κάποια μέρη της Ευρώπης οί Έβραίοι ύφίσταντο διωγμούς ή καταπίεση, συνέτεινε στό νά λαχταρούν την εμφάνιση του μεσσία και νά δούν στο πρόσωπο του Σαμπαταί αυτόν, που θά τους έβγαζε από τό άδιέξοδο. Σε άδιέξοδο, ώστόσο, άρχισαν νά οδηγούνται και οί Οθωμανοί, που φοβήθηκαν ότι τό κίνημα του Σαμπαταί θά μπορούσε νά δημιουργήσει επικίνδυνες καταστάσεις, στο έσωτερικό της αυτοκρατορίας.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι οί Τούρκοι συνέλαβαν τον Σαμπαταί, τον φυλάκισαν και τελικά τον όδήγησαν μπροστά στον Σουλτάνο της Κωνσταντινούπολης, όπως κάποτε όδήγηθηκε ο Χριστός στον Πόντιο Πιλάτο. Ο Σουλτάνος έθεσε στον Σαμπαταί τό ξεκάθαρο δίλημμα: ή θά τον εκτελοΰσαν ή θά γινόταν μουσουλμάνος.

Και, ώ του θαύματος, ο μεσσίας Σαμπαταί προτίμησε νά γίνει μουσουλμάνος, για νά αποφύγει τον θάνατο! Δικαιολόγησε, βέβαια, την άπόφασή του στους όπαδούς του, λέγοντας ότι ήταν έντολή θεού, που με αυτόν τον τρόπο ήθελε νά βοηθήσει και τους Τούρκους νά γνωρίσουν την άλήθεια. Τό αποτέλεσμα ήταν νά ακολουθήσουν κάποιοι από τους όπαδούς του τό παράδειγμα του Σαμπαταί και νά έξιλαμιστούν.

Αυτοί οί Έβραίοι που έγιναν μουσουλμάνοι όνομάστηκαν ντονμέδες (Donmeh), δηλαδή αυτοί που γύρισαν, που μεταστράφηκαν στο Ισλάμ. Η πλειοψηφία των ντονμέδων ήταν Έβραίοι της Θεσ-

σαλονίκης, πού από εκεί και έπειτα θεωρούνταν Τούρκοι, αλλά οι περισσότεροι από αυτούς συνέχισαν να πιστεύουν στον καμπαλισμό και να θυμούνται την έβραϊκή τους ταυτότητα.

Λξίζει να σημειωθεί και για τον Νάθαν, ότι πέθανε στην περιοχή των σημερινών Σκοπίων και εκεί βρίσκεται μέχρι σήμερα ο τάφος του. Αυτό το γεγονός οδηγεί τους σημερινούς Σιωνιστές, πού έλέγχουν και το άμερικανικό ΝΑΤΟ, να θεωρούν τά Σκόπια ιερή πόλη και να θέλουν να κατασκευάσουν το μεγάλο ψευδομακεδονικό κράτος!

Η. 10 Η γένεση του Σιωνισμού

Τό άποτυχημένο μεσσιανικό κίνημα του Σαμπατάι έπηρεάσε βαθύτατα την ψυχολογία και τον τρόπο σκέψης των καμπαλιστών Έβραίων. Πάνω πού πίστεψαν ότι είχε έρθει ή λύτρωση για τό έθνος τους, μέ τον έρχομό του μεσσία, άπογοητεύτηκαν και προβληματίστηκαν. Μεσσία περίμεναν και μεσσία δέν έβλεπαν! Πώς θά μπορούσαν να αντιμετώπισουν αυτό τό πρόβλημα;

Η περίπτωση του Σαμπατάι δέν ήταν ή μόνη, αλλά σίγουρα ήταν ή πιό συγκλονιστική. Υπήρξαν και παλαιότερα και άργότερα διάφοροι Έβραιοι, πού ισχυρίζονταν ότι είναι άπεσταλμένοι του θεού, αλλά άποδεικνύονταν ψευτες. Άλλη μία περίπτωση ήταν αυτή του Ιακώβου Φράνκ (Jacob Frank, 1726-1791), πού έλεγε ότι είναι ή μετενσάρκωση του Σαμπατάι! Δημιούργησε και αυτός Έβραίους όπαδούς, στην Πολωνία, πού τελικά έγιναν ρωμαιοκαθολικοί.

Όλα αυτά τά «μεσσιανικά» γεγονότα όδήγησαν μία ομάδα καμπαλιστών Έβραίων στην σκέψη ότι οι μεσσίες και οι προφήτες είναι επικίνδυνοι για τό ιουδαϊκό στοιχείο! Άν κάθε λίγο παρουσιάζονταν «μεσσίες», προξενούσαν ένθουσιασμό στους Έβραίους και στό τέλος άποδεικνύονταν άπατεώνες ή, άκόμη χειρότερα, μεταστρέφονταν σε άλλη θρησκεία και αποκόβονταν από τό έβραϊκό έθνος, στό τέλος οι Έβραιοι θά έσβηναν.

Συνεπώς, ή λύση για τους καμπαλιστές Έβραίους θά ήταν να βάλουν στην άκρη τους μεσσίες και τους προφήτες και να εργαστούν από μόνοι τους, ώστε να δημιουργήσουν την παγκόσμια και αιώνια

αυτοκρατορία των όνείρων τους. Θα έπρεπε να φτιάξουν τό κράτος του μεσσία χωρίς τον μεσσία, έστω και αν αυτό ήταν έντελώς ανατρεπτικό και αντίθετο προς τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης. Και όταν θά ήταν όλα έτοιμα, θά έβαζαν και κάποιον μεσσία, για να τους κυβερνήσει, σαν τό κερασάκι στην τούρτα!

Ακριβώς αυτή ή ομάδα των καμπαλιστών Έβραίων ήταν αυτή πού δημιούργησε τον Σιωνισμό, δηλαδή την προσπάθεια δημιουργίας ενός πανίσχυρου έβραϊκού κράτους μέ πρωτεύουσα την Ίερουσαλήμ, τό όποιο θά αναβίωνε τό αρχαίο κράτος του Ίσραήλ, του Δαβίδ και του Σολομώντα. Και αυτό θά γινόταν όχι μέ την χάρη του Θεού και την δράση του Μεσσία, αλλά μέ την δύναμη της καμπαλιστικής μαγείας και του Έωσφόρου.

Άλλά και αν κατάφεραν να ύλοποιήσουν αυτό τό παρανοϊκό σχέδιο, πώς θά έπειθαν τους άλλους λαούς, ιδίως τους χριστιανικούς, ότι ήρθε ο μεσσίας και όλοι οι άνθρωποι του κόσμου θά έπρεπε να τον προσκυνήσουν; Εφόσον οι Χριστιανοί πίστευαν ότι ο Μεσσίας είναι ο Ίησους Χριστός, δέν υπήρχε περίπτωση να αποδεχθούν κάποιο άλλο πρόσωπο, στην θέση του Μεσσία.

Συνεπώς, έπρεπε να λύσουν και αυτό τό πρόβλημα. Δέν μπορεί να υπάρχουν δύο μεσσίες, δύο βασιλιάδες στον ίδιο θρόνο. Και μέσα στις φιλοδοξίες των καμπαλιστών Έβραίων ήταν ο βασιλιάς τους, ο μεσσίας τους, να γίνει βασιλιάς όλων των ανθρώπων πάνω στην γη. Όλοι να προσκυνήσουν, όλοι να λατρέψουν σαν θεό τον μεσσία των Έβραίων. Αυτό, εξάλλου, είναι και ο πόθος του Διαβόλου, να πάρει την θέση του άληθινού Θεού, να τον λατρεύει για πάντα όλόκληρη ή ανθρωπότητα.

Όταν ο 17ος αιώνας έσβηνε στην Εύρώπη και άνέτειλε ο έπόμενος, ή έρμητική και ή καμπαλιστική μαγεία είχε δηλητηριάσει τόσο την εύρωπαϊκή όσο και την έβραϊκή σκέψη. Οι κορυφαίες προσωπικότητες του έπιστημονικού χώρου ήταν έρμητικοί, καμπαλιστές ή και τά δύο μαζί, όπως και οι κορυφαίοι ραββίνοι των Έβραίων. Άλλά οι Εύρωπαίοι αποκρυφιστές, σε σχέση με τους Έβραίους «συναδέλφους» τους, δέν μισούσαν τό πρόσωπο του Ίησού Χριστού. Συνέχισαν να πιστεύουν ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, ο Μεσσίας της Παλαιάς Διαθήκης, έστω και αν σε όλα τά άλλα ήταν βυθισμένοι σε πλάνες και αίρέσεις.

Ἄν ἐξαιρέσουμε τόν Μπροῦνο, ὁ ὁποῖος δημόσια ζήτησε νά καταργηθεῖ ὁ Χριστιανισμός καί νά ἐπιβληθεῖ ὁ ἐρμητισμός, ὡς θρησκεία τῆς Εὐρώπης, ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι Εὐρωπαῖοι δέν εἶχαν ἐχθρική διάθεση πρὸς τόν Χριστιανισμό ἢ, τουλάχιστον, δέν τό ἐκδήλωναν. Αὐτό ἦταν ἓνα βασικό ἐμπόδιο στὰ σχέδια τῶν Ἑβραίων, πού ἀποφάσισαν νά τό λύσουν μέ τήν δράση τους, ἀπό τόν 18ο αἰῶνα καί ἔπειτα.

Η. 11 Ἡ δράση τῶν Σιωνιστῶν

Οἱ καμπαλιστές Ἑβραῖοι εἶχαν σκοπό νά οἰκοδομήσουν τήν αὐτοκρατορία τους, χωρίς ὅμως νά ἔχουν ἐργάτες. Ἔπρεπε νά ἀλλάξουν ριζικά τίς πολιτικές καί οἰκονομικές δομές ὄχι μόνο τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἀλλά σχεδόν ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Καί, παράλληλα, ἔπρεπε νά καταργήσουν τήν πίστη τῶν Χριστιανῶν, νά ξεριζώσουν γιά πάντα ἀπό τό μυαλό τῶν Χριστιανῶν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὁ Μεσσίας.

Μόλις θά ἐκθρονιζόταν ὁ Χριστός ἀπό τήν θέση τοῦ Μεσσία, τότε θά μπορούσαν νά ἐνθρονίσουν στήν κενή θέση τόν δικό τους, τόν καμπαλιστικό ψευδομεσσία, τόν θεϊκό βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος θά λειτουργοῦσε στό ἐξῆς ἀντί τοῦ Χριστοῦ, ἄρα θά ἦταν ὁ Ἀντί-χριστος! Ἀσφαλῶς, ὅλα αὐτά τά ἐξωφρενικά σχέδια δέν ἦταν σκοπός ὄλων τῶν Ἑβραίων, ἀλλά μιᾶς συγκεκριμένης ομάδας καμπαλιστῶν Ἑβραίων, πού ὀνομάστηκαν Σιωνιστές.

Σιωνιστές, ἐπομένως, δέν εἶναι τό σύνολο τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς, ἀλλά συγκεκριμένοι Ἑβραῖοι, λάτρεις τοῦ Ἐωσφόρου, πού ἀποφάσισαν νά ἐργαστοῦν, ὥστε νά γκρεμίσουν καθετί πού ἔχει σχέση μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά ἐπικρατήσῃ στήν γῆ τό θέλημα τοῦ Διαβόλου.

Ὁ πρῶτος στόχος τῶν Σιωνιστῶν ἦταν νά ἐξασφαλίσουν ἐργατικό δυναμικό. Εἶχαν ὀργάνωση μεταξύ τους, εἶχαν διοίκηση καί σχέδιο, ἀλλά δέν εἶχαν στρατό, φαντάρους, ἐργάτες. Ὅποτε, ἔπρεπε νά χρησιμοποιήσουν τίς ἤδη ὑπάρχουσες ομάδες «ἐργατῶν» τῆς Εὐρώπης, δηλαδή τούς μασόνους καί τούς ροδόσταυρους!

Ἄν κατάφεραν νά διεισδύσουν οἱ Σιωνιστές στίς τεκτονικές

στοές καί στίς ροδόσταυρικές ἀδελφότητες καί νά τίς ἐλέγξουν, ἀμέσως θά εἶχαν ἔτοιμο στρατό, καί πεζικό καί εἰδικές δυνάμεις! Καί πράγματι, κατά τήν διάρκεια τοῦ 18ου αἰῶνα οἱ Σιωνιστές πάλεψαν καί τά κατάφεραν νά κυριαρχήσουν σέ αὐτούς τούς δύο χώρους.

Ἡ ἐπιδεξιότητα καί ἡ εὐστροφία, πού ἐπέδειξαν οἱ Σιωνιστές, προκειμένου νά πάρουν τά ἡνία τῆς μασονίας καί τοῦ ροδόσταυρισμοῦ στήν Εὐρώπη, μᾶς ἀφήνει κατάπληκτους. Δυστυχῶς, ὅμως, ὅλη αὐτή ἡ μαεστρία γινόταν γιά τήν καταστροφή τῆς ἀνθρωπότητας, ὄχι γιά τήν πρόοδο.

Οἱ Σιωνιστές δροῦσαν ταυτόχρονα σέ πολλά ἐπίπεδα, πολιτικό, κοινωνικό, θρησκευτικό, ἐπιστημονικό, καλλιτεχνικό. Δέν ἄφησαν τομέα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, στόν ὁποῖο νά μὴν ἔχουν συμμετοχή καί ἐπιρροή.

Θ. Ὁ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΩΝ

Θ. 1 Πρωσία, τό κάστρο τῆς συνωμοσίας

Η καμπαλιστική μασονία ἐπεκτάθηκε ἀπό τό Λονδίνο σέ πολλές ἄλλες εὐρωπαϊκές πόλεις. Τό 1721 στήν Κωνσταντινούπολη, τό 1725 στό Παρίσι, τό 1728 στήν Μαδρίτη, τό 1731 στήν Χάγη, τό 1733 στό Αμβούργο, τό 1751 στήν Σμύρνη, ἀλλά παράλληλα ἐξαπλώθηκε καί στήν Βόρεια Ἀμερική. Ὁ ἀγώνας τῶν Σιωνιστῶν ἦταν σταθερά νά ἐλέγχουν ὑπογείως τήν κάθε μασονική στοά, πού ἰδρυόταν, ὥστε νά μήν ξεφύγει κανείς ἀπό τόν ἐλεγχό τους.

Πολύτιμος σύμμαχος, σέ αὐτόν τόν ἀγῶνα, ἦταν ὁ βασιλιάς τῆς Πρωσίας Φρειδερίκος Β΄ (Frederick II the Great, King of Prussia, 1712-1786). Ἡ Πρωσία (Prussia ἢ Borussia) ἦταν τό βορειοανατολικό τμήμα τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία ἦταν στήν θεωρία μόνο ἓνα κράτος, ἡ Ἁγία Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία, ἀλλά στήν πράξη ἦταν κατακερματισμένη σέ πολλά κρατίδια, ἄλλα μικρότερα, ἄλλα μεγαλύτερα.

Στό πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου οἱ Σιωνιστές βρῆκαν τόν ἰδανικό συνεργάτη. Ἦταν βασιλιάς ἑνός πλούσιου καί ἰσχυροῦ κράτους, ἦταν (στά χαρτιά) Προτεστάντης, ἄρα φανατικός ἐχθρός τοῦ Πάπα καί τῶν ὑπόλοιπων ρωμαιοκαθολικῶν βασιλείων, ἰδίως τῆς Γαλλίας, μορφωμένος καί ὑπέρμετρα ἀνήθικος (ἦταν κίναϊδος καί μισογύνης).

Ὅπως φαίνεται, ὁ Φρειδερίκος ἦταν κρυφοσατανιστής, καθῶς ἀσχολήθηκε μέ ὅλες τίς ὁμάδες πού σχετίζονταν μέ τόν ἀποκρυφισμό, μέ τούς μασόνους, τούς ροδόσταυρους καί τούς καμπαλιστές Ἑβραίους. Τό σίγουρο εἶναι ὁ Φρειδερίκος προσπάθησε νά ὀργανώσει ὅλες τίς ἀντιπαλικές συνιστώσες τῆς Εὐρώπης καί νά στήσει μία εὐρύτερη συνωμοσία, γιά νά συντρίψει τούς ἀντιπάλους του καί νά ἐπεκτείνει τήν κυριαρχία τῆς Πρωσίας.

Οἱ περισσότεροι στόχοι τοῦ Φρειδερίκου ταυτίζονταν μέ αὐτούς

τῶν Σιωνιστῶν, ὁπότε συνεργάστηκαν, ὁ ἓνας χρησιμοποίησε τόν ἄλλον. Ὁ Φρειδερίκος χρησιμοποίησε τούς Ἑβραίους γιά εἰδικές ἀποστολές, κυρίως στόν τομέα τῆς οἰκονομίας, ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι τόν χρησιμοποίησαν γιά ἀποκτήσουν ἓνα κράτος, ἀπόλυτα ἐλεγχόμενο ἀπό αὐτούς.

Θ. 2 Ἡ γερμανο-γαλλική μασονία

Ο Φρειδερίκος μνήθηκε στήν μασονία τό 1738 καί τό 1740 στέφθηκε βασιλιάς τῆς Πρωσίας. Ἀμέσως ἔγινε πρόεδρος τῆς μασονικῆς στοᾶς τοῦ Charlottenburg καί ἀνέλαβε ἡγετικό ρόλο στόν χῶρο τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τεκτονισμοῦ. Χάρη στίς ἐνέργειές του οἱ ἀπόγονοι τῶν Ναϊτῶν ἱπποτῶν, πού ζοῦσαν στήν Γερμανία, ἐντάχθηκαν στίς στοές καί ἔτσι Ναῖτες καί μασόνοι ἐνώθηκαν.

Στά μέσα τοῦ 18ου αἰώνα, μέ τήν καθοδήγηση τοῦ Φρειδερίκου, ἡ μασονία ἀπέκτησε πολλούς βαθμούς μύησης (συνολικά 33). Οἱ χαμηλόβαθμοι μασόνοι ἦταν τά παιδιά «γιά ὅλες τίς δουλειές», ἀπλοί φαντᾶροι καί ὑπαξιωματικοί! Ἀπό τόν 18ο βαθμό καί ἔπειτα ἄρχιζαν οἱ θέσεις τῶν ἐκλεκτῶν, τῶν ἀνθρώπων πού ἄρχιζαν νά γνωρίζουν τό ἀποκρυφιστικό καί ἀντιχριστιανικό βάθος τῆς μεταλλαγμένης μασονίας.

Καθῶς ὁ τεκτονισμός τοῦ Φρειδερίκου ἐξαπλωνόταν σάν τόν ἰστό τῆς ἀράχνης, ἐνσωμάτωσε ἐκτός ἀπό τούς Ναῖτες καί ἄρκετούς Γερμανούς ροδόσταυρους, γι' αὐτό καί ὁ 18ος βαθμός τῆς μασονίας ὀνομάστηκε *Ροδόσταυρος Ἰππότης* (Rose-Croix Knight), μέ σύνθημα *Ignis Nitrum Roris Invenitur* ἢ *Ignis Natura Renovatur Integra* (μέ τήν φωτιά ἀναπλάθεται τό σύμπαν).

Παράλληλα, ὁ Φρειδερίκος συνέδεσε μέ τήν μασονία καί τούς ἐπιστήμονες τῆς Εὐρώπης, ὥστε ἡ μασονία νά ἀποκτήσει ἐκτός ἀπό τό ἱπποτικό πνεῦμα καί ἐπιστημονικό χαρακτήρα. Γι' αὐτό κάλεσε στήν αὐλή του τόν διάσημο Γάλλο φιλόσοφο καί μασόνο Βολταῖρο, ὁ ὁποῖος ἔγινε βασικό στέλεχος στό ἀντιχριστιανικό ἐπιτελεῖο, τό ὁποῖο στήθηκε στήν Πρωσία.

Ὁ Βολταῖρος, πέρα ἀπό τήν σχέση ἀρσενικοκοιτίας πού ἀνέπτυξε μέ τόν Φρειδερίκο, παρείχε πληθῶς ἀπό ἱστορικές γνώσεις στά στε-

λέχη της μασονίας. Προφανώς, ο Βολταίρος ανέλαβε να ερευνήσει και να διδάξει στους μασόνους τις θεωρίες όλων των αρχαίων και μεσαιωνικών θρησκευτών, από τα μυστήρια της αιγυπτιακής Ίσιδος και τα Έλευσίνια μυστήρια ως τον ζωροαστρισμό και τον ινδουισμό.

Η παρουσία των ροδόσταυρων εξασφάλιζε την εισαγωγή της έρμητικης μαγείας στις στοές και οι καμπαλιστές Έβραιοι δίδασκαν την καμπαλιστική μαγεία και όλα τα δηλητηριώδη στοιχεία, που διατήρησε ο έβραϊκός Γνωστικισμός. Μέ αυτήν την διαδικασία σχηματίστηκε μία τεράστια πνευματική... χωματερή, όπου μαζεύτηκε κάθε θρησκευτικό ή φιλοσοφικό σκουπίδι του παρελθόντος.

Θ. 3 Πυθαγόρας και τεκτονισμός

Όταν ολοκληρώθηκε η εργασία του Φρειδερίκου και των συνεργατών του, τό 1786, ο τεκτονισμός δεν είχε καμία σχέση με αυτό που ήταν τό 1717, όταν ξεκίνησε στό Λονδίνο. Είχε μετατραπεί σέ ένα θρησκευτικό πολυκατάστημα, που είχε στην βιτρίνα του και προϊόντα έλληνικης φιλοσοφίας, γιά να προσελκύει τούς πελάτες!

Βέβαια, αυτή ή φιλοσοφία των μασονικών στοών δεν ήταν ή γνήσια έλληνική φιλοσοφία των κλασικών χρόνων, αλλά ή νοθευμένη φιλοσοφία των ρωμαϊκών χρόνων, που όπως είδαμε σέ προηγούμενο κεφάλαιο, είχε αλλοιωθεί από τόν αποκρυφισμό της Μέσης Ανατολής. Και ο Πυθαγόρας, που έγινε ο ήρωας των μασόνων, τί σχέση έχει τελικά μέ τόν τεκτονισμό;

Η απάντηση είναι σαφής: καμία! Στίς μασονικές στοές δεν διδάσκεται ή αυθεντική πυθαγόρεια φιλοσοφία, αλλά ο νεοπυθαγορισμός, ανακατωμένος μέ καμπαλισμό. Τό ότι οί μασόνοι υιοθέτησαν κάποια στοιχεία των πυθαγορείων, όπως τά κρυφά σημεία αναγνώρισης, δεν τούς καθιστά συνέχεια του θιάσου, που ίδρυσε ο Πυθαγόρας.

Η εταιρεία του Πυθαγόρα απευθυνόταν σέ άνδρες και γυναίκες, ενώ ή μασονία αποκλειστικά σέ άνδρες, όπως ο αρχαίος μιθραϊσμός. Ο Πυθαγόρας αγκάλιασε τά κατώτερα στρώματα της κοι-

νωνίας, ενώ οί μασόνοι έψαχναν γιά πλούσιους και μορφωμένους, γιά τήν ύψηλή κοινωνία. Αλλά, πάνω από όλα, ο Πυθαγόρας συνέστησε μία μυστική εταιρεία, μέσα στην οποία ήταν φανερός και ο αρχηγός και ο σκοπός της εταιρείας.

Στήν μασονία ο αρχηγός είναι άόρατος και ο σκοπός άγνωστος. Πέρασαν πολλά χρόνια γιά να αποκαλυφθεί ότι ο αρχηγός είναι μία ομάδα Έβραίων Σιωνιστών και ο σκοπός είναι να δημιουργηθεί τό κράτος του Αντιχρίστου. Αλλά, ακόμη και σήμερα, οί μασόνοι άρνούνται προκλητικά να παραδεχθούν αυτές τίς αλήθειες και συνεχίζουν τά παραμύθια μέ τήν φιλοσοφία και τήν συναδέλφωση των ανθρώπων.

Θ. 4 Αντίχριστοι και άνθέλληνες

Ο Βολταίρος παρίστανε τόν ιστορικό. Έννοείται ότι είχε πολύ καλή γνώση της ιστορίας, αλλά δεν τόν ενδιέφερε να καταγράψει τήν αλήθεια, αλλά να κάνει προπαγάνδα εναντίον του Χριστιανισμού και της έλληνορθόδοξης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, της Ρωμανίας (του Βυζαντίου).

Άς δοθμε τί έλεγε: «Υπάρχει μία ιστορία πολύ περισσότερο γελοία από τήν ρωμαϊκή ιστορία από τήν εποχή του Τάκιτου, ή βυζαντινή ιστορία. Αυτή ή ανάξια λόγου συλλογή δεν περιέχει τίποτε άλλο, παρά μόνο πομπώδεις διακηρύξεις και θαύματα. Είναι τό βδέλυγμα του ανθρώπινου πνεύματος, όπως ή έλληνική αυτοκρατορία υπήρξε τό βδέλυγμα της οικουμένης. Οί Τουρκοί τουλάχιστον ήταν πίο σωστοί, νίκησαν, χάρηκαν και έγραψαν ελάχιστα.»

Στό ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε τήν ίδια εποχή άλλος ένας μασόνος ψευδο-έπιστήμονας, ο Άγγλος Γκίμπων (Edward Gibbon), ο οποίος έγραψε τό 1774 τήν ιστορία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (The History of the Decline and Fall of the Roman Empire), όπου ταυτίζει τόν Χριστιανισμό μέ τήν βαρβαρότητα και τόν ξεπεσμό.

Οί μασόνοι μισθοφόροι είχαν πάρει ξεκάθαρη έντολή από τόν Σιωνισμό, να χλευάζουν και να συκοφαντούν τόν Χριστιανισμό και τήν Ρωμανία. Τό μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: όσο οί Έλληνες ήταν ειδωλολάτρες, ήταν καλοί, ήταν σοφοί. Μόλις έγιναν Χριστιανοί,

έγιναν κακοί, έγιναν κτήνη. Αυτό είναι γενικότερα τό επιστημονικό συμπέρασμα τῆς καμπαλιστικῆς μασονίας, ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἦταν ὠραία ἐποχή γιά τήν Εὐρώπη, ἐνῶ ὁ Χριστιανισμός ἔφερε τό σκοτάδι, τήν ἀποκτίνωση.

Θ. 5 Ὁ Διαφωτισμός τοῦ Σκότους

Ἡ δόλια δράση τῆς σατανικῆς ομάδας τοῦ Φρειδερίκου δέν τελειώνει ἐδῶ. Συνεχίζει μέ τήν ἔκδοση ἑνός πολύτομου ἔργου, τῆς Ἐγκυκλοπαίδειας (*Encyclopedie*), πού ἀνέθεσε ὁ Φρειδερίκος σέ ἄλλους δύο Γάλλους, τόν Ντιντερό καί τόν Νταλαμπέρ. Μέ τήν Ἐγκυκλοπαίδεια μεταφυτεύτηκαν οἱ μασονικές ἰδέες στόν χῶρο τῆς ἐπιστήμης καί ἐγινε μία ὑψηλοῦ ἐπιπέδου προπαγάνδα, μέ ἔντονα ἀντιχριστιανικό καί ἀντιβασιλικό ὕφος.

Ἔτσι, τά κορυφαία στελέχη τῆς γαλλικῆς διανόησης, καλά πληρωμένα ἀπό τό γερμανικό ταμεῖο τῆς Πρωσίας, ἐτοίμασαν τίς συνειδήσεις τῶν Γάλλων, ὥστε νά ἀποδεχτοῦν τήν σχεδιαζόμενη ἐπανάσταση. Ἐκαναν γερή πλύση ἐγκεφάλου στήν γαλλική ἀστική τάξη, ὥστε νά μισήσει τόν Χριστιανισμό καί τήν μοναρχία.

Εἰδικά ὁ Νταλαμπέρ ἐπισκέφτηκε τόν Φρειδερίκο στήν Πρωσία, τό 1755 καί ξανά τό 1763, γιά νά εἰσπράξει τήν ἀμοιβή του ἀπό τόν Γερμανό βασιλιά. Καί ἐνῶ στήν Ἐγκυκλοπαίδεια ἔριχνε λάσπη στόν βασιλιά τῆς Γαλλίας καί τό βασιλικό πολίτευμα, ὅταν ἔφτασε στό γράμμα Π (P, Prussia) ἐξυμνοῦσε τόν φωτισμένο βασιλιά τῆς Πρωσίας καί τό ἐκεῖ βασιλικό πολίτευμα!

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἐπιστήμονες ἦταν οἱ Γάλλοι φιλόσοφοι, οἱ Διαφωτιστές. Πληρωμένοι πράκτορες ἑνός βρώμικου συστήματος, τῆς γερμανικῆς μεγαλομανίας καί τοῦ ἑβραϊκοῦ Γνωστικισμοῦ. Διεστραμμένοι ἀπατεῶνες, βουτηγμένοι στήν ἀκολασία καί τόν ἀποκρυφισμό, πού ἦταν πρόθυμοι νά γράψουν καί νά διδάσκουν τά πάντα, γιά χάρη τοῦ χρήματος.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς φαινόμενο, τοῦ μισθοφόρου ἐπιστήμονα, τό ξανασημαντᾶμε στήν περίπτωση τοῦ Μάρξ καί τοῦ Ρότσιλτ, ὅπως θά δοῦμε σέ ἐπόμενο κεφάλαιο. Ὁ κορυφαῖος καπιταλιστής Ρότσιλτ χρηματοδοτοῦσε τόν Μάρξ, γιά νά γράφει βιβλία ἐναντίον τοῦ

καπιταλισμοῦ! Ἐδῶ, ὁμως τίθεται τό ἐξῆς ἐρώτημα: ποιός φταίει περισσότερο, αὐτός πού πληρώνεται γιά νά γράφει ἐπιστημονικές ἀνοησίες ἢ αὐτός πού τίς πιστεύει;

Ὁ Νταλαμπέρ, ὁ Μάρξ καί τόσοι ἄλλοι ἀπατεῶνες πῆραν τόν μισθό τους καί ἐκτέλεσαν τήν ἀποστολή τους. Οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, πού διάβασαν τά βιβλία τους, γιατί δέν ἀντέδρασαν; Γιατί ὁ γαλλικός λαός πίστεψε στά παραμύθια τῶν Διαφωτιστῶν; Γιατί οἱ Εὐρωπαῖοι, πού ἐγιναν μαρξιστές, ἀποδέχτηκαν τά ψέματα ἑνός Ἑβραίου σατανιστῆ; Εὐθύνη δέν ἔχει μόνο ὁ ἀπατεῶνας, ἀλλά καί αὐτός πού ἀποδέχεται τήν ἀπάτη.

Θ. 6 Ὁ Μεγάλος Χαγάνος τοῦ Σιωνισμοῦ

Ὁ Φρειδερίκος τῆς Πρωσίας, ὅπως προαναφέραμε, συνεργάστηκε μέ τοὺς καμπαλιστές Ἑβραίους, μέ διάφορους τρόπους. Ὁ κορυφαῖος ἀπό αὐτούς τοὺς Ἀσκεναζί (Ἑβραῖοι τῆς Γερμανίας) ἦταν ἕνας νεαρός Ἑβραῖος ἀπό τήν Φρανκφούρτη, ὁ Ρότσιλτ (Mayer Amschel Rothschild, 1744-1812). Δέν εἶναι βέβαιο τό πῶς κατάφερε αὐτός ὁ «πολλά ὑποσχόμενος νέος» νά τρυπώσει στήν αὐλή τοῦ Φρειδερίκου, ἀλλά αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι ὅτι ὁ βασιλιάς τῆς Πρωσίας ἐκτίμησε τήν πονηριά του καί τόν προώθησε στά ὑψηλά κλιμάκια τοῦ κράτους.

Στό πρόσωπο τοῦ Ρότσιλτ εἶδαν καί οἱ ὑπόλοιποι Σιωνιστές Ἑβραῖοι (ὅπως ἡ οἰκογένεια Oppenheimer) τόν ἄνθρωπο, πού θά μπορούσε νά γίνει «ἀρχιστράτηγος» στόν καμπαλιστικό στρατό, πού ἐτοίμαζαν σέ ὅλη τήν διάρκεια τοῦ 18ου αἰῶνα, μέ τήν συνεργασία τοῦ Φρειδερίκου. Γι' αὐτό καί τόν στήριξαν καί τοῦ συμπαράσταθηκαν, μέ ἀποτέλεσμα ὁ Ρότσιλτ νά ἀναδειχθεῖ, σάν ἄλλος Τζένκις Χάν, ὁ στρατηλάτης τῶν Σιωνιστῶν πρὸς τήν παγκόσμια αὐτοκρατορία.

Τό 1769 ὁ Ρότσιλτ ἐγινε κάτι σάν ὑπουργός οἰκονομικῶν (Court Factor) στό γερμανικό κρατίδιο τῆς Ἑσσης (Hessen-Kassel), ὅταν τοπικός βασιλιάς (Landgraf) ἦταν ὁ συνονόματος μέ τόν βασιλιά τῆς Πρωσίας, Φρειδερίκος Β'. Μία ἀπό τίς πρῶτες ἐνέργειες τοῦ Ρότσιλτ ἦταν νά συστήσει δική του τράπεζα καί, ὅταν τό 1776 ξέ-

σπασε ή επανάσταση στην Αμερική, ο Ρότσιλτ συμβούλεψε τον Φρειδερίκο να «νοικιάσει» Γερμανούς στρατιώτες (Hessians) προς την Βρεταννία, μέσα από τους οποίους κέρδισαν άφθονα χρήματα.

Η θέση του Ρότσιλτ ισχυροποιήθηκε ακόμη περισσότερο το 1785, όταν στον θρόνο ήρθε ο γιός του Φρειδερίκου (της Έσσης), ο Ούιλιαν (Wilhelm I ή William IX), στά χρόνια του οποίου ο Ρότσιλτ έγινε ο απόλυτος κυρίαρχος του κρατιδίου, καθώς ο διεφθαρμένος Ούιλιαν είχε τυφλή έμπιστοσύνη στον Ρότσιλτ.

Θ. 7 Ίλλουμινάτοι

Ο ί καμπαλιστές Άσκεναζί Έβραίοι ήταν πλέον πανίσχυροι στην Γερμανία, με την προσθήκη και του Ρότσιλτ στο δυναμικό της ομάδας! Ο Σιωνισμός δέν ήταν πλέον μία ομάδα όνειροπόλων Έβραίων, αλλά μία πολύ καλά οργανωμένη μυστική εταιρεία, με άφθονο χρήμα στά χέρια της και ένα ολόκληρο δίκτυο μασονικών στοών, στην διάθεσή της.

Τά θεμέλια είχαν τεθεί και τώρα έπρεπε να αρχίσει ή άνοικοδόμηση αυτής της άόρατης αυτοκρατορίας. Αλλά παράλληλα, όπως εξηγήσαμε, έπρεπε να γκρεμιστεί ή παλιά Εύρώπη, γιά να χτιστεί στην θέση της τό σιωνιστικό βασίλειο. Ακριβώς γιά αυτό τό γκρέμισμα δημιούργησαν μία ακόμη μυστική εταιρεία, με επικεφαλής έναν ακόμη Γερμανό επιστήμονα με άντιχριστιανικά φρονήματα, τον Βαυαρό καθηγητή Νομικής Βάιςχαουπτ (Johann Adam Weishaupt, 1748-1830).

Η νέα αυτή εταιρεία ήταν τό λεγόμενο τάγμα τών ίλλουμινάτων (illuminati) ή Πεφωτισμένων, πού ιδρύθηκε την 1η Μαΐου 1776. Η όνομασία ίλλουμινάτοι ενδέχεται να προήλθε από τον μανιχαϊσμό, καθώς οί όπαδοί του Μάνη όνομάζονταν «φωτισμένο». Ο Βάιςχαουπτ είχε ιδιαίτερη άδυναμία στους αρχαίους Πέρσες, στον ζωροαστρισμό, τον μιθραϊσμό. Χρησιμοποίησε τό αρχαίο περσικό ήμερολόγιο, την λατρεία της φωτιάς και πολλά μιθραϊκά στοιχεία, όπως τους ποικίλους βαθμούς μύησης ή τό φρυγικό σκουφάκι, πού φορούσε ο Μίθρας.

Ο Βάιςχαουπτ δίδασκε ότι ή εύτυχία θά έρθει, εφόσον οί

άνθρωποι καταργήσουν την περιουσία, την κρατική έξουσία, την έθνική συνείδηση και έπιστρέψουν στην άπλότητα της πρωτόγονης ζωής. Στά άτομα, πού εισάγονταν στίς χαμηλές βαθμίδες του τάγματος, έλεγαν ότι σκοπός του τάγματος είναι να δημιουργήσουν μία καλύτερη Εύρώπη, μία άρμονική κοινωνία.

Ο άληθινός σκοπός τών ίλλουμινάτων ήταν να καταστρέψουν τό κράτος και την θρησκεία στην Εύρώπη, αλλά, ως συνήθως, αυτό φανεωνόταν μόνο στά κορυφαία στελέχη. Αυτό άποδεικνύεται τόσο από τά μυστικά τους έγγραφα, πού τελικά διέρρευσαν, και κυρίως από την δράση τους. Φυσικοί διάδοχοι και άπόγονοι τών ίλλουμινάτων είναι οί μαρξιστές-κομμουνιστές, πού έδρασαν στην λεγόμενη Ρωσική επανάσταση του 1917, όπως ακριβώς οί ίλλουμινάτοι στην Γαλλική επανάσταση.

Τό 1777 ο Βάιςχαουπτ μυήθηκε και στην μασονία, προκειμένου να επιλέξει τους έπίλεκτους μασόνους και να τους εντάξει στους ίλλουμινάτους. Δηλαδή να τους άποσπάσει από τό πεζικό και να τους τοποθετήσει στίς δυνάμεις καταδρομών! Η σύνδεση ίλλουμινάτων και μασόνων έγινε ακόμη πιο έντονη τό 1782, με τό μεγάλο μασονικό συνέδριο στην πόλη Wilhelmsbad. Προφανώς, με την άνάμειξη μασόνων και ίλλουμινάτων μπήκε δυναμικά ο «μιθραϊσμός» του Βάιςχαουπτ στον τεκτονισμό.

Την ίδια χρονιά μία άλλη ομάδα Γερμανών μασόνων, με επικεφαλής τον ροδόσταυρο Hans Heinrich von Ecker und Eckhoffen, δημιούργησε άλλη μία άποκρυφιστική ομάδα, τους Ίππότες του Φωτός, πού μετονομάστηκαν σε Άσιατική Άδελφότητα (Asiatic Brethren), στην όποία ένώθηκαν Εύρωπαίοι έρμητικοί και Έβραίοι καμπαλιστές, και λειτουργούσαν σαν μασονικό ύποκατάστημα!

Άρχηγός σε αυτήν την Άσιατική Άδελφότητα έγινε άργότερα ο άδελφός του Ούιλιαν της Έσσης, ο Κάρλ (Karl, Landgrave von Hessen-Kassel), πού ήταν και μέλος τών ίλλουμινάτων. Μέσα από όλες αυτές τίς αναφορές βλέπουμε ότι λίγο πριν ξεσπάσει ή Γαλλική επανάσταση, όλες οί μυστικές εταιρείες είχαν γίνει συγκοινωνούντα δοχεία, μασόνοι, ροδόσταυροι, ίλλουμινάτοι και Σιωνιστές. Και όλος αυτός ο βοϋρκος είχε ως μέλη την ύψηλή κοινωνία της Εύρώπης, έπιστήμονες, πολιτικούς, καλλιτέχνες.

Μέλη τών ίλλουμινάτων έγιναν διάσημα πρόσωπα, όπως ο μασό-

νος ποιητής Γκαίτε (Goethe), ο παιδαγωγός Πασταλότσι (Pestalozzi, Johann Heinrich) ο Γερμανός Βαρόνος Κνίγγε (Baron von Knigge), ο διπλωμάτης Κάρλ Μέττερνιχ (φίλος του Ρότσιλτ και πατέρας του ανθέλληνα καγκελάριου Clemens Metternich) και ο Γάλλος Μιραμπώ (Gabriel Honoré Riqueti, Comte de Mirabeau 1749-1791). Χρηματοδότης και κρυφός ἐγκέφαλος τῶν ἰλλουμινάτων ἦταν (ποιός ἄλλος;) ἡ οἰκογένεια Ρότσιλτ.

Ὁ Μιραμπώ ἦταν καὶ ὁ κρυφός ἡγέτης τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασης, πού τελικά μόνο γαλλική δέν ἦταν! Τό παρακάτω κείμενο ἀποκαλύπτει τό μέγεθος τῆς ἀπάτης καί ὅτι πίσω ἀπό τήν ἐπανάσταση ἦταν οἱ ἰλλουμινάτοι καί, ἀκόμα πιό πίσω, οἱ Σιωνιστές:

«Πρέπει νά ἀνατρέψουμε κάθε τάξη, νά καταργήσουμε ὅλους τούς νόμους, νά ἀκυρώσουμε ὅλη τήν ἐξουσία καί νά ἀφήσουμε τούς ἀνθρώπους σέ ἀναρχία... Ὁ κληρικός μπορεῖ νά καταστραφεῖ μόνο ἂν γελοιοποιήσουμε τήν θρησκεία, καθιστώντας τούς ὑπῆρτες τῆς (τούς ἱερεῖς) ἀπειθαρχούς καί μόνο ἂν τούς παρουσιάζουμε σάν ὑποκριτικά τέρατα... Νά διαδίδουμε ὑπερβολές ὡς πρὸς τά πλούτη τους, νά παρουσιάζουμε τά ἁμαρτήματα κάποιου ἱερέα ὡς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κλήρου, νά τούς ἀποδώσουμε ὅλες τίς ἁμαρτίες. Συκοφαντία, δολοφονία, ἀσέβεια, ἱεροσυλία, ὅλα ἐπιτρέπονται σέ περιόδους ἐπανάστασης!»

Θ. 8 Τό βασίλειο τῶν Τραπεζιτῶν

Ἡ Γαλλική ἐπανάσταση ἦταν μόνο ἡ ἀρχή. Τό σιωνιστικό δίχτυ εἶχε ἤδη ξεκινήσει νά ἀπλώνεται στήν Εὐρώπη, ὄχι μόνο μέσω τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν, ἀλλά καί μέσω φανερῶν ἐταιρειῶν, ὅπως ἦταν οἱ τράπεζες τοῦ οἴκου Ρότσιλτ. Οἱ σιωνιστικές αὐτές τράπεζες ἐπιδίωξαν δύο βασικούς στόχους.

Ὁ πρῶτος ἦταν νά δανεῖζουν χρήματα σέ κράτη καί κυβερνήσεις, ὄχι μόνο σέ ἰδιῶτες. Μέ τά δάνεια αὐτά κατάφερναν νά ὑποδουλώσουν τίς διάφορες εὐρωπαϊκές χῶρες. Οἱ μόνες πού ἀντιστάθηκαν ἦταν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς, πού τελικά ὑπέκυψαν τό 1913, καί ἡ Ρωσία, πού ὑποδουλώθηκε τόν Ὀκτώβρη τοῦ 1917.

Ὁ δεύτερος στόχος, ἀκόμη πιό πονηρός, ἦταν νά ἀποκτήσουν τό δικαίωμα νά ἐκδίδουν ἐκεῖνοι, οἱ τραπεζίτες, τό νόμισμα κάθε χώρας καί ὄχι τό ὑπουργεῖο οικονομικῶν κάθε χώρας. Ἀπό τήν ἀρχαιότητα, τό κάθε κράτος ἔκοβε, ἀνάλογα μέ τά πολύτιμα μέταλλα πού εἶχε στό ταμεῖο του, καί κυκλοφοροῦσε νομίσματα, χρῆμα.

Τό χρῆμα ἦταν ὑπόθεση τοῦ κάθε κράτους. Στήν νεότερη ἐποχή, τά διάφορα κράτη τῆς Εὐρώπης εἶχαν συστήσει ὑπουργεῖα οικονομικῶν, τά ὁποία ἦταν ὑπεύθυνα γιά τό κρατικό νόμισμα. Οἱ Ρότσιλτ, κατά τήν διάρκεια τοῦ 19ου αἰώνα, κατάφεραν καί ἐπεισαν τίς ἐκάστοτε κυβερνήσεις νά τούς παραχωρήσουν αὐτό τό πρόνομο, πού ἔχουν μέχρι σήμερα.

Γι' αὐτό βλέπουμε σέ ὅλα τά χαρτονομίσματα νά ὑπογράφει κάποιος διευθυντής τράπεζας καί ὄχι ὁ πρωθυπουργός ἢ ὁ ὑπουργός οικονομικῶν. Αὐτό πρακτικά σημαίνει ὅτι τό χρῆμα καί ἡ ἐξουσία, πού πηγάζει ἀπό τό χρῆμα, δέν βρίσκεται στό κράτος, ἀλλά στούς ἰδιοκτῆτες τῶν τραπεζῶν, ἀπό τόν 19ο αἰῶνα μέχρι σήμερα.

Αὐτό τό γεγονός ἦταν ἕνας ἀληθινός θρίαμβος γιά τούς Σιωνιστές, πού κατάφεραν μέ αὐτήν τήν κίνηση νά γίνουν ἀνώτεροι ἀπό βασιλιάδες καί ὅποιαδήποτε ἄλλη κρατική δομή. Ἔδωσαν τέλος στά ἀπολυταρχικά καθεστῶτα καί στό φεουδαρχικό σύστημα, ὄχι γιά νά ἔρθει ἡ δημοκρατία καί ἡ ἰσότητα, ἀλλά τό σύγχρονο τραπεζικό σύστημα, πού ἔχει στήν κορυφή του μιά ομάδα διεστραμμένων σατανιστῶν.

I. ΓΝΩΣΤΙΚΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΑ

I. 1 Ό έρμητικός Χέγκελ

Έχει επικρατήσει νά θεωρείται ό 19ος αιώνας ως ή εποχή του έπιστημονικού θριάμβου και πράγματι όλες οι έπιστήμες είχαν άλματώδη πρόοδο, ή μία ανακάλυψη διαδεχόταν τήν άλλη. Ωστόσο, τό άποκρυφιστικό υπόβαθρο τής έπιστήμης στην Εύρώπη δέν έσβησε, άπλά κρύφτηκε άκόμη περισσότερο, πίσω από τήν μάσκα του όρθολογισμού.

Οι χώρες πού είχαν τήν μεγαλύτερη έπιστημονική πρόοδο, ή Αγγλία και ή Γερμανία, ήταν οι χώρες πού άνθουσε ή μασονία και τά υπόλοιπα συστήματα, όπως εξέλιχθηκαν μέσα στον 18ο αιώνα. Στην Αγγλία υπήρχε ή Βασιλική Κοινωνία (Royal Society), στην όποία συνέχισαν νά γίνονται μέλη έπιστήμονες, πού ταυτόχρονα ήταν και μασόνοι.

Τό ίδιο συνέβαινε και στην Γερμανία, πού συνέχισε νά λειτουργεί ή δαιμονική «βιομηχανία», πού έστησε ό Φρειδερίκος τής Πρωσίας. Η μετάβαση τής γερμανικής διανόησης στον 19ο αιώνα γίνεται μέ τόν έρμητικό φιλόσοφο Χέγκελ (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770-1831), ό όποιος είχε επηρεαστεί από τόν άποκρυφιστή Μπέμε (Jakob Boehme, 1575-1624) και τόν καμπαλιστή Ότινγκερ (Friedrich Christoph Oetinger, 1702-1782).

Η έρμητική-καμπαλιστική φιλοσοφία του Χέγκελ άσκησε τεράστια έπιρροή σε πολλούς διανοουμένους των έπόμενων γενεών. Τά νέα ρεύματα πού αναπτύσσονται τόν 19ο αιώνα, ό δαρβινισμός, ό νιτσεισμός, ό μαρξισμός, ό ναζισμός και ό φασισμός πηγάζουν από τήν χεγκελιανή σκέψη, πού μέ τήν σειρά της είναι φυσική συνέχεια του άποκρυφισμού, πού βασιλεύε στην Γερμανία από τά τέλη του 15ου αιώνα.

I. 2 Μαρξιστικός καμπαλισμός

Γιά τόν Κάρολο Μάρξ (1818-1883) και τόν μαρξισμό-κομμουνισμό έχουμε κάνει έκτενείς αναφορές στά άλλα δύο έργα μας για τόν Σιωνισμό, συνεπώς δέν χρειάζεται νά επαναλάβουμε τά ίδια σχόλια. Τό μόνο πού θά επαναλάβουμε είναι τό ότι ό Μάρξ μετέτρεψε, μέ τήν στήριξη των Σιωνιστών και τήν χρηματοδότηση του Ρότσιλτ, τήν λουριανική Καμπαλάχ σε πολιτικό σύστημα.

Αναμφίβολα, ό Μάρξ θά έπρεπε νά συγκαταλέγεται στους πιο έπιτυχημένους άπατεώνες όλων των εποχών. Έδρασε στά μέσα του 19ου αιώνα, όπως ακριβώς οι άπατεώνες Γάλλοι Διαφωτιστές έναν αιώνα πριν, χρηματοδοτήθηκε για νά εξαπατήσει τόν κόσμο, μέ τά δήθεν έπιστημονικά του έργα.

Εύτυχώς, ό πρώην συνεργάτης του (και ειλικρινής Άριστερός, όχι παραμυθάς) Μιχαήλ Μπακούνιν ξεσκέπασε τήν άπάτη, όπως και άλλοι Εύρωπαίοι Άριστεροί, όπως ό Προυντόν, οι όποιοι όμως δέν είχαν τήν τράπεζα Ρότσιλτ για χορηγό, γι' αυτό και παραγκωνίστηκαν.

I. 3 Δαρβινικός Γνωστικισμός

Η θεωρία τής προέλευσης του ανθρώπου από κάποιο άλλο είδος δέν ήταν κάτι άγνωστο στους χώρους τής μαγείας. Σε όλες τις μυθολογίες των αρχαίων λαών βλέπουμε μεταμορφώσεις από είδος σε είδος ή πλάσματα μέ μικτή φύση, μισός άνθρωπος, μισό ψάρι, όπως ό σουμεριακός και βαβυλωνιακός *Ωάνης*, καθώς και στην αντίληψη του Άναξιμανδρου.

Η καμπαλιστική θρησκεία είναι επίσης γεμάτη από τέτοια μυθολογικά στοιχεία, πού μεταφυτεύτηκαν στις μασονικές στοές. Συνεπώς, δέν χρειάζεται νά ψάξουμε για τό πώς έμπνεύστηκε ό περίφημος Κάρολος Δαρβίνος (Charles Robert Darwin, 1809-1882) τήν περίφημη «εξέλιξη των ειδών», πού διδάσκει ή σύγχρονη Βιολογία.

Λέζει νά αναφέρουμε ότι ό παππούς του Δαρβίνου, Έρασμος Δαρβίνος, ήταν μασόνος και μέλος τής Royal Society. Μέ τόν Δαρβίνο, ή παλιά γνωστική θεωρία, ότι ό υλικός κόσμος και ό άνθρω-

πος δέν είναι δημιούργημα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ, εἰσβάλλει δυναμικά στόν χῶρο τῆς ἐπιστήμης, ἐλαφρῶς παραλλαγμένη.

Ἡ μασονία ἔχει πλέον ταυτίσει τήν φύση μέ τόν Θεό. Οὐσιαστικά, ἔχει θεοποιήσει τήν φύση καί τήν τύχη, βάζοντας τόν ὕψιστο θεό πέρα καί μακριά ἀπό τόν κόσμο, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Γνωστικοί. Ἡ θεωρία τοῦ ἔλλογου καί ἔμψυχου σύμπαντος γίνεται ἐπιστημονική θεωρία. Καί ἀντί γιά Αἰῶνες, μιλοῦν γιά φύση, ἐνέργεια καί τύχη.

Δέν γνωρίζουμε ἂν ὁ ἴδιος ὁ Δαρβίνος ἦταν μασόνος ἢ ἂν, ἀκόμη χειρότερα, ἦταν πράκτορας τῶν Σιωνιστῶν, ὅπως ὁ Μάρξ. Αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι τό πῶς χρησιμοποιήθηκαν οἱ θεωρίες τοῦ Δαρβίνου, ὁ δαρβινισμός, καί ὄχι τό ἴδιο τό πρόσωπο τοῦ Δαρβίνου. Καί αὐτό πού βλέπουμε εἶναι νά ἀπολαμβάνει ὁ δαρβινισμός τήν ἀπόλυτη στήριξη τῆς μασονικῆς Royal Society καί ἔπειτα τοῦ Σιωνισμοῦ.

Ὁ Σιωνισμός βρῆκε στόν δαρβινισμό τό ὄπλο πού ἔψαχνε, γιά νά δώσει τήν χαριστική βολή στόν Χριστιανισμό. Τί ἔλεγε ὁ δαρβινισμός; Ὅτι κάθε ὄργανισμός εἶναι προϊόν ἐξέλιξης, προσαρμογῆς καί φυσικῆς ἐπιλογῆς. Αὐτό γιά τόν ἄνθρωπο σημαίνει ὅτι ἐξελίχθηκε ἀπό ἄλλα ζῶα, χωρίς νά εἶναι ἀπαραίτητη ἡ μεσολάβηση τοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ.

Βέβαια, καί ἂν ἀκόμη ἦταν σωστός ὁ δαρβινισμός, πάλι δέν ἀναιρεῖται ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Θά μπορούσε ἡ διαδικασία τῆς ἐξέλιξης νά ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά δημιουργηθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλά οἱ Σιωνιστές χειρίστηκαν μέ τέτοιον τρόπο τόν δαρβινισμό, ὥστε νά πειστοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι ὅτι ὁ Θεός δέν δημιούργησε τόν ἄνθρωπο καί ὅτι δέν ἰσχύουν τά ὅσα καταγράφει ἡ Ἁγία Γραφή καί πιστεύουν οἱ Χριστιανοί.

Ἐπομένως, ἀφοῦ αὐτά πού γράφει ἡ Βίβλος δέν εἶναι ἀλήθεια, ἀλλά ψέματα, παραμύθια, ὀλόκληρο τό οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ καταρρέει καί ὁ χριστιανικός Θεός δέν ὑπάρχει. Ἦ ἂν ὑπάρχει θεός, δέν ἔχει σχέση μέ τήν δημιουργία-ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου, δέν εἶναι ὁ Πατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τόσα χρόνια λέμε στήν προσευχή μας: «Πάτερ ἡμῶν, Πατέρα μας».

Τί ἄλλο ἠθελαν οἱ Σιωνιστές; Ποιός τήν χάρη τους! Ἐπιτέλους, ἔρχεται ἕνας ἐπιστήμονας, πού ἀποδεικνύει ὅτι δέν ὑπάρχει ὁ Θεός τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄν ὅλοι ἀποδέχονταν τόν δαρβινισμό, ὅπως

τόν διαφήμιζαν οἱ Σιωνιστές, θά ἔσβηνε μέ τήν μία ἡ πίστη στόν Χριστό, δέν θά χρειαζόταν πιά ὁ κόπος πού ἔκαναν τόσους αἰῶνες οἱ Ἑβραῖοι, νά πείσουν τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Μεσσίας.

Ἔτσι, ὁ δαρβινισμός εἶναι ὁ νέος μεσσίας, ὁ ἐπιστημονικός μεσσίας, πλάι στόν μαρξισμό, τόν πολιτικό μεσσία. Ὁ ἀπόλυτος θρίαμβος τοῦ ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ, νά γκρεμίσει τόν Θεό καί στήν θέση Του νά μπεῖ ἡ νέα θεά, ἡ Γνώση, ἡ θεά Ἐπιστήμη, ἡ θεά Λογική, πού νίκησε τήν θρησκεία. Ἀλλά ὁ δαρβινισμός δέν τελειώνει ἐδῶ, ἐπεκτείνεται καί στόν τομέα τῆς ἠθικῆς.

Ἐφόσον (ὑποτίθεται) ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξε ὅτι δέν ἰσχύει ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ Ἐκκλησία, ἄρα καί ἡ χριστιανική ἠθική δέν ἰσχύει, πάει περίπατο! Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ Θεός, τότε οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ εἶναι διδασκαλία ἐνός ἀπλοῦ ἀνθρώπου, πού δέν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά τήν τηροῦμε. Τί μᾶς νοιάζει ἡ ἠθική τοῦ Χριστοῦ, ἂν δέν ἦταν ἀποκάλυψη καί νόμος Θεοῦ;

Καί νά τήν παραβιάσουμε, δέν πειράζει, δέν μᾶς ἐλέγχει κανείς. Αὐτό ἀκριβῶς δίδαξε ὁ ἀρχαῖος Γνωστικισμός, ὅτι δέν ὑπάρχει ἠθική, ἡ ἠθική ἦταν ἕνα παραμῦθι, πού μας ἐπέβαλε ἡ θρησκεία, ὁ κακός δημιουργός θεός. Ἡ γῆ, τό ἀνθρώπινο σῶμα, ὁ κόσμος, ὅλα εἶναι ἕνα κακό κατασκευάσμα, ἡ κόλαση, πού πρέπει νά καταστρέψουμε, γιά νά ἔρθει ἡ λύτρωση.

Συνεπῶς, ἀφοῦ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἠθική δέν ἰσχύει, τί ἀπομένει; Ὁ νόμος τῆς ζούγκλας! Τό ἰσχυρότερο ζῶο τρώει τό ἀσθενέστερο. Ὁ Χριστός δίδαξε τόν νόμο τῆς ἀγάπης: «Ὅπως θέλετε νά σᾶς φέρονται οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι νά τοὺς φέρεστε πρῶτα ἐσεῖς» (Μτ. 7, 12). Γιά τόν Χριστό ὁ ἰσχυρός πρέπει νά θυσιάζεται γιά τόν ἀδύναμο. Γιά τοὺς Σιωνιστές καί πάσης φύσεως Γνωστικούς, ὁ ἰσχυρός πρέπει νά θυσιάζει τόν ἀδύναμο, νά τόν συντρίβει!

Ἀπό τά τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα ὁ γνωστικός πλέον δαρβινισμός, πού κατά βάθος εἶναι καμπαλισμός, ἐφαρμόζεται παντοῦ, στίς ἐπιστήμες, στήν οἰκονομία, στήν πολιτική. Καί ἀκριβῶς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τόν δαρβινισμό χρησιμοποίησε ἡ ἰδεολογία τοῦ ναζισμοῦ στήν Γερμανία, τοῦ κομμουνισμοῦ στήν Ρωσία καί τοῦ φασισμοῦ στήν Ἰταλία, αὐτά τά τρία θηρία πού κατασπάραξαν τήν Εὐρώπη μέσα στόν 20ό αἰῶνα.

I. 4 Η σύγχρονη μασονία

Σύμφωνα με την πορεία που είχε μέσα στον 18ο αιώνα, ο τεκτονισμός μετατράπηκε στο βασικό εργαλείο του Σιωνισμού. Οί μασονικές στοές έγιναν οί ναοί της καμπαλιστικής θρησκείας, ή συναγωγή του Σατανά. Ο Σιωνισμός συνδύασε στην κουζίνα της μασονίας (έχοντας βασικό υλικό στην συνταγή την Καμπαλάχ) έρμητικές, μιθραϊκές, νεοπυθαγόρειες και νεοπλατωνικές θεωρίες και δημιούργησε τό πιο δηλητηριώδες... κοκτέιλ όλων των εποχών.

Στους ύψηλους βαθμούς της μασονίας διδάσκονται τους άθλιους μύθους των αρχαίων Όφιτών, του αρχαίου δυαλιστικού Γνωστικισμού, σχετικά με τους δύο θεούς, τον καλό Έωσφόρο, που τον παρουσιάζουν σαν τον σωτήρα της ανθρωπότητας, και τον κακό Δημιουργό (τόν Αδονάι, δηλαδή τον Θεό της Αγίας Γραφής, των Χριστιανών) που στέρησε την γνώση από τους ανθρώπους.

Οί ίδιοι οί μασόνοι χρησιμοποιούν τό γράμμα G (= Gnosis), γιά νά δηλώσουν την έλληνική λέξη Γνώση. Αυτό που πίστευαν οί αρχαίοι Γνωστικοί, ότι αυτός ό κόσμος, ακόμη και τό ανθρώπινο σώμα, είναι δημιούργημα κάποιου κακού θεού, τά ίδια πιστεύουν οί Σιωνιστές και οί μασόνοι. Ότι πρέπει νά καταστρέψουν τον άνθρωπο, τον κόσμο, την Έκκλησία, γιατί όλα αυτά τά έφτιαξε ό κακός Δημιουργός.

Και αφού διαλύσουν καθετί, που έπλασε ό αληθινός Θεός, νά χτίσουν τό αιώνιο βασίλειο του Έωσφόρου. Σε αυτό τό βασίλειο άνθρωποι και δαίμονες θά έχουν γίνει ένα, θά έχει καταργηθεί κάθε έννοια λογικής ή ήθικης. Και όπως ορίζει ή παρανοϊκή Καμπαλάχ, θά καταργηθούν και τά δύο φύλα, αφού οί καμπαλιστές πιστεύουν στον Ανδρόγυνο Αδάμ Καδμόν, στον αρχέγονο αρρενόθηλο.

Συνεπώς, οί άνδρες δεν θά έχουν δικαίωμα νά είναι μόνο άνδρες, ούτε οί γυναίκες νά είναι μόνο γυναίκες! Γι' αυτό και βλέπουμε στά σύγχρονα κράτη, που κυβερνώνται από τους Σιωνιστές τραπεζίτες, νά ψηφίζονται νόμοι υπέρ των όμοφυλοφίλων, νά οργανώνονται τά gay pride του αίσχους και στά σχολεία νά διδάσκονται τά παιδιά γιά την αλλαγή φύλου.

Αποδείξεις και μαρτυρίες γιά όλα τά προαναφερθέντα υπάρχουν ποικίλες. Θα αναφέρουμε μία από αυτές, τον κορυφαίο μασόνο της

Αμερικής κατά τον 19ο αιώνα, τον Άλμπερτ Πάικ (Albert Pike 1809-1891), που ίδρυσε και τό κίνημα των Σατανιστών στις ΗΠΑ.

Ο Πάικ έγραφε τό 1871: «Στό πλήθος πρέπει νά λέμε ότι λατρεύουμε ένα θεό, αλλά χωρίς δεισιδαιμονίες. Αλλά από τον 30ό βαθμό και πάνω λέμε ότι πρέπει νά διατηρούμε την μασονική θρησκεία στην άγνότητα του Έωσφορικού δόγματος... Ναι, ό Έωσφόρος είναι θεός και, δυστυχώς, ό Αδονάι είναι επίσης θεός...».

Ο Πάικ αποκάλυψε ότι μέσα στις μασονικές στοές γίνονταν τελετές καμπαλιστικής μαγείας και πολλά άλλα, τά όποια «*αίσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν*»! Επίσης, αποκάλυψε ότι σκοπός των Σιωνιστών ήταν νά δημιουργήσουν και την Παγκόσμια Θρησκεία, με τό νά ενώσουν τον Πάπα με την Ορθόδοξη Έκκλησία (Οικουμενισμός).

Μασόνοι (και συνειδητοί λάτρες του Έωσφόρου) υπήρξαν ό Έλευθέριος Βενιζέλος, ό Νίκος Καζαντζάκης και ένα σωρό εξέχουσες φυσιογνωσίες της σύγχρονης Ελλάδας. Καθηγητές Πανεπιστημίου, δικαστικοί, γιατροί, αστυνόμοι, στρατιωτικοί, επιχειρηματίες και σχεδόν όλοι όσοι έχουν κάποια ήγετική θέση, γίνονται μασόνοι, γιά νά αναρριχηθούν στην θέση που κατέχουν.

I. 5 Γνώση ή Αγάπη;

Η κυριαρχία του Σιωνισμού σημαίνει κυριαρχία του Γνωστικισμού. Ο αρχαίος εβραϊκός Γνωστικισμός θριάμβευσε σε κάθε επίπεδο. Η ειδωλολατρεία, οί ανθρωποθυσίες (πόλεμοι, εκτρώσεις), οί σαρκικές ακολασίες. Η ψευδώνυμος Γνώσις (Α΄ Τιμ. 6, 20) σε βάρος της Αλήθειας του Χριστού.

Άραγε, έχουμε αναρωτηθεί τί αξίζει περισσότερο στην ζωή μας, ή γνώση ή ή αγάπη; Ο Κάιν γνώριζε τον Θεό και ό Ιούδας γνώριζε τον Χριστό. Και οί δύο κατέληξαν στην κόλαση, διότι δεν αγάπησαν τον Θεό. Τί κέρδισαν με την γνώση; Ο ίδιος ό Διάβολος γνωρίζει τον Θεό, αλλά Τόν μισεί. Οί άνθρωποι, που έστησαν τους δύο Παγκόσμιους πολέμους, είχαν πολλές γνώσεις, δεν ήταν άμόρφωτοι. Χωρίς αγάπη και ταπείνωση, ή γνώση βλάπτει, *ή γνώσις φυσικῆ* (Α΄ Κορ. 8, 2).

Περιγράψαμε στις σελίδες αυτού του βιβλίου τό πώς ό Γνωστι-

κισμός έγινε τό δόγμα, ή θρησκεία τοῦ σύγχρονου κόσμου. Αὐτή ή εξέλιξη δέν ἦταν κατόρθωμα τῶν Σιωνιστῶν μόνο, ἦταν καί δικό μας ἔργο. Οἱ Σιωνιστές ἀγωνίστηκαν νά μᾶς ξεριζώσουν τόν Χριστό ἀπό τήν ζωή μας. Ἄν ἀγαπούσαμε τόν Χριστό, δέν θά τά κατάφερναν.

Ἄς ὑποθεθεῖ ὅτι κάποιος ἀγόρι εἶναι ἐρωτευμένο μέ ἕνα κορίτσι. Ποιός μπορεί νά σβήσει αὐτό τό συναίσθημα; Ἄν οἱ Εὐρωπαῖοι ἦταν ἐρωτευμένοι μέ τόν Χριστό, θά μπορούσαν οἱ Σιωνιστές νά καταστρέψουν αὐτόν τόν θεῖο ἔρωτα; Ἐσβησε ὁ θεῖος ἔρωτας, ἔφυγε ή ἀγάπη καί ή ταπείνωση ἀπό τήν ζωή μας καί μᾶς ἔμεινε ή κόλαση, ή ἐπίγεια καί ή μέλλουσα.

I. 6 Σιωνισμός καί Ἀποκάλυψη

Στά ρωμαϊκά χρόνια, ὅπου βασιλευε ή εἰδωλολατρεία, ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός καί ή μαγεία τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, γεννήθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ἱδρυσε τήν ἐπί γῆς βασιλεία Του, τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι νά ἐνώσει τούς ἀνθρώπους μέ τόν μόνο ἀληθινό Θεό καί παράλληλα «ἵνα λύση τά ἔργα τοῦ Διαβόλου» (Α' Ἰω. 3, 7), νά διαλύσει τά ἔργα τοῦ Ἑωσφόρου.

Μέσα στήν Καινή Διαθήκη, ἰδίως στό τελευταῖο βιβλίο της, τήν Ἀποκάλυψη, περιγράφεται αὐτή ή σύγκρουση, αὐτός ὁ πνευματικός πόλεμος, ἀνάμεσα στό στρατόπεδο τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Διαβόλου. Ὅπως ἐξηγήσαμε, ή ομάδα τῶν Ἑβραίων, πού λάτρευε τόν Διάβολο καί μισοῦσε τόν Θεό, ἀγωνίστηκε μέ λύσσα ἐναντία στήν ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας, μετά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτοί οἱ σατανιστές Ἑβραῖοι ἦταν φυλετικά Ἰουδαῖοι, ἀλλά ὄχι θρησκευτικά. «οὐ γάρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ οὗτοι Ἰσραὴλ» (Ρωμ. 9, 6). Αὐτοί ἔπλασαν τόν Γνωστικισμό, αὐτοί δίδασκαν τήν μαγεία στους γύρω λαούς, αὐτοί στό πέρασμα τοῦ χρόνου δημιούργησαν τόν καμπαλισμό καί τόν Σιωνισμό. Γιά αὐτούς τούς Ἑβραίους μίλησε ή Ἀποκάλυψη, σχεδόν 2.000 χρόνια πρῖν, καί ἀναφέρει: «...καί τήν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτούς, καί οὐκ εἰσι, ἀλλά συναγωγή τοῦ Σατανᾶ» (Ἀπ. 2, 9).

Καί προκειμένου νά ὑποδουλώσουν ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότη-

τα, νά μήν ξεφύγει κανείς ἀπό τά σιχαμερά τους σχέδια, ἐπιστράτευσαν τό τραπεζικό σύστημα καί τήν τεχνολογία. Σέ λίγα χρόνια θά καταργηθεῖ ὀριστικά τό μετρητό χρῆμα, τό νόμισμα, καί θά ὑπάρχει μόνο πλαστικό χρῆμα, πιστωτικές κάρτες καί τραπεζικοί λογαριασμοί.

Παράλληλα, θά καταργηθοῦν οἱ ἀστυνομικές ταυτότητες καί ὁ καθένας θά ἔχει μόνο μία ἠλεκτρονική ταυτότητα-κάρτα, ὅπου θά ἐνσωματωθοῦν τά πάντα, καί θά πουλᾶμε ἢ θά ἀγοράζουμε μόνο μέσω αὐτῆς τῆς ἠλεκτρονικῆς κάρτας. Στό τέλος, θά καταργηθεῖ καί ή κάρτα καί τό ἠλεκτρονικό πλινθίο (microchip) τῆς κάρτας θά ἐνσωματωθεῖ στό ἀνθρώπινο σῶμα.

Μέσω αὐτῆς τῆς τεχνολογίας οἱ Σιωνιστές ὀνειρεύονται νά ὑποτάξουν ὅλους τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, μέσα ἀπό ἕνα τσιπάκι (χάραγμα) καί ἕναν ὑπολογιστή νά ἐλέγχουν καί, ἂν χρειάζεται, νά ἐξοντώνουν τούς πάντες! Ὅλη αὐτή ή τεχνολογία ὑπάρχει σήμερα, ἀλλά δέν ὑπῆρχε πρῖν ἀπό 2.000 χρόνια, ὅταν γράφτηκε ή Ἀποκάλυψη. Καί, ὁμως, ὅλη αὐτή ή διαδικασία εἶχε προφητευθεῖ, στό 13ο κεφάλαιο τῆς Ἀποκάλυψης.

Βέβαια, τό πιό θλιβερό γεγονός, πού περιγράφεται στήν Ἀποκάλυψη, εἶναι ὅτι οἱ ἀνθρώποι, στό πέρασμα τοῦ χρόνου, θά ἀπομακρύνονται ὄλο καί περισσότερο ἀπό τόν Θεό. Θά καταστρέφονται, ἀλλά δέν θά μετανοοῦν. Θά προτιμοῦν τήν κόλαση ἀπό τόν παράδεισο, τόν Διάβολο ἀπό τόν Θεό. «Καί οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν» (Ἀπ. 9, 21).

Ἐπίλογος

Δύο θησαυρούς ἔχουμε ὡς Ἕλληνες, ἀλλά καί τοὺς δύο τοὺς ξεχάσαμε. Τὴν σοφία τῶν ἀρχαίων προγόνων μας καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Τὴν ἀνθρώπινη γνώση καὶ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Καὶ προτιμήσαμε νὰ γίνουμε ἡ κουρελού τῆς Εὐρώπης, μιᾶς Εὐρώπης βυθισμένης στὰ ψέματα τοῦ ἑβραϊκοῦ Γνωστικισμοῦ καὶ αἰχμάλωτης στὶς σιωνιστικὲς τράπεζες. Καιρὸς εἶναι νὰ ἀγαπήσουμε ξανά τὸν Χριστό καὶ τὴν Ἑλλάδα, πρὶν ζήσουμε ἀκόμη χειρότερες καταστάσεις.

Καί, τό κωμικοτραγικὸ τῆς ὑπόθεσης, ὅποιος τολμᾷ νὰ ἀποκαλύπτει αὐτὲς τίς ἀλήθειες, θεωρεῖται συνωμοσιολόγος! Ἐκεῖ καταντήσαμε, ἡ ἀληθινὴ εὐρωπαϊκὴ ἱστορία νὰ θεωρεῖται θεωρία συνωμοσίας. Ἐμεῖς ἀφιερῶσαμε κόπο καὶ χρόνον νὰ βροῦμε ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα καὶ νὰ συνθέσουμε αὐτὸ τό βιβλίον. Τὴν ἔμπνευση, ὡστόσο, μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ νέος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ὁποῖος τό 1990 εἶχε πεῖ: «Οἱ Σιωνιστὲς δουλεύουν τώρα, ξέρεις πόσα χρόνια; Καί 250!».

Τέλος, τὰ ὅσα γράφουμε δέν εἶναι ἀποτέλεσμα κακίας, διότι ὡς Χριστιανοὶ μισοῦμε τὴν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων, ὄχι τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους. Μισοῦμε τὰ ἔργα τῶν Σιωνιστῶν, ἀλλά δέν παύομε νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε ὡς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἐπιθυμοῦμε νὰ μετανοήσουν. Καὶ ὅπως εἶχε προφητεῦσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, στό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας θά μετανοήσουν καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ θά γίνουν Χριστιανοί: «καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται» (Ρωμ. 11, 26).

Παράσημα

Τό κείμενον τοῦ Μιραμπώ γιά τοὺς στόχους τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασης:

«We must overthrow all order, suppress all laws, annul all power, and leave the people in anarchy. The laws we establish will not perhaps be in force at once, but at any rate, having given back the power to the people, they will resist for the sake of their liberty which they will believe they are preserving. We must caress their vanity, flatter their hopes, promise them happiness after our work has been in operation; we must elude their caprices and their systems at will, for the people as legislators are very dangerous, they only establish laws which coincide with their passions, their want of knowledge would besides only give birth to abuses. But as the people are a lever which legislators can move at their will, we must necessarily use them as a support, and render hateful to them everything we wish to destroy and sow illusions in their path; we must also buy all the mercenary pens which propagate our methods and which will instruct the people concerning their enemies whom we attack. The clergy, being the most powerful through public opinion, can only be destroyed by ridiculing religion, rendering its ministers odious, and only representing them as hypocritical monsters, for Mahomet in order to establish his religion first defamed the paganism which the Arabs, the Sarmathes, and the Scythians professed. Libels must at every moment show fresh traces of hatred against the clergy. To exaggerate their riches, to make the sins of an individual appear to be common to all, to attribute to them all vices; calumny, murder, irreligion, sacrilege, all is permitted in times of revolution.

We must degrade the noblesse and attribute it to an odious origin, establish a germ of equality which can never exist but which will flatter the people; [we must] immolate the most obstinate, burn and destroy their property in order to intimidate the rest, so that if

we cannot entirely destroy this prejudice we can weaken it and the people will avenge their vanity and their jealousy by all the excesses which will bring them to submission... Let us beware above all of giving them too much force; their despotism is too dangerous, we must flatter the people by gratuitous justice, promise them a great diminution in taxes and a more equal division, more extension in fortunes, and less humiliation. These phantasies [vertiges] will fanaticise the people, who will flatten out all resistance. What matter the victims and their numbers? spoliations, destructions, burnings, and all the necessary effects of a revolution? nothing must be sacred and we can say with Machiavelli: «What matter the means as long as one arrives at the end?»»

Webster 1924, σελ. 241-242

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ – ΠΗΓΕΣ

Έντυπη

Τό παρόν βιβλίο είναι η συνέχεια τῶν δύο προηγούμενων ἔργων μας, σχετικά μέ τόν Σιωνισμό καί τήν δόλια δράση του, «Ἡ Σιών κατά τοῦ Σιωνισμοῦ» καί «Γίνε θεός χωρίς τόν Θεό». Οἱ βασικές μας πηγές ἦταν τό ἔργο τριῶν ιστορικῶν, τῆς Ἀγγλίδας Nesta Helen Webster, ἡ ὁποία εἶχε συγγράψει ἕνα ἀξιοθαύμαστο γιά τήν ἐποχή του (1924) ἔργο γιά τίς μυστικές ἐταιρεῖες ἀπό τήν ἀρχαιότητα μέχρι τήν ἐποχή τῆς συγγραφῆς, τοῦ Ἑβραίου Gershom Scholem, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε ἐκτενῶς μέ τόν ἑβραϊκό ἀποκρυφισμό καί τήν ἱστορία του, καί τῆς ἐπίσης Ἀγγλίδας Frances Yates, ἡ ὁποία μελέτησε διεξοδικά τήν ἐπίδραση τοῦ ἀποκρυφισμοῦ στούς Εὐρωπαίους, τήν περίοδο τῆς Αναγέννησης.

- Nesta H. Webster, *Secret Societies and Subversive Movements*, London, Boswell Printing & Publishing Co. London, 1924
- Gershom Scholem, *Jewish Gnosticism, Merkabah Mysticism and the Talmudic Tradition*, New York 1960
- Τοῦ ἴδιου, *Origins of the Kabbalah*, PRINCETON UNIVERSITY PRESS 1962
- Τοῦ ἴδιου, *Kabbalah*, Meridian Book, New York 1974
- Frances Yates, *Giordano Bruno and the Hermetic Tradition*, University of Chicago Press, 1964
- Τῆς ἴδιας, *The Rosicrucian Enlightenment*, New York City 1972
- Τῆς ἴδιας, *The Occult Philosophy in the Elizabethan Age*, New York City 1979

Σχετικά μέ τήν ἱστορία τῆς φιλοσοφίας καί τῶν ἀρχαίων θρησκευμάτων, ἀντλήσαμε πληροφορίες ἀπό τά ἀντίστοιχα λήμματα τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τῆς Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν καί ἀπό τά ἐξῆς ἔργα:

- Χαράλαμπος Μηνάογλου, *Αποκρυφισμός: Τό κυρίαρχο πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ, Πρακτικά Δ΄ Συνεδρίου γιά τόν Ἑλληνικό καί Εὐρωπαϊκό Διαφωτισμό*, Ἀθήνα 2016

- Τοῦ ἴδιου, Ἐπιστροφή, συνέχεια ἢ καινά δαιμόνια; Ὁ ἄλλος «Ἑλληνισμός» τοῦ Πλήθωνα, Πρακτικά Ε΄ Συνεδρίου Νεοελληνικῶν Σπουδῶν, Θεσσαλονίκη 2014
- Walter Burkert, Ἀρχαία Ἑλληνική Θρησκεία, Ἐκδόσεις Καρδαμίτσα, Ἀθήνα 1993
- Βλάσιος Φειδᾶς, Βυζάντιο, Ἀθήνα 1997
- Glenn Alexander Magee, Hegel and the Hermetic Tradition, Cornell University Press 2001

Ἡλεκτρονική

- *Φάνης*
<http://theoi.com/Protogenos/Phanes.html>
- *Ὀρφείας - Ὀρφισμός*
<http://www.theogonia.gr/cosmogonia/orpheas.htm>
http://asiaminor.eww.gr/forms/fl_lemmaBodyExtended.aspx?lemmaId=8958#noteendNote_12
<http://theseus-aegean.blogspot.com/2012/04/orphism-ascetic-rule-of-life.html>
http://asiaminor.eww.gr/forms/fl_lemmaBodyExtended.aspx?lemmaId=10546#chapter_0
- *Ὀφίτες- Ναασηνοί- Σηθιανοί*
https://www.impantokratoros.gr/gnostikismos_triarchikoi_anthropogonikoi.print.el.aspx
- *Καϊνίτες*
https://www.impantokratoros.gr/gnostikismos_antinomistes.el.aspx
- *Ἐβιονίτες- Ἐλκεσαῖτες*
https://www.impantokratoros.gr/gnostikismos_ioudaizonta_systhmata.el.aspx
- *Μαρκιωνισμός*
<https://www.impantokratoros.gr/gnostikismos-markionismos.el.aspx>
- *Μανιχαϊσμός*
<https://www.impantokratoros.gr/gnostikismos-manichaismos.el.aspx>
- *Βογομίλοι*
<https://www.impantokratoros.gr/bogomiloi.el.aspx>
- *Καθαροί*
<https://www.impantokratoros.gr/katharoi-a.el.aspx>

- *Ἰσλάμ*
<http://www.timbooktu.com/hood/gnostic.htm>
www.answering-islam.org/Authors/Arlandson/apocryphal.htm
www.answering-islam.org/Books/Tisdall/Sources/chap4.htm
- *Παυλικιανοί*
<https://www.impantokratoros.gr/paulikianoi.el.aspx>
Ἱστορία τῶν Ἰλλουμινάτων
<https://www.conspiracyarchive.com/2014/01/29/illuminati-conspiracy-part-one/>
<https://www.conspiracyarchive.com/2015/09/20/10-notable-members-of-the-bavarian-illuminati/>
<https://www.conspiracyarchive.com/2015/07/11/lang-or-lanz-myths-about-the-myths/>
- *Ἱστορία τῆς Μασονίας*
<http://www.orthodoxchristianbooks.com/articles/334/originsfreemasonry/>
- *Ἄλμπερτ Πάικ καί μασονικά σχέδια*
<https://www.conspiracyarchive.com/2015/01/10/albert-pike-to-mazzini-august-15-1871-three-world-wars/>
- *Ἄλμπερτ Πάικ καί Ἐωσφορισμός*
<https://www.conspiracyarchive.com/2014/05/14/luciferianism-the-religion-of-apotheosis/>
- *Δαρβινισμός καί Γνωστικισμός*
<https://www.conspiracyarchive.com/2014/01/16/the-gnostic-myth-of-darwinism/>
<https://www.conspiracyarchive.com/2014/01/15/the-ascendancy-of-the-scientific-dictatorship-part-one/>
- *Μοναχοῦ Σεραφεῖμ (Ζήση), Στοιχεῖα ἐπιδράσεως τῆς Μασονίας στὸν πρῶτο ἐλληνικό Οἰκουμενισμό*
http://aktines.blogspot.com/2017/12/blog-post_943.html